

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாசொம்பெருமானார் தீபத் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாசமாமுனிகளின் அறுநூருண்டு திறைவு
ஈஹோத்னவத்தை முன்விட்டு

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமிமேழதிய

மணவாசமாமுனிகள் வைபவம்

ஸ்ரீமான் உ. வே. பரமசித்த மார்தம்பெளம் சிவவேதி

B. வரதாசாரியர் ஸ்வாமிகளால்

அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

ஸாதாரணஹி ஐப்பசித் திருமுலையன்னுள்

3-11-1971.

பேரருளாளன் பெருந்தேவீத்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆர்வனெம்பெருமானார் ஐயர் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாளமாமுனிகளின் அறுநூருண்டு கொண்டாட்ட
நினைவு மலர்ப்பலில்

பன்னிரண்டாவது மலரான

ஸாதாரணத் திருமூலமலர்

மணவாளமாமுனிகளின் வைபவமும்
ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்த விசேஷங்களும்

ஞானஞ் பித்தாதிபயங்கும்
அண்ணங்கராசாரியர் புரித்த தொண்டு.

K. P. சந்தரகாசன்,

ஈரோடு.

ஸாதாரணவாண்டு ஐப்பசித் திருமூலத்தினை.

3-11-1970

மனோலா ளமா முனிகள்

பேரருளாளர் பெருந்தேவத்தாயர் திருவடி களை சரணம்

ஆதர்ஷ ரெய்னெய்டுமான்! ஐயோ! திருஷ்டி மனோ சரணம்.

மணவாளமா முனி & னின் அறுநூருண்டு நிறைவு
நினைவு மலராக

மூலகாந்தி பிரதிபலிப்புக்களம் அண்ணங்கராசா ரிய எழுதிய

ஸ்ரீஜகதப்யதயைகமூலத் திருமூலமலர்

2014

நிதி - 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 84

பு. பூ. அ. என். இரா. : பொது நி. மேற் செல்வோ.

பிரதீப ஸ்தம்பம்

“வணங்குதல் துறையின் பலவகைகளை மதிவிதர்ப்பட்டு வணங்குஞ் சமயம் பலபலவாக்கி என்பது நம்மாழ்வாருளின் செயல். அதன்படி உலகில் பல்வேறு சமயங்கள் தோன்றிநிற்கக் காணுதின்றோம். ஸ்கல மதங் ளினுள் னும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதம் மிகச் சிறந்ததென்று மெய்யடி யார்களின் கொள்கை. அத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தினுள் பல உட் பிவிவினைகள் இருந்தாலும் அவை எல்லாம் ஆழ்வாருடையவும் எம்பெரு மாளுநுடையவும் ஸ்ரீஸூக்திதிகளையே நிதியாகக் கொண்டிருக்கவேண்டியவைகளாதலால் அவற்றுள் பரஸ்பரம் இகழ்ச்சிகாட்டுவது உற்றதன்று.

அவ்வாறு தங்கள் தங்கள் ஸம்பிரதாயங்களில் அன்பும் ஆதரவும் கொள்வாடிருப்பது பரிசுத்தமேயாகும். சில ஸமயங்களில் பிற மதங்களை நித்திக்க நேர்ந்தாலும்கூட, தனித்தனி நியாயத்தையே பெரி யார்கள் கருதுவர்கள். அந்த நியாயத்தின் கருத்தாவது—ஒரு ஸங்கியத் தில் திந்தை ஏற்பட்டாலும் அங்கு நித்தையேல் தோக்கன்பதில்லை; உத்தேசியமானதொன்றின் உயர்த்தியைக் கூறுவதேயே தோக்காகும் என்பதாம். இதற்கு உதாஹரணமாக ஒன்று காட்டுவோம்; ஆசாரியர்

பெரியாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திக்ஷ வியாக்கியானம் செய்தருளப் புகு
மிடத்து அவ்வாழ்வாரைப் போரப் பொலியப் புகழ்ந்து பேசுவதோடு
நிவ்லாமல் மற்றையாழ்வார்களைக் குறைத்துப் பேசுவதையும் காணு
தின்னோம் இதனால் அவர்களை நிந்திப்பதாக ஆகாது. ப்ரக்குதத்தில்
உத்தேசயரான வொருவருடைய புகழ்ச்சியிலேயே அது விசராந்த
மாகும். இதுவே நவநிந்தா ந்யாயத்தின் கொள்கை.

தம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தின் மேன்மையையும் தத்துவங்களை
புரி விளங்கக் காட்ட நினைப்பவர்கள் இதர ஸம்பிரதாயங்களைப்பற்றின
இகழ்ச்சியுரையை அணுஅவளவும் தெஞ்சிலும் நினைக்கக் கூடாது.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசார்யர்களின் ஸம்பிரதாயத்திற்கே தென்னாசார்ய
ஸம்பிரதாயமென்று பெயர். சகுதிகள் பஞ்சராத்திர ஸம்ஹிதைகள்
ஸமீருதிகள் இதிலாஸ புராணங்கள் ஆழ்வாரருளிச் செயல்கள் என்று
பலவகைப்பட்ட ப்ரமாணங்களுள் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களான
திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கே அதிகயித்த ப்ரமாண்யமுள்ள தென்று
கொள்பவர்களை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்க ளென்பார். அன்னவர்களையே
இக்காரணம்பற்றியே தென்னாசார்யர்களென்பது. தென்கலையாகிய
தமிழ் வேதத்தில் ஊதிரமுள்ள ஆசாடர்கள் தென்னாசார்யர்க ளென்ற
படி. இவர்களுடைய ஸம்பிரதாயம் ஆழ்வார்களாலும் ஸ்ரீமத் நாத
முனிகள்தொடங்கி மணவாளமாமுனிகளிருக்கவுள்ள ஆசாரியர்களாலும்
சேமிக்கப்பட்டதாகும். விசேஷித்துப் பின்னா லோகாசார்யரும் மண
வாள மாமுனிகளும் இந்த ஸம்பிரதாயத்திற்கு விஜயாத்வஜம் போன்ற
வர்கள். இவ்விரண்டு திருநாமங்களும் திருவலதாரம் செய்தருளா
திருத்தால் இவ்வுலகம் இருள்மயமாகவே யிருந்திருக்கும்.

ஆசாரியர்கள்--(1) அநுவ்ருத்தி ப்ரஸந்தாசார்யர்கள் என்றும்
(2) க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்தாசார்யர்க ளென்றும் பொதுவாக இருவகைப்
படுவார்கள். சிஷ்யர்கள் பலகால் துவண்டு வேண்ட அதனாலே அநுக்ர
ஹிப்புலர்கள் அநுவ்ருத்தி ப்ரஸந்தாசார்யர்களாவர். சிஷ்ய ப்ரார்த்த
னையிச் சிறிதும் எதிர்பாராமல் தம்முடைய இயற்கையின்னருளால்
தாமர்க்க கனிந்து "பயனன்னுகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்னுகத்
திருத்திப் பணிகொள்வான்" என்ற கணக்கிலே தம்பேருக அநுக்ரஹித்
தருள்பவர்கள் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்தாசார்யர்கள். நமது ஆசார்ய
கேஷ்டியில் ஸ்ரீராமாநுஜர் ஒருவரே க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்தாசார்யர் என்ற
பயிப்பத்தை முதன்மையாகப் பெற்றவராயிருந்தும் அவர் ஸம்பிரதாய
பிரஹ்மஸயார்த்த விவரணமாக ஒரு கிரந்தமும் அருளிச்செய்தாரல்லர்.
ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களின் அர்த்தங்களை விவரிக்க மூன்று நூல்களை அருளிச்
செய்தவவர் ப்ரஹ்மஸயார்த்த விவரணமாக ஒரு சிறுநூலாவது அருளிச்
செய்திருக்கலாம்; இன்னுமொரு திருக்கோலம் பூண்டு [அதாவது—
மணவாள மாமுனிகளாக அவதரித்து] அப்போது அருளிச்செய்த

வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யிருத்தமையாலே ஸ்ரீ ராமாநுஜரான அந்த அவதாரந்தங்ஙனிலே ரஹஸ்யாபீர்த்தங்களை ஏடுபடுத்தாமே சென்றனர். ஸ்ரீ பாஷ்யம் கீதாபாஷ்யம் முதலிய திவ்ய கீர்த்தங்களில் ஸம்பந்தராய ரஹஸ்யாபீர்த்தங்களும் ஆங்காங்குச் சேமிக்கப்பட்டே யிருக்கின்றனவானாலும் அவற்றைக் கையிலங்கு தென்சிக்கணியாகத் காட்டித் தாராத குறை குறையே; அக்குறைதீர ஸர்வஜ்ஞ ஸார்ப்பு பெளமரான பிள்ளைலோகாசார்யர் முதன் முதலாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மண்டலிக்கு மஹோபாசாரம் செய்தருளினார். லோகாசார்யரென்றிற திருநாமம் இவர்க்கே தரும் இவ்விருந்தருமா ஞாலத்தின் அகவிருளை அறவேயொழிக்கவல்ல திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளைத் தேனும் பாலும் நெய்யுங் கன்னலும்முதுமாக அளித்தருளினவர் இம்மஹாசார்யர். இவருடைய ஸர்வஜ்ஞத்தவத்தைப் புகழ்வதா? பரமகருணிகத்தவத்தைப் புகழ்வதா? பரம ப்ரமாணிகத்தவத்தைப் புகழ்வதா? என்றால் ஒவ்வொன்றும் நெஞ்சால் நினைப்பீர்தே ஒரு அத்தகத்திலும் ஆகாஹமின்றிக்கே ஆசார்யபரம்பரா ப்ராப்தமான அத்தகங்கையே அழகுட அமைத் திருக்குமழகு இவருடைய கீர்த்தங்களுக்கே அஸாதாரணச் செல்வமா யிருக்கும் இவர் அருளிச்செய்த ஐக்கள் அஷ்டாதச ரஹஸ்யம் என்று ஸுப்ரஸித்தமாயிருக்கும். அத்தாபதினெட்டு ரஹஸ்ய கீர்த்தங் களுள் ஸ்வசந்தானம், தத்வத்யம், முழுகடிப்படி என்ற மூன்று ரஹஸ்யநூல்கள் மிகச் சிறந்து முக்கியமாக விளங்கும். இவருடைய திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த ஆசார்ய ப்ரதமமென்னும் ரஹஸ்யமுஞ் சேர்ந்து நான்கு ரஹஸ்ய கீர்த்தங்கள் தென்னாசார்ய ஸார்ப்புதாயத்திற்கு மூலாதாரமாக விளங்குகின்றன.

இந்த நான்கு கீர்த்தங்களுக்கும் மிகச்சிறந்த வியாக்கியானத்தை அருளிச்செய்தவர் மணவாளமாமுனிகள். இவர்க்கு "விசதவாக் சிகாமணி" என்றொரு பித்தம் வழங்குவருகின்றது. இதனை முதல் முதலாக அளித்த மஹாநுபாவர் ஆகா அறிகின்றிலோம். மருமமறிந்து அளித்த அந்த விருது இவ்வாசார்ய சிகாமணி பொருவர்க்கேதான் ஏற்குமென்னத் தட்டி லீலை.

நீர்பூத்த தெருவு என்னின்ற இவ்வாசிரியரின் திருவாக்குப் பேரல் இவ்வுலகில் இதுகாறும் கண்டதில்லை யென்றால் இனிமேலா காணப்போகிறோம்? மாமுனிகளின் திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் திருவுள் ளமும் கைவகுணமென்றே வடிவெடுத்ததா யிருந்ததென்பது அவரு டைய திருவாக்குக்களில் அக்ஷரந்தோறும் புலப்படாநின்றது ஸகல சாஸ்த்ர ஸாரார்த்தங்களையும் வெகு அடக்காத திருவுள்ளத்திலே அடக்கிக்கொண்டு நாட்டி அலர்த்தாற்போலே ஸ்ரீ ஸூக்திகளை ஏற்றக் குறைவின்றி அமைத்திருக்கிற அழகு என்னோ! என்னோ!! என்று உள்ளம் குழைகின்றதத்தனை. விமர்ச சக்தி, நிரூபண கைப்பிளியம்

என்றிங்ஙனே சொல்லும்படியான திறமையெல்லாம் மிக வியக்கும் படியான முறையில் மணலான மாமுனிகளின் வியக்கியான ஸூஸூக்தி களிலேதான் அமைந்துள்ளது.

பல சொல்லி என்? ஸாரமாக வொன்று சொல்லித் தலைக்கட்டு கின்றேன். அப்பிதி ஸங்கீத ஏவ வாரபடை: கீத்பவல்ய கம்பீர்தாம் ஆபாதா த்மிக்நீபீகாதது ஜாநாதி மந்தாரை: என்று முராரி என்கிற ஒரு மறாகவி சொல்லுகிறார். லானரவீரர்கள் கடலைக்கடந்து அப்பால் சென்று விட்டார்களெனினும் கடலின் ஆழத்தை அவர்கள் சிறிதும் அறியவில் லார்கள்; கடலினுள்ளே பாதாளம் வரையில் அமிழ்ந்துவிடத்த மந்தர மலைக்கன்றே அந்த ஆழம் தெரியுமீ—என்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து. ஜ்ஞாதாக்மகொன்று பேர்படைத்த மற்றவர்களைல்லாகும் வானர முதலிகளின் ஸ்தானத்திலேயாய் மணலான மாமுனிகளொரு வரே மந்தர மலையின் ஸ்தானத்திலே எண்ணக்கூடியவராக உள்ளார். ஆசார்யர் என்கிற சொல்லுக்கு மாமுனிகளொருவரே இலக்காமவர் என்றும், ஸூக்தி, ஸூகீகதி, திவ்ய ஸூகீகதி, திவ்ய ஓ ஸூகீகதி என்றிங்ஙனே சொல்லும் சொற்களெல்லாம் மாமுனிகளின் திருவாக்கையேதான் இலக்காகக் கொள்ளத்தக்கவை யென்றும் நிஷபக்ஷபாதர்களின் ஸித்தித்தம்.

இப்பரமாசார்யருடைய திவ்ய ஸூகீகதிகளில் நாமறியவேண்டிய ஸகலார்த்தங்களும் தெள்ளமுதெனக் கிடக்கின்றன கடலில் நவமணி கூறும் உள்ளனவெனினும் விரகர் எடுத்துக் கொடுத்தாலன்றி அதுபவிக்க இயலாதவாறு போல, இவ்வார்த்த விசேஷங்களுடைய அருத்துக்காட்டியே அனுபவிப்பிக்கவேண்டியிருத்தலால், தென்னாசார்ய ஸம்பந்தாயத்தின் அரியபெரிய ஆழப்பொருள்களை எளிதிலுணர விரும்பு வர்க்குப் பாங்கான விஷயங்களுடன் இம்மலர் வெளியிடப்படுகின்றது.

உயர்ந்த க்ரந்தங்களிலே காலக்ஷேபம் பண்ணிப் பலகால் பெரி யார்களிடம் கேட்டுக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய நற்பொருள் களை எளிதிலுணர உபாயமுண்டா? என்று கேட்குங்காலமிது. லௌகிக உத்தியோகங்கள் வியாபாரங்கள் முதலானவற்றில் ஈடுபட்டிருந்தும் ஆஸ்திக்யம் குன்றாமலிருந்து இப்படிப்பட்ட தர்விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேணுமென்றும் குசியுடையார் பலர் இருப்பதால் அன்னவர் களின் கோரிக்கைக்கு இணங்கியும் இம்மலர் வெளியிடப்படுகின்றது.

மணலான மாமுனிகளின் திவ்ய சரித்திரம் முன்னாச ஸகலார்த்த விசேஷங்களும் அடைவே இதில் வெளியிடப்படுகின்றன. ... *

மணவாள மாமுனிகள் வைபவம்

“மன்னுயிர்களுங்கே மணவாளமாமுனிவன்
பொன்னடியாடு செங்கமலப் பேரேகை—உச்சித்
தீர்த்தமே தீண்டும் அமலவனா நாவா
காத்தாமே தீண்டம் கடவ”

— ப்ரவேசம் —

உபயவிபூதி நாமனான் எம்மெருமானுடைய லீலா விபூதியாகிய இவ்வுடகர் ஞானிகளால் இருள் தருமாஞால மெனப்பட்டது இருளைப் போக்குதற்குரிய அத்தி ஸுரீயன் சத்திரன் முதலிய தேஜஸ் பதார்த்தங்கள் பலபல இருந்தும் அவற்றால் போக்கவொண்ணாத அஜ்ஞாநாத காரமே இங்கு இருள் என்னப்பட்டது. அத்தகைய இருளைப் போக்குவதற்கு உபந்யாயப்போஜ விசுவாச பாயதயாத்த ஷ்யாயா, சூமத் சூவிபூத் பூமேன ஷயாபூஜ தீகாபா” என்றபடி எம்மெருமானாகிற விலகைண ஸுரீயன் இவ்வுடகில் திருவவதரித்து “கடலளவாய திசை யெட்டி னுள் ளுங் கலியிருளே, மிகைதரு காலத்திராமானுசன்—மிக்க நான்மறையின் கடரொளியால் அங்விருளைத் துரந்திலனேல் உயிரை யுடையவன் நாரணனென்று அறிவாரில்லை யுற்றுணர்ந்தே” என்ற அமுதனூருளிச் செயலின்படியே மஹோபகாரம் செய்தருளப்படியாயிற்று. “தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தழ்சடையோன், சொற்கற்ற சோம்பரும் குணிய வாதரும், நான்மறையும் திற்கக் குறுப்புசெய், நீசரும் மாண்டனர் தீணிலத்தே. பொற்பற்பகம் எம்மிராமர்னுசமுனி போந்த பின்னே” என்கிறபடியே ஸம்ஸ்க்ருத வேத பரஹ்மகுத்ருஷ்டிகா, யெல்லாம் தம் ஸுலக்தி சாங்குளாலே நிரளித்தருளி, “வான்திகழுஞ் சூரலை மதீளரங்க வண்புகழ்மேல் ஆன்ற தமிழ் மறைகளாயிரமும், ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன். மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்” என்னும்படியாக ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களையும் ப்ரவர்த்திப்பித்தருளி, திவ்யதேசங்களையும் உத்தரிப்பித்து ஒருவாறு அவதாரக்ருத்யத்வதத் தலைக்கட்டிக்கொண்டு கடரொளிச் சோதிக்கு எழுந்தருளினபின், சிலகாலம் கடந்தபிறகு, அவ்வவதாரத்தில் சிதைந்

தொழிந்த ஸம்ஸ்க்ருத வேத பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகள் தாமே மீண்டும் த்ராவிட வேத பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளாக ஜனித்து இவ்வுலகை நயி, அந்த எம்பெருமானார் தாமே மீண்டும் வைகுந்தநாதனுடைய திருவாணை யினால் இந்நிலவுலகில் திருவவதரித்து மணவாள மாமுனிகளென்கிற திருநாமத்துடனே விளங்கி, முன்னவதாரத்திற் செய்தருளின மஹோப காரங்களிற் காட்டிலும் பன்மடங்கு அதிசயித்த சேமங்களைச் செய்தருளி இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தைத் தெருள் தருமா ஞாலமாகத் திருத்திப் பணிகொண்டார். அவ்வாசார்ய சிகாமணியின் எண்ணில் பல் ருணங் களைக் கூறுதற்கு அவர் தம்முடைய நிஜரூபமான ஆதிசேஷனும் அசுத்தன் என்கிறவிது அதிசயோக்தியன்று.

'பூர்வாசார்யர்' என்று இற்றைக்கும் நாம் வழங்கி வருமாறு பலபல மஹாசார்யர்களின் திருவவதாரத்தினால் புனிதமாய் இவ்வுலகில், அவ் வாசார்ய பரம்பரை மணவாள மாமுனிகளோடு முடிவு பெற்றிருக் கின்றது. மாமுனிகளுக்குப் பிறகும் புல பல மஹான்கள் திருவவதரித் தாலும் 'பூர்வாசார்யர்கள்' என்கிற வ்யபதேசம் மாமுனிகளளவிலே விச்வரத்தமாயிருக்குமத்தனை. உமதுஜேன ஸம்பபேதம் என்பது நியாய மாதலால் மாதுர்யமே வடிவெடுத்த மாமுனிகளோடு பூர்வாசார்ய பரம் பரையை எம்பெருமான் ஸமாபதம் செய்தது மிகப் பொருந்தும். மதுரம் என்கிற வடசொல்லானது, 'மகாரத்தை முன்னே யுடையது' என்னும் பொருளையுமுடைத்தாதலால் மகாராதியான திருநாமமணிந்த மணவாள மாமுனிகளோடே ஸமாபதம் செய்தருளின பகவான் ஸுஸமர்த்தனே.

எம்பெருமான் லோக ஸம்ரக்ஷணுர்த்தமாகச் செய்தருளின விப்லாவதாரங்களுள் இராமபிரானாகத் திருவவதரித்த காலத்தில் பல் போர்களிடத்திலே தான் பணிவுகாட்டிப் போந்தான். விச்வாமித்ர முனிவன், ஸுக்ரீவ மஹாராஜர், ஸமுத்ரராஜன் என்றிப்படிப் பல வ்யக்திகள் பக்கனிலே வணங்கிநின்றான். முதலில் விச்வாமித்ரருடைய சரித்திரங்களை யுணராமல் 'இவர் ஒரு மஹாஷி' என்கிற ப்ரதிபத்தி மாத்ரமேகொண்டு உமென ஸம்ஸூதி சார்த்தூல! கிங்கரெள ஸமுபஸ் திதெள, ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் என்று அவர்க்குச் சேவகனாய் நின்றான். பிறகு அஹல்யா சாபவிமோசனம் செய்தபின் சதாநந்தர் வாயிலாக அம்முனிவருடைய சரிதைகளை விரிவாகக் கேட்டபின் இங்ஙனே ராஜஸகும் தாமஸகமான இவரையோ நாம் ஆசார்யனாகக் கொள்ளப்பெற்றது என்று திருவுள்ளக் குறையற்றிருந்தான் போலும்.

பிறகு ஒருகால் * ஸுக்ரீவம் சரணம் கத: * என்னும்படியாக ஒரு குரக்கினத்தரசன் காலிலே விழும்படியாயிற்று. அவன் திறத்துப் பீர்தியும் நிலைநின்றிருந்ததில்லை; இக்கியோகை யனுப்பி *மா வாரிபத மந்வகா: இத்யாதிகளாலே நிகர்த்த ப்ரகாசனம் செய்யவேண்டிய தாயிற்று. பிறகு * ஸமுத்ரம் பாகவோ பஜா எனம் கத்து மந்தி: * என்ற விபீஷண வசனத்தின்படியே கடலரசன்பாடே சரணம் புகுந்து கிடந்தான். அங்கும் அப்ரீதியோடே தலைக்கட்டிற்று; கோபமாறாயத் தீவ்ரம் — ஹாகரம் கோஷிஷ்யாயி: இத்யாதிகள் காண்க.

பிறகு க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸாந்தீபதி பக்கவிலே சரணம் புகுந்து வித்யாக்ரஹணம் பண்ணினான்; அங்கு குருதகாழினை ஸமர்ப்பிக்க விரும்பி 'என்ன அபேஷிதம்?' என்று அவரைக் கேட்டபோது *ஒது வாய்மையும் உவனியப்பிறப்பும் உனக்கு முந்தந்த வந்தணனொருவன், காதலென்மகன் புகலிடங் காணேன் கண்டு நீ தருவாய் எனக்கென்று கேட்கில் வாய்மையினான் உனை வேண்டிய குறை முடித்து அவன் சிறுவனைக் கெடுத்தாய்* என்னும்படியாக அந்த ஸாந்தீபதி என்றைக்கோ மறிகடல்வாய் மாண்டுபோன தன் புதல்வனைக் கொணர்ந்து கொடுக்கு மாறு வேண்டினார். இங்ஙனம் லௌகிகமான பலனை விரும்புகின்ற விவரை ஆசாரியனாகக் கொள்ளப்பெற்றோமே! பென்று அவரிடத்திலும் எம்பிரானது தெஞ்சம் அப்ரீதிகொண்டிருந்தது போலும்.

ஆக; விபவாவதாரங்களில் தான் தலைமடுத்த விடமெல்லாம் தடுமாறிப் போகவே, பெருங்குறைவாளான பகவான் அர்ச்சாவதாரத்தி லாவது குறைதீர ஒரு ஸதாசார்ய ஸமாச்சரயணம் பெற்று வாழ்வேமென விரும்பி, *மாமுனி வேள்விபைக் காத்து அவபிரதமாட்டிய வடுதிற லயோத்தியெய்ம்மரசாயும் * கோவலனாய் லெண்ணெ யுண்டவாயனாய் முள்ள அழகிய மணவாளனான திருக்கோலத்தில், ஆசார்யதவநூத்தி யுள்ள மணவள்ள மாமுனிகள் பக்கவிலே சிஷ்யவ்ருத்தியை வலிந்து க்ருதார்த்தனானான். இத்தகைய ஒப்புயர்வற்ற பெருமை வாய்ந்த மாமுனிகளின் வைபவம் ஸ்ரீ வைண்ணவ உலகுக்கெல்லாம் ஜீவாது வாகையாலே ஸாஸங்கேபமாக இங்கு விஜ்ஞாபிக்கப்படுகிறது.

ப்ரவேசம் முற்றிற்று.

ஸ்வாமிநினை திருவவதாரம்

எம்பெருமானானருளைய திருவடிகளில் நூற்றுக்கணக்கான முதலிகள் ஆசீர்வதித்தாலும் நம்முடைய ஓர் ஓர் வழியான குருபரம்பரையிலே எம்பெருமானுக்கு அடுத்தடியாக எப்போது ஆசீர்வதம் வலிந்தார். அவருடைய சிஷ்யர் (கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான) ஸ்ரீபராசரபட்டர். அவருடைய சிஷ்யர் நஞ்ஜீயர். அவருடைய சிஷ்யர் நம்மீள்கை. அவருடைய சிஷ்யர் வடக்குத் திருவிதிப்பிள்கை. அவருடைய சிஷ்யர் பிள்கைலோகாசாரியர். அவருடைய சிஷ்யர் திருவாய்மொழிப்பிள்கை. அவருடைய சிஷ்யர் மணவாள மாமுனிகள்—என்றிப்படி நம்முடைய குருபரம்பரையின் அடைவு உள்ளது.

தொண்டி வாதியர்களின் வாழ்வு உறவு மறையவீ தம் தாழ்வு அறவும் தாணிய தவார உறவு. கத்துவ வாக்கள் கூறறவும் இந்நிலை வலுத்திலே திருவவதரிக்கத் திருவள்ளா வாய் திருவனத்தாழ்வான் தந்தலார். நவிக் குருபரம்பரையின் ஆழ்வார்திருநெல்யில் திருவிறையடைபுட்டார். தாயன் கூர்வதவறாசாரியன். சிறைய மாலகாந்திர தணக்கிலே தந்தையாகவந்தது அவருடைய திருக்குமாரராய் (கலியுகதி நூலுயிர்த்து நானூற்றொழுகத்திரண்டவதரண) சாதாரண வருடத்தில் ஐப்பசி மாதத்தில் திருமூல தஷதத்திரத்தில் அந்தத் திருநகரில் திருவவ தரித்தருளினான். அந்த நள்ளினின் சிறப்பை

“பெத்தமீழ் வேதவர் கீத்தத் தெவித்து சிறந்த மகிழ்த்திடுநான்

‘சீருகையர்’பொத்தவந்தக்கை தேகமொ சித்திடுநான்

பாத்தாதிப்புசாரனிட்கவ்வ வானியுயர்த்திடுநான்

மயசுருவிவரேசிரை தர்வையுயர்த்திடுநான்

கத்தனையபொழிவ துடித்துத்திவன கவகன சிவமடுநான்

கடியமர்மொலியவட கார்த்தை கனகன டவித்திடுநான்

அக்கரிமர் பானவன முனி பானவதர ப்ரவுடன

அழகு கிழங்கிடுவாய்மொ திருமூல தென்துனை

என்று பாசுரமாகவும்

• யத்திரவாரேவமதுமாரை • மாதவதாரை ஏனம் •

இத்யாதி சிலோகங்களைகளவும் பின்புள்ள முதலிகள் அனுஸந்தித்தார்கள்.

இங்ஙனே உலகுக்கெல்லாம் ஒருயிராகத் திருவவதரித்தருளின திவ்யமூர்த்திக்கு ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருநாமத்தைச் சாதகனிருப்பிய பெரியார் ‘அழகிய மணவாள’ என்று திருப்பெயரிட்டனர். அழகிய மணவாள நாயனார் என்று சிறப்புத்திருநாமமாக வழங்கி வந்தது.

அந்நபராசந செளனோபநயநாதிகளான லக்ஷ்ணசித ஸம்ஸ்காரங்களும், அணு ஸே நனா...பெற்றன.

வித்யாப்பாஸம்

துக்தோத்தவத்தவந மதூம் கத்த ஈத்வகருபம் ரூபம் யஸ்ய ஸ்ட்யதீதராம் யம் பணித்தாவதாரா (வரலாறுநிசதகம்) என்கிறபடியே ஸாஷாத்திருவனந்தாழ்வாறுடைய திருவவதாரமாகிய விவர உபர்க்குஷ்ட விஜ்ஞாந பலைகதாமதி* என்று ஆளவத்தாரகுளிச்செய்தபடியே ஞானக் கடலா யிருக்கச்செய்தேயும், ஸ்ரீராமக்குஞ்ஞாநிகளும் வளரிஷ்ட விச்வாமித்ர ஸாந்தீபநிப்ரபுதீகள் பக்கலிலே வித்யைகளை அதிகரித்தவாறாக லெனகிகப்பர்க்கியைக்கு இணங்க வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் மற்றுமுள்ள ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் திருத்தகப்பனார் முதலானார் திருவடிவாரதத்திலே பணித்திருந்து அதிகரித்து "சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையிலலா அறநெறியாவுந் தெரிந்தவன்" என்னும்படியாகவே விளங்கினார்.

உசிதகாலத்தில் கிருஷ்ணஸ்தாத்திரமத்தையும் ஸ்லீகரித்தருளி "மறந்திகமும் மனமொழித்து வஞ்சமாற்றி வன்புலன்களடக்கி இடர்ப்பாரத் துன்பத் துறந்த. இதுமுப்பொழுதேத்தி யெல்லையிலலாத் தொன்னெறிக்கண் திகழின்ற தொண்டர்" என்ற ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமானருளிச்செய்தபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிகாமணியாய் வாழ்ந்து போகுகிற காலத்திலே;

ஆசாரய ஆச்ரயணம்

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளிலே நெடுநாள் பணித்திருந்து ஸகலசாஸ்த்ர மஹஸ்ய ஸாதார்த்தங்களனைத்தையும் அதிகரித்து வராயும், ஆழ்வார்களுடைய ஈரச் சொற்களிலே அப்ரதமிமான அபிநிவேசம் காரணமாகத் திருவாய் மொழிப்பினை யென்று திருபகநாமத்தைப் பெற்றவராயும் *நம: ஸ்ரீவைத்தாதாய ருத்தீந்தக் ஜம்மதே, ப்ரணாத ஸ்பத பரமபாப்ய கைங்க்ய சலிதே* என்று நிச்சலும் மூவுலகும் தொழுதேத்த நிற்பவராயுமிராநின்ற தீதுமையெழுவர் என்கிற மஹாசார்யர், இனி இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்சனத்தை நிர்வஹிக்க வல்லவர் யாவர்? என்று சிந்தித்திருப்பாராய் அதிகாரியைத் தேடியிருக்கையில் யாத்ருச்சிகமாக இவர் அவர் திருவடிகளிலே சென்று தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து, பொருளல்லாதவென்கிறப் பொருளாக்கி யடிவழி கொள்ளவேணும்*

என்றுப் பார்த்ததித நிற்க, அவரும் இவருடைய அற்புதமான ஜ்ஞான பக்தி விரக்தி ஸம்பத் ஸம்ருத்தியைக் கண்டறிந்து அலப்பலாபம் பெற்றதாக நினைத்து ஆனந்தக் கடலில் அமிழ்த்து வாரியனைத்து, இவரைத் தமக்கு மிகவும் அணுகுக்கராக அங்கீகரித்தருளி ஸதாசார்ய பரம்பராபராதமான ஸகல வீசேஷார்த்த நிதியையும் பரமக்குபையுடனே இவர்க்கு அதுக்ரஹித்தருளி, ஒருநாள் இங்ஙனே நியமிக்க லானார்;

ஆசாரிய நியமனம்

வாரி! அழகிய மணவாளப் பெருமானே! நீர் ஸர்வதோமுதமான ஜ்ஞானம் பெற்றிராதீர்; எம்பெருமானாரை அவதார புருஷரென்று சித்தினை அறிந்திருந்தும் பெரியநம்பி, திருமாவையாண்டான் முதலானார் அவர்க்கு ஆசார்யராக அமைய நேர்ந்தாப்போல ஏதோ விதிவாதமாக நானும் உமக்கு ஆசாரியனாக நின்றேன். என்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தம் உமக்கு அவர்ஜநீயம் என்பதை நான் விரித்துரைக்க வேண்டாவே; ஆழ்வான் பட்டர் நம்பிள்ளை முதலான தம பூருவர்கள் ஸகல சாஸ்திர ப்ரவிணர்களா யிருக்கச்செய்தேயும் ஆழ்வார்களின் கரச்சொற்களின் அநுபவத்திலேயே பெரும்பாலும் ஊ. நியிருந்து அவற்றைப் பிரஸசனஞ் செய்வதையே முக்கிய கைங்கர்யமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தார்களென்பது உமக்குத் தெரியாமையில்கூட. முற்படத்வயத்தைக் கேட்டு இதிலாஸ ப்ரணங்கனையும் அதிகரித்து, பரபகைப்ரதிசேபத்துக்கு உடலாக நயாய மீமாம்ஸைகளும் அதிகரித்து, கோதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலே யாம் நம்பிள்ளையைப் போலே"† என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்திருப்பது அறிவிரே. நீரும் அப்படியே நம் பூருவாசாரியர்களை அடியொற்றி அருளிச்செயல்களில் ப்ரஸசனங்களிலே அதிமாத்ரம் நிஷ்ணாதராயிருக்கக்கடவீர் இந்த என்னுடைய கோரிக்கையை நீர் ஹ்ருதய பூர்வமாக அங்கீகரித்தீரென்பதை நானறித்துக் கவலை தீர்ந்தேனும்படி செய்யவேணும்" என்று நியமிக்க, உடனே அழகிய மணவாள நாயனார் (மா.முனிசன்) 'ராகப்ராதமானது தானே வைதமானால் கடுகப் பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்காநிறே" என்கிற பிள்ளை லோகாசார்யருடைய திவ்யஸூக்தியை ஸ்மிரித்துப் பரமாதத்தம்

† இந்த வாக்கியம் பெரிய திருமொழியில் 6-3-7- • ஒதுங்ங்மையுமென்கிற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்திலுள்ளது.

கொண்டு, பால் குடிக்கக் கால் பிடிக்குமாபோலே இப்படியும் ஒரு திரிப் பத்தம் வேணுமோ? ஸ்வாமி திருவடிகள் ஸாக்ஷியாக இந்தக் கைகளி யத்தை அடியோலா சிரமேற்கொள்ளக் காத்திருக்கிறேன்; இதற்கு ஸர்வாதமதா யோக்யதையற்ற அடியேனை யோக்யனும்படி திருத்திப் பணிகொண்ட ஞானவேணும்" என்று விண்ணப்பித்துத் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போல் விழுந்து கிடக்க; திருமலைவாழ்வாரும் லாரிப் பிடித்தெடுத்துத் தழுவி "ஆமுதல்வனிவன்" என்று குளிரக் கடாஷித் தருளி அன்று முதலாகத் தம் திருவடிவாரத்திலே நிழலும் அடிதாழும் போலே இவரை வைத்துக்கொண்டிருந்து தம்முடைய சேமவைப்பான ஸகலார்த்த விசேஷங்களையும் கரமேன அநுகரவித்தருளினார். நாயனாகும் கருதார்த்ததாய்,

‘அங்கையுபத்தனுமரசையனுமனைத் துறவும்
மல்லிவாழ்வு முபாயமுத் தெய்வமும்மற்றமேனம்
என்கையனித்த திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யென்தடுத்தே!
உவ்வியுபத்தத்கமத்து சதித்திவியுபத்திடலே’

என்று அநுஸந்தித்து அவரையன்றி வேறொரு தெய்வமறியாதே அவருடைய திருவடிகளில் அத்தாணிச் சேவகமும் அவருடைய ஆஜ்ஞாபரிபாலன முமே போதுபோக்காக இருந்துவந்தார்.

ஸ்வாமி யதீந்தரப்ரவணரென்கிற திருநாமம் பெறுதல்

திருவாய் மொழிப்பிள்ளை ஒருநாள் எம்பெருமானுருடைய குணநு பவம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் 'மாறனடிபணித்துய்ந்தவிராமா னுசன்' என்றும், "உறுபெருஞ் செல்வமும் தந்தையும் தாயும் உயர் குருவும் வெறிதரு பூமிகள் நாதனும், மாறன் விளங்கியசீர் தெந்தருஞ் 'செத்தமிழாரணமேயென்று ஐந்தீணியத்தோர் அறிதர நின்ற விராமா னுசன்" என்றும், "பண்டருமாறன் பகத்கமிற் ஆனத்தம் பாய்மதமாய் 'விண்டிட எங்கனிராமானுச முனிவேழம்'" என்றுமுள்ள பாசுரங்களைச் 'சித்தைசெய்து, ஆழ்வார் திருவடிகளிலும் அருளிச்செயல் திறத்திலும் 'எம்பெருமானுக்குப் ப்ரஸித்தமாயிருந்த அதிமாத்ர ப்ராவணயத்திற்குத் 'தகுதியாக இத்திருநகரியிலே அவர்க்கொரு தனிக்கோயில் அமைக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி சிஷ்யர்களுக்கு நியமித்து உடையவர் 'ஸத்திதியையும் அதைச்சுற்றி ஸ்ராமாவது சதுர்வேதமங்கலை 'என்கிற திருவிதியையும் ப்ரதிஷ்டிப்பித்து, இராமானுசனாக 'தொழும்'யெயினோ

ரையும் அங்கே நித்யவாஸஞ்செய்ய நிபமித்தருளி அந்த நற்செல்வ
மனைத்தையும் நாயனார்க்கு அதிநமாக்கியருளினார். நாயனாகும் அந்த
உடையவர் திருவடிகளிலே மிகவும் பரிவராயிருந்து அங்குத்தைக்கு
உரிய கைங்கர்யங்களை யெல்லாம் குறையற நடத்திக்கொண்டு போருமது
கண்டு திருவுள்ளமூலத்த திருவாய்மொழிப்பிள்ளை “யதீந்தர்ப்ரவண”
என்று நாயனாரை அழைக்கத்தொடங்கினார். இந்த திருநாமமே
அப்போது என்கும் ப்ரஸித்தமாயிற்று.

யதிராஜநிம்சதி அருளிச்செய்தல்

அந்த உடையவர் திருவடிகளிலே ஒரு ஸ்கோதரம் விஜ்ஞாபிக்க
வேணுமென்று ஆசார்ய நிபமனமாக, யதிராஜநிம்சதி யென்னும்
ஸ்துதியை யதீந்தர்ப்ரவணர் விஜ்ஞாபித்து, அதில் [ஐயம்த் யதீந்தர்ப்
நிப பதப்ஜ னேனம்] என்கிற சலோகத்தினால் ஸ்வாசார்ய விஷயத்தில்
உபகார ஸம்ருதியையும் ப்ரகாசிப்பித்தருளினார். அப்போது அருகே
யிருந்த முதலிகள்,

“வகைக்கவழ்த்துங்குருகோர் தம்மை மனத்துகவத்துச்
சோகைவழ்த்தும் மனவாநாயனுர் தொண்டிடுமாம்
எகைந்தழைக்க எதிராஜநிம்சதியிந்தநித்தோன்
புகலாதித்ததிருத்தானிண்டையும் போற்றுகே”

என்ற பாசுரத்தை விஜ்ஞாபித்தனர்.

இந்த யதிராஜநிம்சதியின் மாதூயம் முதலிய குண விசேஷங்
களைப்பற்றி அண்ணா வரவரமுனிசகத்தில் அருளிச்செய்துள்ள
சலோகங்கள் இங்கே அநுஸந்தேயம். எம்பெருமானுருடைய அபராவ
தார பூதரான மாமுனிகள் தமமைத் தாமே துதப்பதுபோல இந்த
ஸ்கோதரம் அருளிச்செய்யலாமோ? அதிலும் அளவுகடந்தவாருகத்
தம்முடைய நைச்சியத்தைப் பேசியிருக்கின்றாரே, இது கூடுமா? என்று
சிலர் சங்கிப்பார்கள்; * வேறேதேயோ படுபுரீஸ் ஜதே தசநாத்மஜே *
என்கிறபடியே ஸ்ரீராமசீரான் ஸாக்ஷாத் நாராயணுவதாரமாயிருக்கச்
செய்தேயும் * ஸைவாத்யா சிவானந்தாந் தரவான நாயகமாத் * இத்யாதிப்
படியே நாராயணனைத் தொழுது, ஸ்ரீரங்கநாதனைத் திருவாராதனஞ்
செய்துகொண்டிருந்தது முதலியனபோல் இவையும் அவதாரங்களுக்
குப் பொருத்தியவைகளே என்று பெரியோர் கூறுவர்.

ஸ்வாமிக்குத் திருக்குமாரர் திருவவதரித்தல்

அழகிய மணவாள நாயனார் இங்ஙனே ஆசார்ய பரதத்திராய வாழ்த்தருளாநிற்க, ஸ்ரீராரணவத்தில் சத்திரன் போலே ஒரு திருக் குமாரர் திருவவதரித்தார். அவர்க்கு இராமபூப்பிள்ளை என்று திருநாம மிடும்படி ஆசார்ய தியமனத்தையடிபொற்றி நாயனார் தியமித்தருளினார்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருநாடலங்கரித்தல்

அப்ரதம் லிஷய ஸம்பத்தோடே வாழ்த்தருளாநின்ற திருவாய் மொழிப்பிள்ளை திருமேனி தளர்த்து திருநாட்டுக் கெழுந்தருளுகையிலே விருப்பமுடையராய்

“உத்தமனேயுலகையனே! மந்தேசுப்பாவையினை
வித்தகனே தயலெய்யனே! வன்முடுமகையமன்னு
கத்தநன்னுனையர் நற்றன்னையே கத்தகத்துயினே!
எத்தனைகாவிருந்துமுனே வன்வுடமபுகொண்டே.”

என்று அறுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்க, ஒருநாள் கன்னிலே பிள்ளை லோகாசாரியர் ஸேவை ஸாதித்தருளி “தலமத்தயில்லதோர் நாடு புகுவீர்” என்று பணிக்க, பிள்ளையும் தேறியெழுந்து தித்ய கர்மாறுஷ்ட டானங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு முதலிக கொல்லாரையும் வரவழைத்து “இன்று விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான், கிதி வகையே” “வானேற வழிதந்த வரட்டாற்றான் பணிவகையே, நானேறப் பெறுகின்றேன் தரகத்தை நகுநெஞ்சே!” என்ற பாசரங்களைப் பரக்க வுபந்யஸ்த்தருளி, “முதலிகளே! இன்று எம்பெருமான் நம்மை ஆசாரியன் திருவடிவாரத்திற்கு அழைத்துக்கொள்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றியிரா நின்றான்; இனி நீங்களனைவரும் நம் அழகிய மணவாள நாயனாரை (மாமுனிகளை) ஸாமாந்யமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணியிராமல் நம்மிராமானுசனுடைய அடராவதாரமே யிவர் என்று ப்ரதிபத்திபண்ணி இவருடைய அபிமானத்திலே பொதுங்கி வாழ்வீராக” என்று தியமித் தருளி, நாயனாரையும் ஆசார்யபீடத்திலே எழுந்தருளச்செய்து, “வாரீர் குலக்கொழுந்தே! * ஐந்தாதம் குண்ட கீர்த்திம் ஆஹிஷயத் மே மந்தா, வீதா பர்த்தா மனாத்ய ராமம தாதாதம்ஜயமஎன்று ஐதக சக்ரவர்த்திபாரித்தாப் போலே நானும் உம்மை அண்டைகொண்டு கணக்கப் பாரியாநின்றேன். தம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்தாதம் உம்மாலே பரம விலகடினமான

பெருமையையும் புகழையும் ப்ரபஞ்சமாகக்கடவது; *ரேயாஸ்ஸி ஸ்வான்
யதீஜக்முஷஸ் தே * என்றப்போலே ஒன்றிலுங் குறையில்லாத வுமக்கு
இனி நாம் ஆசாரிக்கவேண்டுமென்றிடலை. என் உள்ளத்திலே
கிடந்த குறையைப் பண்டே உமக்குப் பேசினேறேன்; அக்குறைதீர்
இன்றுகாலும் நீர் நடத்துவந்ததோலவே இனியும் நம் பூர்வாசார்ய
தீவ்யக்ரந்த ப்ரவசநாதுபவங்களே போதுபோக்காக இருந்து வரக்
கடவீர்; நம் ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் ஒருமிடறுக மண்டியிருந்து
தர்சன நிர்வாஹம் செய்தருளினவிடம் திருவரங்கம் பெரியகோனிலாத
லால் நீரும் அவ்விடத்தேறச்சென்று முந்தின அவதாரத்திற் போலவே
*அறுசமயச்செடியகளை யடியறுத்துச் செறுகனையச் சிறிது மறத்
தீர்த்துவிட்டுத் தென்னரங்கச் செல்லமுற்றுத் திருத்திவைத்து மறை
யதனிற் பொருளனைத்தும் வய்மொழிந்து மாறணுரை சொந்தமிழமறை
வளர்த்து இந்த ஸீலாவிபூதியை நித்தவிபூதியாகவே ஆக்கிக்கொண்டு
போரக்கடவீர்" என்று நாயனரை நோக்கி நியமித்தருளி, அநந்தரம்
ஸந்நிதிக்கெழுந்தருளிப் பொலிந்துநின்ற பிரானையும் ஆழ்வாரையும்
மங்களாசாஸனம் செய்தருளி முதலிசுளெல்லாரையும் நாயனார் திருக்
கண்டியிலே காட்டிக்கொடுத்துத் திருமாளிகையேறவொழிந்தருளிப் பிள்ளை
யுலகாசிரியர் திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டே திருநாட்டுக்
கெழுந்தருளினார். நாயனார் தொடக்கமான முதலிசுளெல்லாரும்
அவர்களுத் திருவத்யயநாதத்தமான சரம கைங்க்யங்களைப் பெருக்க
*புத்திதினார்கள்.

ஸ்ரீ வானமாமலைஸ்வாமி ஆச்ரயிததல்

பிறகு நாயனார் ஸ்வாசார்ய நியமநத்தை சிரஸாவஹித்துக்
கொண்டு பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை யெல்லாம் கண்ட பாடஞ்
செய்து வாசோவிதேய மாக்கிக்கொண்டு ப்ரஸித்த ப்ரபாவராய்த்
திருநகரியில் எழுந்தருளியிருக்கு மதிசயம் கேட்டுப் பலதிசைகளிலிருந்
தும் பல மஹான்கள் வந்து நாயனார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிக்கப்
புகுந்தார்கள். முத்துற முன்னம், வானமாமலையிலே மஹாஜ்ஞாதிகர
யெழுந்தருளியிருத்த அழகிய வரத் பரம விரக்தியினாலே ஆச்ரமஸ்ஸி
காரஞ் செய்து ஸ்ரீராமபுஜஜீயி என்று திருநாமம் பெற்று நாயனார்
திருவடிகட்கு நிழலடித்தாலும் போலே மிகவுமணுக்கராய் வந்து சேர்ந்து
வாழ்த்தார். இவர்க்குப் பேரன்னடிக்கால்ஜீயி என்றும் திருநாமம் வழங்கி
வந்தது.

நாயனார் நம்பெருமாள் ஸநிதிக்கெழுந்தருளியுள்ள நம்பெருதல்

ஸ்வாமி இங்மன்களே பற்பல சிஷ்யர்களோடே கூடிவாழ்ந்தருளா
நிற்கையில், ஒரு திருவார்த்தைத் திருநாளில் கதயத்ரயம் அநுஸந்தானம்
நடைபெறுமளவில் • யாவை சீர்பாடும் அந்தைவ புரிவ்கே முகமாஸ்வ •
என்கிற ஸ்ரீ ஸலக்திப்ரகரணத்திலே ஸ்வாசாயிரான திருவாய்மொழிப்
பிள்ளையின் நியமத்தான ஸ்மரித்தருளி • ஆராமஞ் சூழ்ந்த அரங்கத்
திலே நித்யவாஸம், செயற்கொண்டு தெரியபெறமாறடைய மங்களா
சாஸநமே போதும் • யாவை வாழ்வதிலே திருவுள்ளம் சென்று, ஆழ்வார்
திருமுன்பே வினா கொண்டு தொழது 'எயினேன், நம்பெருமாள் ஸந்தி
திக்கு விடைகொண்டு அங்கேவாதக்க உதாரிய நியமனமாகையாலும்,
"வான் திகழ்ந்தோர் சினரங்கர் வனபுகழ்மேள் ஆன்ற தமிழ் மறைநு
னாயிரமும்" • யாவையுடைய தேவீரடைய அருளிச்செயல்களுக்கு
ப்ரதாநப்ரமேஷத்தான தெரியபெறமாறடைய திருவடிவாரத்திலே
வாழ்வது அடிக்கடிக்கடி ருசித்தக்கையாலும் அங்கே சென்று
வர்த்திக்க நியமனம் • யாவைவாழ்வதுப் பரதர்த்திக்க, ஆழ்வாரும்
'செங்கயல்பாய்நீத திருவாரங்கத்தே சென்று முகில்வண்ணனடியை
யடைந்து அருள் அடியாய்க்கடளி' என்று அநுகரவறித்து நியமனம்
தந்தருளினார்.

ஸ்பெ.பி. பூரங்கயாத்திரை புறப்படுதல்

ஆழ்வாருடைய அருள்பொலிந்த நியமனம்பெற்ற நாயனார் 'தென்னரங்கர் சீரநுக்கு இலக்காகப் பெற்றோரும்' என்று திருவுள்ளம் பூரித்து முதல்காலம் தாமதமாகப் புறப்பட்டருளி • மென்னடையன்னம் பரந்து விரியாடுர் பின்னிபுத்தா நுறவலான்றன் பொன்னடி காண்பதோ' ராசையினால் அடியை யெழுந்தருளி வடபெருங் கோயிலுடையாணியும் பெரியாழ்வானையுடைய ஆடிக்கொடுத்த கடர்க்கொடியையும ஸேவித்து, அங்குள்ளாருடைய வேண்டுகோளுக்கீரங்கிச் சிலநாள் அங்கே யெழுந்தருளியிருந்து, அங்கிருந்த அனடர்கட்கு நல்வார்த்தைகள் பலவு மருளிச்செய்து அவர்க ளின்னும் புறப்பட்டு • மானிருஞ்சோலை மேய் மைந்தனை வணங்கத் திருவுள்ளமாய் அங்கேற எழுந்தருளி • சிலம்- பாரக்கவந்து தெய்வமகளிர்களாடுஞ் சீர்ச்சிலம்பாற்றிலே நீராடி- அழகரை மங்களாசாஸனஞ் செய்து அங்கு ஆழ்வான் எழுந்தருளி யிருந்த விடத்திலேயிருந்து ஸ்ரீ ஸுந்தர பாஹுஸ்தவத்தின் ஆழ்வு

பொருள்களை அடியவர்க்கு உபதேசித்தருளி, அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு
 “வன்பெருவானகமூய்ய அமரமூய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மணிச
 குய்யத், துன்பமிது துயரகல அயர்வொன்றில்லாத் சுகம்வளர
 அகமகிழுந் தொண்டர் வாழ, அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளி
 கொள்ளு மணியரங்கன் திருமுற்றத்து அடியார்தங்கள், இன்பமிது
 பெருங்குழுவுகண்டு யானுமிசைந்துடனே யென்றுகொலோ இருக்கும்
 நாளே” என்று இதுமுதலான பல பாசுரங்களையும், *கதாஹம் காவே
 தட்ப்பீனரே* என்பது முதலான ச்லோகங்களையும் இனிமையாக அநு
 ஸந்தித்துக்கொண்டே யெழுந்தருளிப் பயணாகதியிலே, *எண்டிசைக்
 கணங்களு மிறைஞ்சியாடு தீர்த்தநீர் வண்டி வரத்த சோலை வேலிமன்னு
 சீரடித்ததன்னில் *கங்கையிற் புன்தமாய காலிரியையும் “வண்டின
 முரனுஞ்சோலை மய்வினமாதுஞ்சோலை கொண்டல் மீதணவுஞ்சோலை
 குயிலினங் கூவுஞ்சோலை அண்டர்கோனமருஞ்சோலையையும் அணுகி
 *தென் திருவரங்கம் கோயில்கொண்ட தெய்வ சிகாமணியின் திருவடி
 வாரம் சேரப்பெற்றோமென்று திருவுள்ளமூலந்து நித்ய கர்மாநுஷ்டானங்
 களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு,

“மாடமாணிகேகும் திருவித்யும் மன்னுசேர் தீர்வித்யும் வித்யும்
 ஆடகமாற வகவங்கள் வித்யும் ஆதிநாடளமீந்துறை வித்யும்
 கூடகமாற குலசேகரன் வித்யும் குலவாசமகேத்திரன் வித்யும்
 நேடுதன்மவன்மாணவன் வித்யும் தென்னரங்கி திருவாவணமே.”

என்று சொல்லப்படுகிற திருவிதிகளை யெல்லாம் கண்ணாரக்கண்டு
 களித்துக்கொண்டு உள்ளே யெழுந்தருளினார்.

அக்காலத்தில் அங்கு அன்னாள் என்கிற ஒரு மஹான் ப்ரஸித்த
 ராக எழுந்தருளி யிருந்தார்; நாயனார் அவருடைய திருமாளிகையேற
 எழுந்தருளினிற்க, அவரும் இவருடைய வைபவங்களைப் பண்டு
 கேட்டிருந்தவராகையாலே இவரை நிதிகண்டாற்போல கண்டு
 பல்வகை யுபசாரங்களும் செய்து சிறிது வார்த்தையாடின வளவிலே
 இவருடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையுணர்ந்து வியந்து அவதார விசேஷ
 மென்று ப்ரதிபத்திபண்ணி இவர்க்குப் பெருமாள் ஸந்திதியிலே பல சிறப்
 புக்களும் செய்விக்கக்கருதி, அப்போது ஸந்திதிக்கு நிர்வாஹகராயிருந்த
 திருமால்தந்த பெருமாள்பட்டர் என்கிற மஹநியர்க்குச் செய்தியறிவிக்க,
 அவரும் நாயனார் திருவடிகளிலே வந்து ஸேவித்துச் சில நல்வார்த
 னைகள் கேட்கப் பெற்றவளவிலே,

“பூமாத் ஸ்ரீபாஷ்யகாரோனௌ பூதலே புந்ருத்தீர்,
இத் தீர்த்தய ஸந்தஞ்சய பரபுனய மதுமம் ததே.”

என்கிறபடியே நாயனாரை எம்பெருமானானாய புநரவதாரமாகவே அறுதியிட்டுப் பரிஜாத பரிபர்ஹபரிச்சத புரஸ்கார விசேஷங்களுடனே ஸந்திதியில் மங்களசாஸனம் தடைபெறுமாறு ஸம்விதாநம் செய்து வைத்தார்.

கோயிலில் மங்களாசாஸனம்

பலபல பரிவாரங்களுடன் ஸந்திதி மங்களாசாஸனத்திற்கு எழுந்தருளின நாயனார் முத்தூறமுள்ளம் எம்பெருமானார் ஸந்திதியிலே விடைகொண்டு ஸேவித்து உடையவர் திருக்கோலத்திலே மிகவும் ஈடுபட்டு,

“இவவுகைத் தன்வி தெய்வப் கொண்டதும்
செவியிதழ யானசெவிறைஞ்சினக்கால்—அவ்வுருவம்
எவ்வா ளிந்தேன மீவவரங்கத் திற்போல
தீவலதென் வெஞ்சில் திறந்து

என்கிற பாசுரத்தை அங்கு விண்ணப்பஞ்செய்து, பிறகு ஸபரிவாரரான பெரிய பெருமானை ஓடாடவே மங்களாசாஸனஞ் செய்து திருமாலை, அமலனாதிபிரான முதலான திவ்யய்ரபத்தங்களையும் மீரங்கராஜஸ்தலம் முதலான ஸ்தோத்தரங்களையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு நம்பெருமான் திருமுன்பே நிற்க, பெருமானும் நாயனாரைக் குளிரக் கடாஷித்தருளி ‘தமக்காவாரை நாமே தேடிக்கொண்டோம்; நம்முடைய அவாப்த ஸமஸ்த காமதீபம் துன்றே குறையற்ற தாய்த்து’ என்றருளிச் செய்து ஸகல வரிசைகளும் பரஸாதித்தருள, நாயனாரும் பெற்றுக் குதார்த்த ராய், ‘‘பெரியார்க் காடப்பட்டக்கால் பெருத பயன் பெறுமாறு’’ என்று அண்ணனார் விஷயத்திலும் பட்டர் விஷயத்திலும் கருதஜ்ஞதாறு ஸந்தாநம்பண்ணிப்பேருலகையோடே திருமாஸிவைக் கெழுந்தருளினார்.

மின்பு மிள்ளையுலகாசிரியர் திருமாஸிவையைநாக்கி யெழுந்தருளி வாசலிலே தெண்டன ஸம்பபித்து ‘‘ரஹஸ்யம் வீணத்தமன்’’ என்று அவ்விடத்து மண்பற்றை மிகவும் ஆதரித்து, நாடோறும் அங்கேற வெழுந்தருளி ரஹஸ்யக்ரந்த ப்ரவசநாதிகள் செய்துகொண்டு, * மையாத் சூந்தமயாத் கமயாமகைஷ் டங்கினம் மையா * (ஸ்ரீவரவரமுநி காவ்யே) என்கிறபடியே ஆனந்தமலமாகப் பொழுதுபோக்கி வந்தார்.

ஸ்வாமி திவ்யதேசயாத்திரை யெழுந்தருளல்

இங்ஙனே சிலநாள் சென்றவாறே, சோழநாடு நடுநாடு தொண்டைநாடுகளிலுள்ள திருப்பதிகளெல்லாவற்றையும் ஸேவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றின நாயனார் பெரியபெருமாள் பாடே சென்று நியமனம் பெற்றுக்கொண்டு சிஷ்யஸர்க்கங்களுடனே புறப்பட்டருளினார். வழியடைவிலே ஸகல திவ்ய தேசங்களையும் ஸேவித்துக்கொண்டு வருமானவிலே திருமலையில் திருவேங்கடமுடையானுக்குப் புரட்டாசித் திருநாள் அணித்தென்றறிந்து அங்கேற வெழுந்தருளித் திருமலையப்ப னுடைய ஒப்புடர்வற்ற ஸத்காரங்களையும் லபித்து அங்குதின்றும் புறப்பட்டுப் பெருமாள் கோயிலுக்கு எழுந்தருளினார்.

பேரருளாளன் டங்களாசாஸனம்

பிறகு பெருமாள் கோயிலிலுள்ள ஸகல திவ்யதேசங்களையும் அடைவே ஸேவித்து, பொந்தேவி மணவாளனான பேரருளாளனது வடிவழகில் மிகவு மீடுபட்டு ஸ்ரீ தேவராஜ மங்களம் என்கிற மங்கள ஸ்துதியை அடியவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அருளிச்செய்தார். அன்றியும் பெருமாள் கோயிலிலுள்ள ஸகல திவ்யதேசத் தெம்பெரு மான்களையும்சேர அநுஸந்தித்து இரண்டு ச்லோகமருளிச்செய்ததாகவும் பெரியோர் வழங்குவர். (அவற்றை ஸம்ஸ்கிருத வை. வ நூலில் காண்க)

ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யமதிகரித்தல்

ஸ்வாமி தாம் அவதார விசேஷ ப்ரயுக்தமான ஸர்வஜ்ஞத்வ பூர்த்தியை யுடையவராயிருக்கச்செய்தேயும், இத்திலவுலகின கட்டளைக் கிணங்கவும், ஸ்வாசார்யரான திருவாய் மொழிப்பிள்ளையின் நியமனத் திற்குச்சேரவும் ஓர் ஆசார்ய ஸதாசத்திலே ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அதிகரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி, அப்போது பெருமாள் கோயிலில் எழுந்தருளியிருந்த வரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய சுத்தி வாய்ந்தவருமான கிடாம்பி நாயனார் என்கிற ஸ்வாமியின் ஸந்திதியிலே [முந்தின அவதாரத்திலே தாமே அருளிச் செய்ததான] ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை ஸேவிக்க எம்பெருமானுடைய நியமனம் பெற விரும்பி, ஒரு திருநன்னாளில் ஸ்ரீ பெரும்பூதார்க்கு எழுந்தருளினார். அங்கே விடுதியாகப் பல பாசுரங்கள் அருளிச்செய்தவை யுண்டு; அவற்றுள் சில வருமாறு:—

“இதுவோ பெரும்புதுர் இங்கே பிறத்தோ
தேவநர் பெருநல் திருக்கிக் கொப்பான
ஒங்கு புருடைய ஜர்.”

“தேவந யேதிரார் எம்மை யெடுத்தனிக்
வந்த பெரும்புதுரில் வந்தோமோ—சிந்தை
மருளோ தெருளோ மகிழ்மான மர்வ
வருளோ விப்பேற்றக் கடி.”

இத்யாதிகள்.

அங்கே எம்பெருமானாரைத் திருவடி தொழுது விடைபெற்று,
மீண்டும் கச்சிப்பாதியேற வெழுந்தருளிக் கிடாம்பி நாயனார் பக்கல்
ஸ்ரீ பாஷ்யம் ஸேவிகதூத் தலைக்கட்டின வளவிலே, சில மஹான்கள்
ஸ்வாமி திருவடிகளிலே ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸேவிக்க விரும்பங்கொண்டு மிகவும்
பிரார்த்திக்க, ஸ்வாமியும் திருவுள்ள முகந்தருளி ஸ்ரீ யதோக்தகாரி யெம்
பெருமான் ஸந்திதிதிலே ஒரு ஸம்வத்ஸரம் எழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீபாஷ்ய
ப்ரவசனம் செய்தருளினார். [இதுபற்றியே திருவெஃகாவில் மணவாள
மாமுனிகள் வியாக்கியான முத்தியையோடு ஸேவை ஸாதித்தருளும்படி
யென்று பெரியார் பணிப்பது.]

ஸ்வாமியினுடைய ஸகல சாஸ்த்ர பாரங்கதத்வம்

ஸ்வாமி தாம் ஸ்ரீபாஷ்யம் ஆதிபரிக்கிற காலத்திலும், சிஷ்யர்
களுக்கு அனை ப்ரவசனம் செய்தருளும் காலத்திலும் தம்முடைய
த்யாயமீமாம்ஸாதி ஸகல சாஸ்த்ர பாராவார பரீணதவத்தைப் பலமுக
மாக ப்ரகாசிப்பித்தருளினார். தர்க்க மீமாம்ஸாதிகளில் பாண்டித்யம்
பெற்றவர்கள் மற்றும் பல ஆசிரியர்கள் உளரெனினும் ஸ்வாமி தமக்கு
அமைத்திருந்த பாண்டித்யப் ப்ரகாஷம் பரம விலகடினமென்பது ஸ்வாமி
யிட்டருளின வியாக்கியானங்களில் அகூரத்தோறும் அதிஸ்புடமாக
விளங்கும். ஒவ்வொரு ஸ்ரீஸூக்தியும் சாஸ்த்ரார்த்த ஸாரமே
வடிவெடுத்ததென்னலாம்படியும், “அம்பரமே தண்ணீரே சோறேயறஞ்
செய்யும்” என்கிற விடத்திற்கு வியாக்கியானஞ் செய்தருளுகிற கணக்
கிலே ‘இஃது ஒன்றேயோ இவர் கற்றது. இஃது ஒன்றேயோ இவர்
கற்றது!’ என்று வியக்கும்படியும் அமைத்திருக்கையாலே இவருடைய

ஸர்வதோமுகமான பாண்டித்யம் வேறெங்குங் காணக் கிடைக்காத தொன்று. “செந்தமிழும் வடகையும் திகழ்த்த நாவர்” என்கிற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயலுக்கு முக்கிய இலக்காக விளங்கினவர் கடல்குழந்த இம்மண்ணுலகில் இந்த வ்யக்திவிசேஷ மொன்றே யென்னத் தட்டில்லை.

ஸ்வாமி கோயில் சென்று சேர்தல்

இங்ஙனம் கச்சிப்பதிவிலே ஓந் ஸம்வதஸரம் எழுந்தருளியிருந்து அடியார்களை வாழ்வித்தருளி ின்னதும் திருப்பரங்கம் பெரிய கோயிலில் சென்று சேர்ந்த நாயனார், தவனடத்திலே *பொங்கோதஞ் குழந்த புலனியும் விண்ணுலகும் அங்காநாற் சோராமேயாச்கின்ற வெம்பெருமானான செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செவ்வானுருடைய விசேஷ கடைக்கத்திற்கு இலக்காகி *பொங்கு வானகமூய்ய அரருய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசருய்யத் துன்பமிக துயரகல அயர்வொன்றில்லாச் சுகம் வளர அகமகிழத் தொண்டர் வாழ அர்த்த விசேஷங்களை அடிய லர்களுக்கு அருக்ரஹித்தருளா நின்றுகொண்டு “இது ழப்பொழுதேத்தி யெல்லையிலலாத் தொன் னெறிக்கண் நினைநின்ற தொண்டர்.” என்கிற வ்யபதேச விபூஷிதராய் லோலிபூதியை நித்ய விபூதியாக்கிக்கொண்டு விளங்கிவந்தார்.

ஸ்வாமி ஆச்ரம ஸ்ரீகாரம் செய்தருளல்

அக்காலத்தில், ஸ்வாமிக்கு ஜ்ஞாதிகள் பலரிருந்தமையால் அடிக்கடி ஆசௌச ப்ரஸங்கம் நேர்ந்து க்ரந்த காலகோபத்திற்கும் பெருமானுடைய மங்களாசாஸனத்திற்கும் இடையூறு விளைந்துவந்தது கண்டு க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திலே லெறுப்புண்டாகி உத்தமாச்ரமஸ்ரீ காரம் செய்தருளாத் திருவுள்ளமாய், அப்போது கோயிலிலே ஸ்ரீசடகோப ஜ்யரென்று ப்ரஸித்தராய ஞானமனுடான மனை நன ருகவே யுடைய ராயிருந்த மஹநீயர் பக்கலிலே துரியாச்சுய ஸ்ரீசர்த்து நம்பெருமானை மங்களாசாஸனம் செய்யச்சென்று நின்றவளவிலே, பெருமானும் இவரை ஆதரித்தருளித் தம்முடைய திருதாமத்தையே இவர்க்கு ப்ரஸாதித்தருளி [அழகிய மனவாசை பூவிடம் என்றிட்டு] சுகல மரியா தைச் சிறப்புகளையும் *வாஸதீரீ பாதம அந்நைவ ஸ்ரீயங்கக் க ஸாகமாஸ்ச * என்று எம்பெருமானுக்குப் போலே நியமனம் தந்தருளி, பல்லவராயன்

மடத்தையும் ஸ்வாமிக் துப் பரிசாக ப்ரஸாதித்து அனைத்துக் கொத்துப் பரிசுரங்களுடனே போகவிட்டருள, அழகிய மணவாள மாமுனிகளான் நாயனார் பெருமானுடைய திருவருள் கிரம்பிய நியமனத்தைச் சிர்ஸர் வலறித்து மடமேற எழுந்தருளி அழகிய மணவாளனுடைய அருட் பெருக்குக்கு அதிமாத்ரம் உகந்து போந்தார். அக்காலத்திலே மாமுனிகளின் அப்ரதிமலைபவம் தேசமெல்லாம் பரந்து திகழ, உலகம் நிறைந்த புகழாளரான மாமுனிகளின் திருவடிவாரத்திலே பலதிசைகளில் நின்றும் பலர்வந்து ஆச்சரியத்து, ஸ்ரீமத் நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான பூருவாச்சாரியர்களை ஸேவிக்கப்பெருத குறைதீர அவ்வாச்சாரியர்களாவரும் இங்ஙனே ஒரு திருக்கோலமாக வடிவெடுத்து ஸேவை தந்தருள்வதாக அறுதியிட்டு க்ருதார்த்தர்களாய் வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

திருமலையாழ்வார் திருமண்டபம் அமைத்தல்

மாமுனிகள், தம்முடையமடத்தில் ஒருபகுதியை ஸ்வாச்சார்யரான திருவாய் மொழிப் பிள்ளையின் திருநாமத்தினால் காலகோப கூடமாக அமைத்தருளி, அதில், "முன்னவராம் நம் குரவர் மொழிகள் உள்ளப் பெற்றோம்" என்று (ஆர்த்தியில்) தாமே அருளிச்செய்தபடி பூர்வாச்சார்ய திவ்ய ஸ்ரீஸக்திகளை சிஷ்யவர்க்கங்களுக்கு ப்ரவசனம் செய்தருளி வந்தார். *அத ஸ்ரீமலநாதர்ய நாமத் ஸ்ரீமத் மண்டபே* என்றுதொடங்கி ஏறும்பியப்பாவாழ்வாம் திருச்செய்யில் இது அநுஸந்திக்கப்பட்டது.

இங்ஙனம் திருவாய்மொழிப் பிள்ளை திருநாமத்தாலே திருமலையாழ்வாரென்று அமைந்த திருமண்டபத்திலே, பிள்ளை லோகாச்சார்யர் திருமாளிகையில் நின்றும் "ரஹஸ்யம் க்ஷணந்த மண்" என்று விலகுகுணமான சிறப்புப்பெற்ற திருமண்ணைக் கொணர்ந்து காலகோப ஸ்தலத்திற்குக் காப்பிடுவித்து அவ்விடத்தை குகுல வாலமாகவே எண்ணியெழுந்தருளியிருந்து முழுகுக்கங்களுக்கு அருமருந்தானவற்றை அடிபணிந்தவர்களுக்கு அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு எண்டிசையும் புகழோங்க வாழ்ந்து வந்தார்.

பட்டாபிரான ஜீயர் வந்து ஆச்சரியத்தல்

இப்படி நடந்து போருங்காலத்திலே 'கோவிந்த தாஸரப்பன்' என்று திருநாமமுடைய பட்டாபிரான ஜீயர் வந்து மாமுனிகளின்

திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்து எம்பெருமானார் திறத்தில் எம்பார்போலே இறையுமகலகிலிவாதே பாதச்சாபைபோலேயிருந்து பிரியாவடிமை செய்துவந்தார். அடியார்கட்குச் சேமவைப்பாக மாமுனிகள் அருளிச் செய்யும் அர்த்த விசேஷங்கள் அனைத்துலகும்பரவ, நாடோறும் பலபல மஹான்கள் வந்து திருவடி ஸம்பந்தம்பெற்று, உபய விபுதியிலும் ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லாத மஹாசாயர் இவ்வொருவரேயென்று அறுதியிட்டு அறுஸந்தித்துப் போத்தார்கள்.

கோவில் கந்தாடையண்ணன் ஆச்ரயித்தல்

கோயிலில் ஆசார்ய புருஷர்களில் ஒருவராக விளங்கிநின்ற கந்தாடையண்ணனும் மாமுனிகளின் திருவடி ஸம்பந்தமே நமக்கு ஸர்வஸ்வம் என்று நிர்சயித்துப் பெரியபெருமானுடைய நியமனத்தையும் பெற்று ஸபரிசுரராய் வந்து 'காதம்பலவும் திரிந்துழன்றேற்கு அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை, உன்பாத நிழலல்லால் மற்றோர் உயர்ப் பிடம் நானெங்கும் காண்கின்றிலேன்' என்று அறுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து மாமுனிகளின் பரிபூர்ணமான திருவருளைப் பெற்று அந்தான் தொடங்கி அவரது திருவடித்தாமரை களையே பழுக்க ஸேவதறுக்கொண்டு அங்குத்தாதக்கு அந்தரங்கராயிருந்துவந்தார்.

வேடல் அப்பையை வரவழைத்தல்

இப்படியிருக்கையில், மாயாவாதியான ஒரு பண்டிதன் வட தேசத்தில் நின்று அங்குவந்து, அவ்விடத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியையும் மாமுனிகளின் மஹிமையையுங்கண்டு பொறுக்க மட்டீர்த அஸுலியாவேசத்தாலே செருக்குமிக்கு அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அதிகேஷித்துக்கொண்டு 'வடலீராகில் என்னை வென்று எதித்தாந்தத்தை நீலை நிறுத்திக்கொள்ளீர்' என்று சொல்லி ஒரு தூதுவனை மாமுனிகள் பக்கவில் வரவிட்டான். அந்த மாயாவாதி யானவன் முன்பு 'வேடல் அப்பை' என்னும் ஸ்வாமியின் சிஷ்யனாய் வைஷ்ணவோத்தமனாயிருந்து ஸஹவாஸ தோஷத்தாலே கெட்டு மாயிமதத்திற் புகுந்தவனாதலால் ஆருடபதிதனான அவன் முன்னே போய் நிற்கவும், திவ்யஸூக்தி ஸந்தாஸ்வாதத்தை விட்டுக் கருவிலே திருவிலாத அவனோடே வாதுசெய்யவும் விரும்பாத மாமுனிகள் வாதூல

வம்சத்தவரான அந்த வேடலப் பையைக் கொண்டு அவன் செருக்கை யடக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி வேடலப் பிள்ளும் அவரை வரவழைத்து வாத யுத்தத்திற்குப் போகவிட, இம்மனே தனது ஆசாரியரே வாதம் நிகழ்த்த வந்துவிட்டாரென்றறிந்த அந்த மாயாவாதி கருடனைக்கண்ட பாம்புபோல அஞ்சி நடுங்கி வணங்கி வழிபட்டுப் போயினன்.

பிறகு மா முனிதன் வேடலப்பையை ஸக்கித்து 'இங்கே தமக்கு உசாத்துணையாக இருப்ப' என்று நினைத்தபின்னர், அருளிச்செய லம்ருதபாலத்திலே அநவரதம் சூழ்ந்து தேவமஹ்றறியேன் குருகூர் நம்பி பாவிவினனின்ை பாடித்தீர்வனே' என்ற மதுரகவிகளின் நிலையிலே நின்று மன்னியசீர் மாறன்கலை உணவாகப் பொருளென் றிருக்கும் மாமுனிகளுக்கு அம்ருதபான விரோதிகளாகநேரும் மசகமணி காதிக்கி அகற்றவும் மேன்மேலும் தர்சன நிர்வாணம் செய்துகொண்டு போகவும் வல்லவரான ஒருவரைத் தம்முடையஸன்னிதியிலே வைத்துக் கொண்டு பழக்கவேணுமென்னும் அவர் அதிகரித்திருந்தமையாலே அப்பையைக் கட்டாவித்து இங்ஙனே நியமிக்கலாபிற்று. அவர் ஸ்வக்ராமவாஸத்தை விட்டுக் கோயில் வாஸத்திலே குசிபெறவொட் டாத ப்ரக்ருதிபந்தத்தாலே மத்தராய் 'அடியேனுக்கு விடை தந்தருள வேணும்' என்று நியமனம் பெற்றுக்கொண்டு ஊர் போய்ச் சேர்ந்தார்.

பிரதிவாதி பயங்கரம் : அண்ணனைத் திருவுள்ளம் பற்றுதல்

மாமுனிதன் தம்முடைய மதோரதம் திறைவேறப் பெருமையாலே 'இனி இதுக்கு ஆவாரா?' என்று விசாரியா நிற்கையில், பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணனைப்பற்றிக்கேள்விப்பட்டு, அவர் மஹாஸமீத்தராய் அந்தமகுண ஸம்பந்தராய்த் திருமலையில் திருவிவங்கடமுடையானுக்கு வழுவிலாவடிமை செய்து கொண்டு வருடும்பமாக எழுந்தருளி யிருக்கிறு ரென்றும் உணர்ந்தருளி 'ஆம் முகர்வணிவன்' என்று திருவுள்ளத்திலே கனக்கக் கட்டாவித்து அவரைக் கோவிலுக்கு அழைத்து வருமாறு இரண்டு ஸ்வைவஷணவாகளை ஸ்ரீமுகத்துடன் திருமலைக்குப்போகவிட்டார்.

இவர்க்கு அண்ணன் என்றே திருநாமமாயினும் ஏற்கெனவே ஆசாரியத் திருந்த கோவிலன்னனிந்தாட்டில் இவர்க்குத் திருநாமவாசி நோற்ற 'அண்ண' என்று வரவழைத்து வந்தார்கள். அதுபற்றியே 'பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ண' என்றே நாளைக்கும் வரப்பதேசம்.

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணனுடைய செய்தி

ஐ . ஸ்ரீகாஞ்சீபுரியில் நவனவரதாசார்யஸ்வாமிபக்கவிலே சிலகாலம் வேதாந்த சீரவணம்பண்ணி 'பிரதிவாதிபயங்கரர்' என்கிற விருதைபும் பெற்று விக்கியாதராய் விளங்கிதின்ற அண்ணன், சிறிதுகாலம் திருவேங்கடமலையில் வாழ்ந்து அப்பனுக்குத் தொண்டுபூண்டு அமுதமுண்ண வேணுமென்று கருதி அங்கேசென்று நாடோறும் ஆகாச கங்கையி லிருந்து திருவாராதனத்துக்கும் திருமஞ்சனத்துக்கும் தீர்த்தம் கொணர்ந்து ஸம்ஸ்பிக்கிற கைங்கரியத்தில் ஊன்றியிருந்தார்.

இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் கோயிலில் நின்று மணவாள மாமுனிகளின் திருவடி ஸம்பத்தியானவொரு பரமைகாந்தி திருமலைக்கு எழுந்தருள், அண்ணன் அவரை பிகவும் உபசரித்துப் பெருமாள்ஸேவை முதலானதுகளைப் பண்ணி வைத்துத் தமது திருமாளிகையிலேயிருத்தி வார்த்தைகள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அவர் மணவாளமாமுனி களின் வைபவ விசேஷங்களை எடுத்துரைக்க அவற்றைச் செவிமடுத்த அண்ணன் பரம பக்தியுடைய, 'இன்னஞ் சொல்லாய் சீமானே!' என்று மேன்மேலும் அந்த திவ்ய வைபவங்களைச் சொல்லுமாறு வேண்டி அவருடனே ஸல்லாபங்கள் செய்துகொண்டே மறுநாள் காலை யில் ஆகாச கங்கைக்கு நித்தியம்போல் எழுந்தருளி நித்யாநுஷ்டா னங்களை நிறைவேற்றித் திருவேங்கடமுடையான் திருவாராதனத்துக் காகத் தீர்த்தத்தைக் கும்பத்தில் பூரித்தெடுத்துக்கொண்டு திருமாளி கைக் கெழுந்தருளி மணவாள மாமுனிகளின் வைபவச் சீரவணத்தில் பரவச ஹ்ருதயராய்த் திருமஞ்சன கைங்கரியத்தில் தவரையின்றிக்கே ஸாவகாசராய் இருந்துகொண்டு பரிமள த்ரவ்யங்களால் தீர்த்தத்தை ஸம்ஸ்கரிக்க யத்தனித்துக் கொண்டிருக்கையில் திருவேங்கட முடையான் ஸன்னிதியில் நின்றும அர்ச்சகர் தாமே விரைந்தோடிவந்து 'திருவா ராதன காலம் கடந்தும் தெரியாமே இப்படி அபயாராய் விலம்பித் திருப்பது நன்றாயிருக்கிறது தீர்த்தக் குடத்தை இப்படி கொடும்' என்று நிஷ்டுரமாகப் பேசி அத்தக் தீர்த்தக் கும்பத்தைப் பரிமள ஸம்ஸ்கார மின்றியே பலாத்காரமாக வங்கி யெடுத்துக்கொண்டு சடக்கெனக் கோயிலுக்குப் போய்விட்டார்.

அநவதானத்தால் இன்று இப்படி அபசாரமட நேர்ந்ததே! என்று அண்ணன் அநுநடித்துக்கொண்டே பரிமளத்ரவ்யங்களை

யெடுத்துக்கொண்டு மிகவும் விரைந்து ஸத்திதிக்கு எழுந்தருள்வதற்குள்ளே திருவாராதனம் உபக்ஷிபித்து நடத்தக்கொண்டிருப்பதறிந்து அஞ்சி நடுங்கி வனயத்துடனே உள்ளே சென்று அந்தப் பரிமளத்ரவ்யங்களை அர்ச்சகரிடத்தில் கொடுத்துவிட்டு வெள்கி வெளியே நிற்கையில், அநுதப்தராயிருக்கும்வரைத் தேற்றுவிக் கத் திருவுள்ளங் கொண்ட திருவிவங்கடமுடையான் 'வாரீர் அண்ணனே! இன்று நீர் கொணர்ந்த தீர்த்தம் பரம போக்யமாயிராநின்றது; இத்தனை நாளும் போலன்றிக் கே லுண்டைத் தீர்த்தத்தில் குளியும் பரிமளமும் விலகண மாயிராநின்றது காணும்; உம்முடைய சிறந்த பக்திக்கு நாம் உகந்திருக்க, இங்ஙனே நீர் வருந்தக் கடவிரல்லீர்' என்று அர்ச்சகமுதேந அருளிச் செய்ய, அந்த தீவ்ய ஸலக்தியைக் கேட்டவாறே அண்ணன் பரம விஸ்மிதராய், 'பரிமளத்ரவ்யமொன்றும் சேராதிருக்கவும் இன்று திருமலைமால் இங்ஙனே திருவுள்ளமுடகத்து அருளிச்செய்யக் காரண மென்னோ!' என்று விமர்சித்து மனவாள மாமுனிகளுடைய வைபவங் களைச் செவ்வியற்றுக்கொண்டே இவ்வ இவ்வத் தீர்த்தம் பூரித்தோ மானகயால் அந்த உத்தமரகச்ய வைபவச் சுவணமே இத்தனை அதி சயத்துக்கு அடியாக வேணுமென்று அறதியிட்டு அது முதலாகவே மாமுனிகளை உரைப் ப் ஸேவிக்கப்பெற வேணுமென்று குதூஹலம், அதிகரிக்கப்பெற்று இவ்வப் பதனும் அதுவே சிந்தையாயிருந்து வந்தார். இந்த மனோரதத்து னை சிலநாள் சென்றவாறே திருமலையப்பனிடத்தில் நியமனம் பெற்றுக்கொண்டு, மணவாளமாமுனிகளின் திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்து உய்வதாக அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு மார்க்க க்ரமத்திலே பெருமாள் கோயிலிலே வந்து சேர்ந்து பேரகுளாளனைத் திருவடி தொழுது ஓநற்றிண்ணநாள் அங்கே தங்கிக் களித்திருந்தார்.

ஏற்கெனவே மாமுனிகளின் திருமுகத்துடன் புறப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பயணகதியிலே பெருமாள் கோயிலைச் சென்று சேர்ந்தார்கள். யாத்ருச்சிகமாக அண்ணன் அவஸித்தத்திலே எழுந்தருளி யிருக்கிற வ்யதியறிந்து பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு அவரைக் கண்டு ஸேவித்து மாமுனிகளின் திருமுகத்தைத் தந்தார்கள். அண்ணனும் அதனை ஆதரவுடன் பெற்று வாசித்துப் பரம ஸந்தோஷ பரவசராய் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நோக்கி 'வாரிகோள்! இன்று அடியேனுடைய பசய பரீபாகம் என்ன! மாமுனிகளை ஸேவிக்க நெடுநாளாக விரும்பித் திருமலையில் நின்றும் கோயிலுக்குப் பயணப்பட்டு

இங்கேற விடைகொண்ட அடியேனுக்கு இன்று இத்தத் திருவாரணத் திருமுகம் கிடைத்ததானது * கோர்பாதஞ் செய்தனன் கோறியேன் * விதிவாய்க்கின்ற வாய்க்குங்கண்டி * யானே தவறாட்டேன் * இதயாதி அறுஸந்தானங்களைச் செய்கிக்கின்றது; மாமுனிகளின் திர்நேறுதுக விஷயீகாரத்திற்கு இலக்காகப்பெற்ற அடியேனுக்கு ஆறும் திகரில்லை; நல்லது; நெடுந்தூரம் வந்த நீங்கள் போர விடாய்த்திகோராதலால் சிறிது இங்கே விசரமித்தல் நன்று; பேரருளாளனுடைய நியமனம் பெற்றுப் புறப்படுவோம்' என்று சொல்லி அவர்களை மிக உபசரித்து விசரமிக்கச் செய்தனர்.

அண்ணன் மறுநாள் காலையில் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் பேரருளாளனைத் திருவடி தொழுது நியமனம் பெற்றுக்கொண்டு அன்றே ஸகுடும்பமாய்ப் புறப்பட்டுப் பயணகதியிலே திருவரங்கம் பெரியகோயிலைச் சென்று கிட்டி தியாருஷ்டானங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டு மாமுனிகளின் திருவடிவாரத்திற் சென்று சேர்த்தார். உதாயநாடு கன்றேபோல் ஆர்லம பெருக வந்துசேர்ந்து வேரற்ற மரம் போலே விழுந்து எழுந்திருக்கமாட்டாதே முசித்துக்கிடக்க, மாமுனிகள் வாரியெடுத்தினைத்து யோககேசம விசாரனை செய்தருளிப் போரவும் உபலாளித்தார்.

அப்போது திருவாய்மொழி ௬௦ முப்பத்தாறுபிரப்படியில் * ஒன்றுந்தேவு ப்ரவேசம் காலகேசம நடந்துகொண்டிருத்த ஸமயமாத லால் மாமுனிகள் தம்முடைய ஸகல சாஸ்த்ர ப்ராஸிண்யமும் செவ்விதாக விளங்க கங்காப்ரவாஹம்போல் உபந்யஸித்தருளக் கேட்ட அண்ணன் "ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் ஸ்ரீமத் நாதயாமுநயதிலாரதிக ளான ஆசார்பர்களானவரும் ஒருங்கேதிரண்டு அவதரித்தபடியே இது!" என்று அறுதியிட்டு * ப்ராத்யக்ஷே குளவ ஸ்துத்யா: * என்கிற கணக்கிலே வாயாரத்துதித்து எழுந்து தெண்டனிட்டு "அடியேனையும் ஆட்கொண்டருளவேணும்" என்று கைகூப்பிப் பேரார்த்திக்க, அதற்கு மாமுனிகள் சாடுக்தியாக "நீர் ப்ரதிவாதிபயங்கரர்; நாம் ஸாது; எங்ஙனே கூடுவது?" என்று புன்முறுவலோடேயருளிச்செய்ய, உடனே அண்ணன் ஸ்ரீயோ வென்று அலமந்து தெண்டன் ஸுறப்பித்தது. * ப்ரஸித்த: பரகோஷ்டக்ஷு ப்ரவாத் பவங்கரா, ப்ருகவக்ஷணவாந் கோஷ்டக்ஷு தக்ஷாஹ இத் தீர்த்து: * என்று விண்ணப்பம் செய்து, 'இத் திருவடி ஸம்பந்தமல்லது பரவியே னுக்கு உய்வுபாயம் மற்றொன்றில்லை' என்று கண்ணீர் பெருக நின்று

ப்ரார்த்திக்க, மாமுனிகளும் இவருடைய ஆக்மகுண ஸம்பத்திக்கு அதிசயித்து இவரையடையப் ப்ரார்த்தனைக்குத் திருவுன்னமுதத்து ஸகுடும்பரான விவிக் தப்பொத பவம்ஸகரங்களைப் ப்ரஸாதித்தருளி, ஸ்வைஷ்ணவ தாஸன் என்று வடகஷணமான தாஸ்ய தாமதத்தையும் ப்ரசாரப்படுத்தியருள அண்ணாள் கருதார்த்தராய்.

"பேரதாசியத்து பகீரமபீதிப் புதுக்கவித்த
கீதகவயத்தத் தீரேகையடிக் கிறந்தடியேன்
புத்தமதாபற்ற மணவாளமோகி வினிகாதமும்
பாதககாலயகன் கண்டெனென்குப பவயிகையே"

என்று விண்ணப்பஞ்செய்து இப்பாசுரத்தையே முதலாகக்கொண்ட 'மமலனாதிநிராச' என்கிற பிரபந்தத்தை விஜ்ஞாபித்து அன்றுமுதல் மாமுனிகளின் திருவடிகட்கு அந்தரங்கராய் வர்த்தித்து ஸகல திவ்ய ப்ரபந்த ரஹஸ்ய வயாக்யாணங்களையும் அதிகரித்துக்கொண்டு க்ருதார்த்தராயிருந்தார்.

மாமுனிகளின் திவ்ய தேசயாத்திரை

ஆழ்வார்களும் பிறரும் முதலான த்வயதேசங்களேற வெழுந்தருளி மங்களாசாஸனம் செய்து வரவேண்டுக என்று அபிநிவேசிக்கொண்ட மணவாள மாமுனிகள் தம பெருமான திருவடிகளிலே தியமனமபெற்றுப் புறப்பட்டுப் பவணகதயிலே ஆழ்வார் திருநகரியிற் சென்று சேர்ந்து அங்கே சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்து அடிபணிந்தார்க்கு அரும்பெரும் பொருள்களை அருளாசெய்துசெய்யுந் வாழ்கிறவளவிலே, ஆசார்ய ஹருதயத்தில் "ஜ்ஞாத சதுர்த்தகளை மமலேயிறே ஆநந்த ஷஷ்டிகளுக்கு உதயம்" என்கிற குறியைக்கு ஸ்வரஸமான பொருள் தெளியப் பெறவேண்டுமென்று ஆசையுண்டாக, திருநாராயணபுரத்திலே 'ஜநந்யாசார்யர்' என்று ப்ரஸித்தரான ஆய என்னும் ஸ்வாமி பக்கவிலே கேட்டால் நங்கு தெளியலாம் என்று சில பெரியார் சொல்லக்கேட்டு அவ்விடத்தேற வெழுந்தருள்வதாக மனோரதித்திருந்தார்.

திருநாராயணபுரத்து ஆய்பக்கவிலே அர்த்தம கேட்டது

அவ்வளவிலே அந்த ஜநந்யாசார்யர் மாமுனிகளின் ப்ரபால விசேஷங்களைப் பரக்கக் கேட்டிருந்தவரானவராலே கோயிலிலே சென்று மாமுனிகளை ஸேவத்து வகுபோமென்று புறப்பட்டு ஆழ்வார்

திருநகரியிலே மாமுனிகள் எழுந்தருளியிருக்கிற ரென்பதறிந்து அங்கேற எழுந்தருள. அப்போதே இவரை ஸேவப்பதற்காக மாமுனிகளும் திருநாராயணபுரம் தோக்கிப் புறப்பட்டு ஸ்ரீலலபதாரம் எழுந்தருளியாயிருக்க. இடையிலே திருவங்குர யாத்திரைக் கஸங்கதியுண்டாக, மாமுனிகளும் ஆய்பக்கலிலே தமமுடைய மதோரத்ததை விண்ணப்பஞ் செய்து ஆசார்ய ஸ்ரீநதயத்தின அந்த வசேஷங்களைக் கேட்டு உவந்தார். அப்போது மாமுனிகளின் ஸர்வதோமுகமான வைதுஷ்ய விசேஷத்தைக் கண்டு ஸ்ரீமமஸ்திமிதரான ஜநநயாசார்யர்

“பூதுரில் வந்துத்த புன்னியனே? பூங்குமரம
தந்தர் மீழ்மரபல தான்கொன்று—து பு
வந்த தெடுமரக்க மனகா மமுனிகள்
எத்தையிய ருவினா யா?”

என்கிற வெண்பாலை மருளிச்செய்து மாமுனிகளை விலக்கணுவதார வயக்தி விசேஷமாக மரும பரஸ்ததப்படுததிப் போத்தார்

மாமுனிகளின் மடத்தில் தீக்கொளுவதலும்

மாமுனிகளின் ப்ரபாவப்ரகாசமும்

மாமுனிகள் இங்கனும் திருத்தருகூரில் ஏகமகிழும் தொண்டர் வாழ அற்புதமாக ப்ரவசதம் செய்து போவதொரு கொண்டு அபரிமித சிஷ்யஸம்ருத்தியுடனே வாழ்ந்தருளுங்காலத்தில் இப்பெருமையைச் சிறிதும் பொறுக்கவில்லாத ஆசார்ய புருஷர்கள் சிலர் ஆஸூரமான துராலோசனையைச் செய்து மாமுனிக எழுந்தருளியிருக்கிற ஓலை மக்தரான மடத்திலே நடுங்கிய தீக்கொளுவினார்கள். அப்போது மாமுனிகள் தம்முடைய பரபாவத்தாலே அவ்வழல் தட்டாதபடி திருவனந்தாழ்வான் வடிவெடுத்து வெளியேற் மடம் வேகிறபடியைக் கண்டு சோகித்திருக்கும் முதலிகள் திரளிலே வந்து புருந்து நிற்க அந்த அற்புத சர்வையை முதலிகளெல்லாரும் அறந்து வயந்து உகந்திருந்தார்கள்.

இங்ஙனே சிலத்ரோஹிகள் மடத்திலே தீக்கொளுவினார்கள் என்கிற செய்தியை அரசன் கேள்விப்பட்டு விசாரணைசெய்து அவர்களைபெல்லாம் தண்டிக்க நினைத்திருக்கிற வளவிலே, மமாத் மமதி ராஜ்யமில் தயி ததைவார்ப்பாய்தலை தயி ராஜ்யம் பவந்த

மஜாத் மகுதா [மஹிப கோஷ்ட க்ருதா] இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளை அநவரதம் அநுஸந்தித்த, உ கொண்டும் கேட்பார் மனங்கரைய வுரைத்துக் கொண்டும் போகுண்ட நாம் இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை தண்டனைக்கோ ஆளாக்குவது; என்று துடித்து மாமுனிகள் அவர்கள் குற்றமற்றவர்களென்றும் தண்டிக்கத் தகாதவர்களென்றும் அரசனுக்கு அறிவித்து அவர்களைக் காததருளி மதுமன்றியில் அவர்கள் திறத்திலும் விசேஷ கடாஷைச் செய்தருளி அவர்களும் திருவடி பணிந்து உய்ந்துபோமாறு திருவுள்ளமுவந்தருளினார். காரத்தாழ்வானிலும் வஞ்சின இம்மஹா குணத்தைக்கண்டு அபிமானமும் சாலவியத்தார்கள்.

திருக்குருகூர் முதலான ஸ்டங்களில் திருப்பணிகள் செய்வித்தல

அந்த நாடிலுக்கு அதிபதியாய் குப்பா னொரு மஹாப்ரபு மாமுனி களின் வையபவாதீதயங்களை யெல்லாம் கேட்டும் கண்டும் மிகவும் ஈடுபாடுற்றுத் திருவடிகளிலே வந்து ஸகடும்பஞ்சி ஆசிரயித்திருந்து, 'ஸ்ரீ சடகோபதாஸஸா' என்று நாமமிடப்பெற்று, அருளிச்செய்யும் நல்வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து, 'அடி' யனுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கரியங்களை தியமித்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்து, அங்ஙனமே நியமனம் பெற்றுப் பொலிந்த, மஹாராஜன் திருவுள்ளத்துக்கும் நம்மாழ்வார் திருவுள்ளத்துக்கும் உபபாகப் பலபல திருமண்டபத் திருப்பணிகளை நடத்திவைத்தான். காளமேகன் திருமண்டபம், அழகிய மணவாளன் திருமண்டபம் என வழங்கப்பெற்றவரும் திருமண்டபங்களெல்லாம் அவவச்சனுஷ்டய திருப்பணிகளென்பர் இங்ஙனமே திருக்குறுங்குடியிலும் திருவேங்கடமுடையானென்றொரு பரமபாகவதனை விசேஷ கடாஷைத்திற்கு இலக்காக்கியருளி அவனைக்கொண்டு அங்கே பல திருப்பணிகள் செய்வித்து மற்றுமுள்ள பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகளிலும் இங்ஙனே சிவகாமம் வாழ்த்தருந்து ஆங்காங்கு அபிமானிகளைக் கற்பித்தருளித் திருப்பணிகளும் நித்ய மங்களாசாஸனமும் குறையற நடக்குமாறு செய்தருளினார். ... ..

மாமுனிகள் திருவரங்கம் சென்று சோதல்

இங்ஙனம் பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள்தோறும் வாழ்ந்து ஆங்காங்கு அடிபணிந்தார்க்கு அந்த விசேஷங்களைப் ப்ரஸாதித்தருளி,

வைதிக்யத்திற்குக் கடவுட்களையும் கடவுளத்தினுள் அத்தலத்தெம்
பெருமான்களுக்குச் சீரும் சிறப்பும் தழைத்தோங்கும்படி செய்தருளி
மாமுத்திய நிவ்யஸ்து வந்ததாமயிவந்ததாம் என்கிற மங்களா
சாஸனத்தை அதிசயப்பித்து *அரங்கத் தரணைணையான் கோலமாமணி
யாரமும் முத்துத்தாமமும் முடிவில்லதோ ரெழில் நீலமேனியின்
ஸேவைபை நெடுங்காலம் விட்டுப் பிரித்திருக்கவில்லாமையினாலே
விரைந்து திருவரங்கம் பெரியகோயிலேற வந்து சேர்த்தாராயிற்று.

எறும்பியப்பா வந்து பணிதல்

திருக்கடிகைக்கு அருகிலுள்ள எறும்பியென்னும் அக்ரஹாரத்திலே
தோன்றி எறும்பியப்பா என்று ப்ரஸித்தராய் விதவானாயிருந்த தேவ
ராஜாசார்யர் கோயிலில் தம் பெருமானை ஸேவிக்க விடைகொண்டு
அங்கே அண்ணன் திருமானிகையில் தங்கியிருக்கையில் அவ்வண்ண
னோடு கூட மாமுனிகளின் காலசேஷ கோஷ்டியிலும் அந்வயிக்கப்
பாக்கியம் பெற்றார்; அப்போது மாமுனிகளின் ஸர்வதோமுகமான
ப்ரஜ்ஞா விசேஷத்தைக் கண்டு களித்தும் அவர் திருவடிகளில்
ஆச்ரயிக்க பாக்கியபரிபாகம் விடையாமையாலே மாமுனிகள்பாடே தீர்த்த
ப்ரஸாதங்களும் பெறாமலே தம்முடைய ஓடுக்குத் திரும்பிவிட்டார்.

அங்கே நித்யகர்மாறுஷ்டாணங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு
பெருமானுக்குத் திருவாராதனம் கண்டருளப்பண்ணப் புகுந்து தம்
திருவாராதனமான சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஸன்னிதியிலே தெண்டன்
ஸமர்ப்பித்து *கௌண்டியாஸுபாஜா 11ம்* என்று அறுஸந்தித்துக்
கொண்டே கோயிலாழ்வார் திருக்காப்பு நீக்கப்புகத் திருக்காப்பு நிறக்கப்
பெற்றதில்லை; பின்பு பலவாறு உபாயங்கள் செய்து பார்த்தும் ஒருபடி
யாலும் நிறக்கப்போகாமையாலே பரம துக்க பாயாலுராய் அமுது
செய்யாமலே 'இது என்ன அபசார பலனோ! என்று மனம் நொந்து
மூச்சித்துக்கிடந்தார். அன்றிரவில் அவருடைய கனனில் சக்ரவர்த்தி
திருமகன் ஸேவைபத்தருளி "நமக்கு ஆருயிராய் உலகுக்கு ஒருயிரான
மணவாளமா முனிகளின் திருவடிகளிலே ஆச்ரயியாதே மீண்டு வந்தீரா
கையாலே உமக்கு நாம் கதவுதிறத்திலோம்; திருவனந்தாமழ்வானருளே
அவராக வந்து அவதரித்தமை அறிவீராக. அவர் திருவடிகளில்
பெற்று ஆச்ரயித்துத் தூய்மைபெற்று வந்தாலன்றி உமது கையால்
நாம் திருவாராதனம் கொள்ளக்கூடலோமல்லோம்; சடக்கொன்போகி"

என்று நியமித்தான், அப்பாவும் துடிவெழுத்து விஸ்மிதராய் இவ்வதிசயத்தை அனபர்க்காக அறிவித்து அப்போதே புறப்பட்டுப் பயணகதியிலே நாளொன்றாய் வானிதி ரென்று சேர்த்தார்.

அப்போது மணவாளமாழனிகள், ஸன்னிதிக்குச் சென்று மங்களா சாஸனம் செய்த நாய புறப்படும் அவஸரமாயிருந்தது. அப்பாவும் அவ்விடத்திலே மாறவிடமா திருவடி தொழுது அவருடைய விசேஷகடாஷைத்திறகுப் பந்தாதராகி, க்ரமேண தம்முடைய இல்லத்தில் நடந்த செய்தியை மனலாம் வானபாந்தரையு, வேரற்ற மரம் போலே திருவடிகளில் விழுத்து அபராத ஷாமணம் செய்துகொண்டு 'இனி அடியேனுக்கு இச்சிருவடி நிழலெழியப் புகலிடம் வேறொன்றில்லை; தெனிகாட்டி நீக்கப்பாராகே அததாணிச் சேவகத்திற்கு ஆட்படுத்திக் கொண்டிருளவேனும்' என்று மிகவும் பிரார்த்தித்து மாமுனிகளின் நிரவக்ரஹமான் அநுகரஹத்தைப் பெற்றுத் திருவிவச்சிணையும் பெற்று, அன்று தொடங்கி ஸகலாநிதவகளும சிஷிக்ஷப்பெற்றுக் கிருதார்த்தரானார்.

இவ் பரமபகவ பரிவாஹரூபமாக மணவாளமாழனிகள் விஷயமான கால்யநாடக சமூக ஸ்தோத்ரங்கள் முதலியன பலவும் பணித்தார். தாளடைவில் துயவனே பலபல மஹானகள் அடிபணிந்து அறியாதன வறிவிக்கப்பெற்று க்ருதார்த்தராய் உஜ்ஜீவித்துப் போருவார்களாயிருந்தனர்.

அரங்கேசன் திருமுன்பே ஈடு அருளிச்செய்தல்

மணவாளமாழனிகள் இங்ஙனப் அப்ரதிமவைபவம் பொலிய விஷய ஸம்பத்துடனே வாழ்ந்தருளுங் காலத்திலே ஒருநாள் ஸ்ரீரங்க நாதன் மாமுனிகளுக்கு அருளப்பாடிட்டு 'ஜீயரே! தான முதலாக தம்முடைய பெரியதிருமண்டபத்திலே தம்மாழ்வாருடைய திருவாய் மொழியை ஈடு முப்பத்தாருவிரம் முதலான வ்யாக்ஷயானங்களுடனே ப்ரவசனம் செய்து போர்' என்று திகமனம் ஸாதக்க, மாமுனிகள் மஹாப்ரஸாதமென்று உகத்து அப்படியே மறுநாள் தொடங்கி, 'கங்கா ப்ரவாஹமோ? அல்லது கங்கையிற் புனிதமாய் காவிரிப்பெருக்கோ?' என்னலாம்படியாக மிக அற்புதமாய்த் தம்முடைய விசதவாச்சிகா மணிதவத்தை தன்கு நிலநாட்டிக்கொண்டு ப்ரவசனம் செய்தருளத் தொடங்கினார்.

அப்போது பொருமா நம் நாச்சிமாருடனே கூட திவ்ய எம்மிறா ஸனத்திலமர்ந்து, அச்சேர்த்தியை அதுபவிக்கிற அயர்வறுமமரர்களான திருவனந்தாழ்வான், பெரியதிருவடி, ஸ்ரீ ஸேனாபதியாழ்வானாகிற நித்ய ஸூரிகளோடும், வைகத்தத்து முனிவரான நம்மாழ்வார் தொடக்கமான ஆழ்வார்கள் பதின்மரோடும் * அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியா ரோடுங் கூடப் பேரோலக்கமாக விருந்து "ரங்கீ வத்னா மேகமேவம் அச்சு னேத்" என்னும்படியே ஒரு ஸம்வத்ஸரமளவும் ப்ரஹ்மோத்ஸவாதி களுள்பட ஸகலோத்ஸவங்களையும் நிறுத்தித் திருச்செவிசார்த்தும்படி யாயிற்று.

இங்ஙனம் ஒரு ஸம்வத்ஸரகாலம் இடைபூடுஞ்ஞென்றுமன்றி இனிதாக நடைபெற்றுக் காலசேஷம் தடைக்கட்டியதற்கும் நாளொன்று நேர்ந்தது. அன்று அரகிமரணவளன் திருவுள்ளத்திலே ஒரு தோற்றம் பிறந்தது. அதுவழி—நாம் விபலாவதாசங்கனிலே சில பெரியார்களிடத்திற் "நாந்திருக்கப்பெறும் * வங்கே ஆசார்ய குண பூர்த்தி யில்லாமைமடாலே செஞ்சு கறைபுற்றுத் தளும்பியேகிடக்க நேர்ந்தது; அக்குறையெல்லாம் நீர் இப்போத இந்த ஸதாசார்யப் பேறு நமக்கு வாய்த்தது மஹத்தான விசேஷமே; இங்ஙனம் நமக்கு நேர்ந்த மஹாபாக்யம் நீடுழிகாலம் இத்தீவ்வுலகத்திற் நிலவும்படி இந்த ஸதாசார்ய விஷயத்திலே ஒரு கிஞ்சித்காரம் செய்யப்பெற்றேமாக வேணும்; இந்த ஆசார்ய சிகாமணிக்கு ஒரு சிறந்த தனியனிட்டு அதைத் திருவேலக்கத்திலே விண்ணப்பஞ்செய்து அதுதனக்கு உலகம் நிறைந்த புகழுண்டாயம்படி செய்வோம்" என்கிற திருவுள்ளம் உண்டாயிற்று.

வஸ்துது: * பத்யம் அங்கவீசிச்சேது * ஆத்யாதிப்ரமாண கதியின் படி தனியன் அதுஸந்திக்கை விஷய க்ருதவங்களில் தலையானதாகையாலும் ஸ்ரீரங்கநாதன் மா முனிகள்மடாலே காண வந்த சிஷ்யபா வத்தைத் தேசமெல்லாம் வாய்விடும்படி விஷயம் பாயாலும் இங்ஙனே திருவுள்ளம் தோன்றியது சில நாட்களுக்கும்.

ஸ்ரீஜகதமேவம் திவ்ய மமோ திவ்யமளபிததம்

அன்றைக் காலசேஷத்தில் கோஷ்டியில் "ரவாவிலந்தாத் யிப்பத் தறிந்தார் பிறந்தாருயர்ந்தே" என்னுமளவாக வியாக்கியானத்தை

திவ்ஹித்தருளி, மேலே சீரும் சிறப்பும் தடைபெறுத்த வேண்டிய
அவஸரம் ப்ராப்தமாகையில்

[அழகிய மணவாளன் தலைத்து பிரபம் வாழ்த்த அர்ச்சக குமாருன
கோமழ்பூண்டு கணைவகமாகக் கோஷடியிடப்பினை வந்து, அவ்வார்க்
கைக்கிணதையும் கஷியம் பண்ணும் புதுத்து கைகப்பி நின்று]

•பூசைசே தயவாத்ரம தீபக்தியாதி குணானமம், பதீத்த பாவணம் வந்தித்
ந்யஜாமாதாம் ஸுதீம * என்கிற தனியனை விண்ணப்பஞ்செய்து மறைய,
இவ்வதிசயத்தை நோக்கி அனைவரும் வியந்தனர்.

இங்ஙனம் தெய்வவாக்காகத் திருவவதரித்ததாய்ச் சிறந்த மந்திர
மென்று போற்றப்படுமதான இத்தனியனை பகவதாஜ்ஞையின்படி
சிஷ்யவர்க்கங்கள் பட்டேசலை கொண்டு மஞ்சட்காப்பு சாத்தி
•அரவணைத்துயிலும் கடல்திறக்கடவுளெந்தையின் திருவடிவாரத்திலே
ஸமர்ப்பித்தெடுத்துத் தட்டிலே வைத்துச் சிறப்பாகக் கொண்டாடி
னார்கள். வேதத்திற்கு ப்ரணவம்போலே த்ராவிடவேதாநுஸந்தானத்
திற்கு இத்திருமந்திரமே முதலும் முடிவுமாகக் கடவதென்று பெருமா
னுடைய நியமனமும் பாங்காக வாய்த்தது.

பின்பு சிஷ்யர்களால் * வாழி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை மாதகலால்
வாழும் * என்று தெடவசி வாழித்திருநாமம் அரங்கநாத னுணையின்படி
பணிக்கப்பட்டு, அதனை யநுஸந்தித்தே எங்கும் அருளிச்செயல்
ஸேவை தலைக்கட்டுகவென்று நியமனமும் அவதரித்ததாயிற்று.

பிறகு மாமுனிகளை அழகியமணவாளன் அருகிலழைத்து
அநவதிதமான சிறப்புக்களைத் தந்தருளி, கோயிலனைத்துக்கொத்தும்,
ஸகல வரிசைகளிடனும் திருவிதி வலமாக (மாமுனிகளை) மடத்திலே
எழுந்தருளப் பண்ணுமாறு * க்ருதக்ருதயஸ் ததா ராமோ விஜ்வர
ப்ரமுமோத ஹ * என்கிற கணக்கிலே உள்ளம் பூசித்து க்ருதார்த்தனாய்,
விளங்கினன்.

மாமுனிகள் திவ்யஸூக்திகளானுளிச் செய்தல்

ஏற்கெனவே அவதரித்துள்ள பூர்வாசார்ய தீவ்யஸூக்திகளைப்
ப்ரவசனம் செய்தருள்வதிலேயே மிகுந்த அமிநிவேசமுடையரான
மாமுனிகள் ஸ்வதந்த்ரமாகச் சில க்ருத்தங்கள் இட்டருளத் திருவுள்ள
முடையவரல்லரேயானாலும், இவ்வலகின் பாக்ய பரிபாக மடியாக
சிஷ்யர்களின் ப்ரார்த்தனைக்கிணங்கியும் பகவத் நியமனத்தை முன்னிட்ட

டும் தேனே பாலே கன்னலே யமுதேயான பல திவ்யக்ரந்தங்களையும் அருளிச்செய்தருளும்படியாயிற்று.

அவற்றின் விவரணம் வருமாறு :—பிள்ளை லோகசார்ய ருளிச் செய்த ரஹஸ்யங்களில் ஸ்ரீவசநபூஷணம், தத்வத்யம், முமுக்ஷுப்படி என்கிற மூன்று ரஹஸ்யக்ரந்தங்கள் மிகச் சிறந்தவைகளும் ப்ரதானங் களுமாகையாலே அம்மூன்றுக்கும் வியாக்கியானமிட்டருளினார்.

பிள்ளை லோகசார்யருடைய திருத்தம்பியாரான அழகிய மண வள்ளப்பெருமான் நாயனார் அருளிச்செய்த ஆசார்ய ஹ்ருதயமென்னும் ரஹஸ்ய ரத்னத்திற்கு வியாக்கியான மிட்டருளினார்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை நாலாயிரத்திற்கும் பூர்த்தியாக வியாக்கி யானமருளிச் செய்திருந்தும் அதில் பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற் பாகரம் தொடங்கி "வாக்குத் தூய்மையிலானமயினாலே மாதவா வுன்னை" (5—1—1) என்கிற வளவும் வியாக்கியானம் கரையானுக்கு இரையாகி தூர்லபமாய் விட்டபடியாலே அவ்வளவுக்குத் தாம் வியாக்கி யானமிட்டருளினார். அந்த வியாக்கியானத்தை மறவான்கள் ஸேவித்து, "அந்தோ! நாலாயிர வியாக்கியானமும் கரையானுக்கு இரையாகி யிருந்தால் நலமாயிருக்குமே; இங்ஙனே தேனும் பாலுமமுது மன்ன வியாக்கியானத்தை மாறனிகள் பூர்த்தியாக இட்டருளும்படியான பாக்கியம் நேர்ந்திருக்குமே" என்று பரஸ்பரம் வியந்து உவந்து பேசிக் கொண்டார்கள். இராமாநுச நூற்றந்தாதிக்கு உரைசெய்தருளினார்.

அருளாணப்பெருமா னெம்பெருமானாரருளிச்செய்த ஞானசாரப் பிரமேயசாரங்களுக்கு ப்ரமாண யோஜதை செய்தருளினார். கதைக்குத் தாத்பர்யதீபமென்றொரு வியாக்கியானம் இட்டருளினார். ஈடு முப்பத்

தீபத்தராவண ப்ரபாவத்தில் 'கதைக்குத் தாத்பர்ய தீப மென்றொரு வியாக்கியானமிட்டருளி' என்றுள்ளது. சில ஆண்டுகட்குமுன் காஞ்சி ஸாத்ரன அக்கடடத்தில் தேவநாரசுரியில் மாமுனிகளருளிச் செய்ததாக ஒரு வியாக்கி யானம் அக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வியாக்கியானம் மாமுனிகளருளிச்செய்தது தானென்று அதில் விரிவான பூமிக்கையும் (அம்மதாசார்ய பாதரால்) வெளியிடப் பட்டிருக்கிறது. இருந்தாலும் அதைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ததாலத்தில் அது மாமுனிகளருளிச் செய்ததன் என்றும் மாமுனிகளுக்கும் பிற்பட்டவரான அபிராம வராசார்யரென்கிற வெருவரால் பணிக்கப்பட்டதென்றும் தெரிற்று. அத்தந்திய மான விஷயத்தில் சிறியேனாகிய அடியேன் நினைவித்துக்கூற அதிசயி மாமுனிகளருளிச்செய்த கதாதாத்பர்யதீபம் இப்போது கடைக்களிலில் பெண்க;

தாருயிரப்படிக்கும் தாமருளிச்செய்த ரஹஸ்ய வ்யாக்தியானங்
கருந்தும் (பேர்ப்பாட்டுகள் வகைக்கொடுத்திருக்கிறார். திருவாராதன
ப்ரயோகமொன்று திருவாய்மலர்ந்தருளிஞர். உபதேசரத்தினமால்,
திருவாய்மொழி துருத்தி. ஆதலால் என முன்று தமிழ்ப் பிரபந்தங்
ளருளிச்செய்தார் (கேவரஜமங்கலம் மூம் யதிராஜ விம்சதியு
மருளிச்செய்தான் கீழே திருவிக்கப்பட்டு) மற்றும் ஸ்ரீஸங்கதி
விசேஷங்களுடைய பதங்களுக்கொளவது.

மாமுஸரிகளின் ஸ்ரீஸூக்திப் பெருமை

உலகில் பூர்வீக அதிகாரங்கள் செய்தவர்கள் பல ஆசார்யர்களு
முண்டு. எனினும், மனவான மாமுனிகளின் தீவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளின்
மாதுர்யமும் ஈரபிரியமும் அத்ததபுஷ்டியும், ரஸபுஷ்டியும் அநிதர
ஸாதாரணமாகவே உதம உபயோக விக்கயதே சிஞ்சித் தாபேஷித
முசயதே* வானுடைய அமைந்த வயாக்கியானம் மாமுனிகளுடையதே
யாம். வேறு எந்த ஆசிரியரும் இங்ஙனே வியாக்கியானம் அமைக்கக்
கற்றிலர் எனாந் தந் அதிசயோக்தியேயாகாது பல மதாந்தரங்களைக்
கண்டித்து எழுதினார். ஒரு நுடைய அனமும் நோகாதபடிக்கும்
வ்யாத்த தூஷண பாவாஸங்களைச் சிற்தும் புகவிடாதபடிக்கும், எந்த
இடத்தையெடுத்தாலும் சாஸ்த்ராத்ததம்மை கைகொள் கணியம்படிக்கும்
'ஸகல சாஸ்த்ர ஸாகர பரங்கதர் பூவதோருவரே என்று திண்ணமாக
எண்ணும்படிக்கும், அதந்வயம் சிஷ்யபாந்வயம், மயங்கவைத்தல்
முதலிய தோஷங்களுக்குச் சிற்தும் பூடமில்லாதபடிக்கும் ஸ்ரீஸூக்திக
ளருளிச்செய்தவர் மாமுனிகளோருவரேயாவர். ஸுதரம்போன்ற
ஸ்ரீ லோகாசார்ய தீவ்யஸூக்திகளுக்கு அவதாரிகையிடுகிற அழகும்
மூலத்திற்கு அர்த்தமருளிச்செய்திற வைகரியும், ஆங்காங்கு அர்த்தங்
களைப் பிணைக்காதது, சிவமீத்தருவகூற அற்புதமும் உள்ளுந்தோறு
மென்னெஞ்சு விரிவாய் பெழுக்கொக்கும்.

வஸ்துது. இவ்வாசிரியருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை வேலித்தபின்பு இன்னொரு வாகனம் வரைய வைத்தால் கைத்தாவித்தே மகாத்ம தீர்ப்பே மதுவரதே. தேஷ்யதே ஹி விஷ்ணு: ॥ ௧ ॥ ௨ ॥ ௩ ॥ ௪ ॥ ௫ ॥ ௬ ॥ ௭ ॥ ௮ ॥ ௯ ॥ ௧௦ ॥ ௧௧ ॥ ௧௨ ॥ ௧௩ ॥ ௧௪ ॥ ௧௫ ॥ ௧௬ ॥ ௧௭ ॥ ௧௮ ॥ ௧௯ ॥ ௨௦ ॥ ௨௧ ॥ ௨௨ ॥ ௨௩ ॥ ௨௪ ॥ ௨௫ ॥ ௨௬ ॥ ௨௭ ॥ ௨௮ ॥ ௨௯ ॥ ௩௦ ॥ ௩௧ ॥ ௩௨ ॥ ௩௩ ॥ ௩௪ ॥ ௩௫ ॥ ௩௬ ॥ ௩௭ ॥ ௩௮ ॥ ௩௯ ॥ ௪௦ ॥ ௪௧ ॥ ௪௨ ॥ ௪௩ ॥ ௪௪ ॥ ௪௫ ॥ ௪௬ ॥ ௪௭ ॥ ௪௮ ॥ ௪௯ ॥ ௫௦ ॥ ௫௧ ॥ ௫௨ ॥ ௫௩ ॥ ௫௪ ॥ ௫௫ ॥ ௫௬ ॥ ௫௭ ॥ ௫௮ ॥ ௫௯ ॥ ௬௦ ॥ ௬௧ ॥ ௬௨ ॥ ௬௩ ॥ ௬௪ ॥ ௬௫ ॥ ௬௬ ॥ ௬௭ ॥ ௬௮ ॥ ௬௯ ॥ ௭௦ ॥ ௭௧ ॥ ௭௨ ॥ ௭௩ ॥ ௭௪ ॥ ௭௫ ॥ ௭௬ ॥ ௭௭ ॥ ௭௮ ॥ ௭௯ ॥ ௮௦ ॥ ௮௧ ॥ ௮௨ ॥ ௮௩ ॥ ௮௪ ॥ ௮௫ ॥ ௮௬ ॥ ௮௭ ॥ ௮௮ ॥ ௮௯ ॥ ௯௦ ॥ ௯௧ ॥ ௯௨ ॥ ௯௩ ॥ ௯௪ ॥ ௯௫ ॥ ௯௬ ॥ ௯௭ ॥ ௯௮ ॥ ௯௯ ॥ ௧௦௦ ॥ ௧௦௧ ॥ ௧௦௨ ॥ ௧௦௩ ॥ ௧௦௪ ॥ ௧௦௫ ॥ ௧௦௬ ॥ ௧௦௭ ॥ ௧௦௮ ॥ ௧௦௯ ॥ ௧௧௦ ॥ ௧௧௧ ॥ ௧௧௨ ॥ ௧௧௩ ॥ ௧௧௪ ॥ ௧௧௫ ॥ ௧௧௬ ॥ ௧௧௭ ॥ ௧௧௮ ॥ ௧௧௯ ॥ ௧௨௦ ॥ ௧௨௧ ॥ ௧௨௨ ॥ ௧௨௩ ॥ ௧௨௪ ॥ ௧௨௫ ॥ ௧௨௬ ॥ ௧௨௭ ॥ ௧௨௮ ॥ ௧௨௯ ॥ ௧௩௦ ॥ ௧௩௧ ॥ ௧௩௨ ॥ ௧௩௩ ॥ ௧௩௪ ॥ ௧௩௫ ॥ ௧௩௬ ॥ ௧௩௭ ॥ ௧௩௮ ॥ ௧௩௯ ॥ ௧௪௦ ॥ ௧௪௧ ॥ ௧௪௨ ॥ ௧௪௩ ॥ ௧௪௪ ॥ ௧௪௫ ॥ ௧௪௬ ॥ ௧௪௭ ॥ ௧௪௮ ॥ ௧௪௯ ॥ ௧௫௦ ॥ ௧௫௧ ॥ ௧௫௨ ॥ ௧௫௩ ॥ ௧௫௪ ॥ ௧௫௫ ॥ ௧௫௬ ॥ ௧௫௭ ॥ ௧௫௮ ॥ ௧௫௯ ॥ ௧௬௦ ॥ ௧௬௧ ॥ ௧௬௨ ॥ ௧௬௩ ॥ ௧௬௪ ॥ ௧௬௫ ॥ ௧௬௬ ॥ ௧௬௭ ॥ ௧௬௮ ॥ ௧௬௯ ॥ ௧௭௦ ॥ ௧௭௧ ॥ ௧௭௨ ॥ ௧௭௩ ॥ ௧௭௪ ॥ ௧௭௫ ॥ ௧௭௬ ॥ ௧௭௭ ॥ ௧௭௮ ॥ ௧௭௯ ॥ ௧௮௦ ॥ ௧௮௧ ॥ ௧௮௨ ॥ ௧௮௩ ॥ ௧௮௪ ॥ ௧௮௫ ॥ ௧௮௬ ॥ ௧௮௭ ॥ ௧௮௮ ॥ ௧௮௯ ॥ ௧௯௦ ॥ ௧௯௧ ॥ ௧௯௨ ॥ ௧௯௩ ॥ ௧௯௪ ॥ ௧௯௫ ॥ ௧௯௬ ॥ ௧௯௭ ॥ ௧௯௮ ॥ ௧௯௯ ॥ ௨௦௦ ॥ ௨௦௧ ॥ ௨௦௨ ॥ ௨௦௩ ॥ ௨௦௪ ॥ ௨௦௫ ॥ ௨௦௬ ॥ ௨௦௭ ॥ ௨௦௮ ॥ ௨௦௯ ॥ ௨௧௦ ॥ ௨௧௧ ॥ ௨௧௨ ॥ ௨௧௩ ॥ ௨௧௪ ॥ ௨௧௫ ॥ ௨௧௬ ॥ ௨௧௭ ॥ ௨௧௮ ॥ ௨௧௯ ॥ ௨௨௦ ॥ ௨௨௧ ॥ ௨௨௨ ॥ ௨௨௩ ॥ ௨௨௪ ॥ ௨௨௫ ॥ ௨௨௬ ॥ ௨௨௭ ॥ ௨௨௮ ॥ ௨௨௯ ॥ ௨௩௦ ॥ ௨௩௧ ॥ ௨௩௨ ॥ ௨௩௩ ॥ ௨௩௪ ॥ ௨௩௫ ॥ ௨௩௬ ॥ ௨௩௭ ॥ ௨௩௮ ॥ ௨௩௯ ॥ ௨௪௦ ॥ ௨௪௧ ॥ ௨௪௨ ॥ ௨௪௩ ॥ ௨௪௪ ॥ ௨௪௫ ॥ ௨௪௬ ॥ ௨௪௭ ॥ ௨௪௮ ॥ ௨௪௯ ॥ ௨௫௦ ॥ ௨௫௧ ॥ ௨௫௨ ॥ ௨௫௩ ॥ ௨௫௪ ॥ ௨௫௫ ॥ ௨௫௬ ॥ ௨௫௭ ॥ ௨௫௮ ॥ ௨௫௯ ॥ ௨௬௦ ॥ ௨௬௧ ॥ ௨௬௨ ॥ ௨௬௩ ॥ ௨௬௪ ॥ ௨௬௫ ॥ ௨௬௬ ॥ ௨௬௭ ॥ ௨௬௮ ॥ ௨௬௯ ॥ ௨௭௦ ॥ ௨௭௧ ॥ ௨௭௨ ॥ ௨௭௩ ॥ ௨௭௪ ॥ ௨௭௫ ॥ ௨௭௬ ॥ ௨௭௭ ॥ ௨௭௮ ॥ ௨௭௯ ॥ ௨௮௦ ॥ ௨௮௧ ॥ ௨௮௨ ॥ ௨௮௩ ॥ ௨௮௪ ॥ ௨௮௫ ॥ ௨௮௬ ॥ ௨௮௭ ॥ ௨௮௮ ॥ ௨௮௯ ॥ ௨௯௦ ॥ ௨௯௧ ॥ ௨௯௨ ॥ ௨௯௩ ॥ ௨௯௪ ॥ ௨௯௫ ॥ ௨௯௬ ॥ ௨௯௭ ॥ ௨௯௮ ॥ ௨௯௯ ॥ ௩௦௦ ॥ ௩௦௧ ॥ ௩௦௨ ॥ ௩௦௩ ॥ ௩௦௪ ॥ ௩௦௫ ॥ ௩௦௬ ॥ ௩௦௭ ॥ ௩௦௮ ॥ ௩௦௯ ॥ ௩௧௦ ॥ ௩௧௧ ॥ ௩௧௨ ॥ ௩௧௩ ॥ ௩௧௪ ॥ ௩௧௫ ॥ ௩௧௬ ॥ ௩௧௭ ॥ ௩௧௮ ॥ ௩௧௯ ॥ ௩௨௦ ॥ ௩௨௧ ॥ ௩௨௨ ॥ ௩௨௩ ॥ ௩௨௪ ॥ ௩௨௫ ॥ ௩௨௬ ॥ ௩௨௭ ॥ ௩௨௮ ॥ ௩௨௯ ॥ ௩௩௦ ॥ ௩௩௧ ॥ ௩௩௨ ॥ ௩௩௩ ॥ ௩௩௪ ॥ ௩௩௫ ॥ ௩௩௬ ॥ ௩௩௭ ॥ ௩௩௮ ॥ ௩௩௯ ॥ ௩௪௦ ॥ ௩௪௧ ॥ ௩௪௨ ॥ ௩௪௩ ॥ ௩௪௪ ॥ ௩௪௫ ॥ ௩௪௬ ॥ ௩௪௭ ॥ ௩௪௮ ॥ ௩௪௯ ॥ ௩௫௦ ॥ ௩௫௧ ॥ ௩௫௨ ॥ ௩௫௩ ॥ ௩௫௪ ॥ ௩௫௫ ॥ ௩௫௬ ॥ ௩௫௭ ॥ ௩௫௮ ॥ ௩௫௯ ॥ ௩௬௦ ॥ ௩௬௧ ॥ ௩௬௨ ॥ ௩௬௩ ॥ ௩௬௪ ॥ ௩௬௫ ॥ ௩௬௬ ॥ ௩௬௭ ॥ ௩௬௮ ॥ ௩௬௯ ॥ ௩௭௦ ॥ ௩௭௧ ॥ ௩௭௨ ॥ ௩௭௩ ॥ ௩௭௪ ॥ ௩௭௫ ॥ ௩௭௬ ॥ ௩௭௭ ॥ ௩௭௮ ॥ ௩௭௯ ॥ ௩௮௦ ॥ ௩௮௧ ॥ ௩௮௨ ॥ ௩௮௩ ॥ ௩௮௪ ॥ ௩௮௫ ॥ ௩௮௬ ॥ ௩௮௭ ॥ ௩௮௮ ॥ ௩௮௯ ॥ ௩௯௦ ॥ ௩௯௧ ॥ ௩௯௨ ॥ ௩௯௩ ॥ ௩௯௪ ॥ ௩௯௫ ॥ ௩௯௬ ॥ ௩௯௭ ॥ ௩௯௮ ॥ ௩௯௯ ॥ ௪௦௦ ॥ ௪௦௧ ॥ ௪௦௨ ॥ ௪௦௩ ॥ ௪௦௪ ॥ ௪௦௫ ॥ ௪௦௬ ॥ ௪௦௭ ॥ ௪௦௮ ॥ ௪௦௯ ॥ ௪௧௦ ॥ ௪௧௧ ॥ ௪௧௨ ॥ ௪௧௩ ॥ ௪௧௪ ॥ ௪௧௫ ॥ ௪௧௬ ॥ ௪௧௭ ॥ ௪௧௮ ॥ ௪௧௯ ॥ ௪௨௦ ॥ ௪௨௧ ॥ ௪௨௨

துள்ளது; மணவாளமா முனிகளின் வியாக்கியானங்களை ஸேவிக்கு முனாவில், திருவடியைப்பற்றிப் பெருமானருளிச்செய்த திருவாக்கே தினைவுக்கு வருகின்றது. *நாற்குக் வேதசந்தேசிய நாயனார் வேத தாரிணி, நாஸாமவேதவிதுஷா ரக்யமேவமபரடாஷிதும், நூநம் வ்யாகர ணம் க்ருதஸ்நம் சந்தேந பரேதாச்சுதம். பஹுவ்யாஹரதாதேந ந திருச்சிதபசப்திதம்* இத்யாதி வாக்மீகி வாக்கும், * இல்லாத வுலகத் தெங்கு மீங்கிவனிசைகள் கூரக், கல்லாத கலையும் வேதக்கடலுமே பென்னுங் காட்சி, சொல்லாலே தோன்றிறறன்றே ஆர் கோவிச் சொல்லில் வல்லான்? வல்லார் தோளினாய வீர! விரிஞ்சனோ விடை வலானோ? என்ற கம்பர் வாக்கும் உண்மையில் மா முனிகள் விஷயத்தி லேதான் பொருந்தக் காணலாமென்பது அநுஸரிகங்களின் அநவத்ய ஸித்தாந்தம்.

அஷ்டதிக்கஜ சிஷ்யவர்க்கம

மா முனிகளின் திருவடிகளிலே பல்லாயிரவர் ஆச்சரயித்து உயிற் தார்களுென்னும் ப்ரதாந பரிகணிதர்களான சிஷ்யர்கள் அஷ்டதிக்க ஜங்களுென்று ப்ரஸித்தர்.

வானமாமலை ஜீயர்
பட்டர் பிரான் ஜீயர்
திருவேங்கடராமாநுஜ ஜீயர்
கோயிலண்ணன்

பிரதிவாதிபயங்கர மண்ணன்
எறும்பியப்பா
அப்பள்ளி
அப்பள்ளார்

என்று மூன்று ஜீயர்களும், நூற்று க்ருஹஸ்தர்களும்

வைபல நிகமநம

எம்பெருமானார் வைபலம்போலே மா முனிகளின் வைபவமும் மாகடல் போன்றதே; பக்தர்கள் அநுஸந்திக்க இவ்வளவே போது மென்று ஸம்சுஷேபித்தபடி. "அடியார்கள் வாழ அரங்கநகர் வாழச் சடகோபன் தண்டமிழ் நூல் வாழக் கடல்தூழந்த மன்னுலகம் வாழ மணவாளமா முனியே! இன்னுமொரு நூற்றாண்டிதும்" என்று அந்நாள் தொடங்கிக் கரகூள்ளளவும் கடல் நீருள்ளளவும் வேதமுள்ளளவும் வேதகதனுள்ளளவும் முச்சந்தியப் பூவுலகுப் வாழ்த்தியே நிற்கும்படி யான் வாய்ப்பு வினைந்திருக்கையால் இவ்வாசிரியரின் பரமபத யாத்ரா ஸ்ருத்தாந்தம் முதலியவற்றை எழுதாது நிறுத்திக்கொண்டபடி.

மாமுனிகள் இங்ஙிழ்தியிலேயே நித்ய ஸ்ரீநித்ய மங்களமாக ஸேவை
ஸாதிப்பதான அந்நவஸாயம் அடியேனுக்குத் தன்மை பெற்றுள்ளது.

நம்மாழ்வார் தம்முடைய பெருமையை உதுவளில் மாமணி
மாடம் உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் முதலான திருவாய்மொழிகளில்
தாமே வெளியிட்டுக் கொண்டவாறுபோல, மாமுனிகளும் ஆர்த்திப்
பிரபந்தத்தில் ஒரு பாசுரத்தினால் தமது பெருமைகளைத் தாமே அருளிக்
செய்யும்படியாயிற்று. அதற்காக? நம்போல்வார் அறுதினமும் அதுவந்
தித்து உய்வதற்காக; அந்தப் பாசுரமே பக்ஷக் குக்கு நித்யாநுஸந்தேய
மாகக் கடவது; அதாவது:—

“தேவனாகப் சீருளுக்கெக்காகப் பெற்றேழ்
தேவனுதை திருப்பத்தேய விருப்பாகப் பெற்றேழ்
மன்னியசாமரன் கையுனவாகப் பெற்றேழ்
பதுகவி சேற்படியே தீயாகப் பெற்றேழ்
முன்னவரம் மந்தவர் மொழிகளுவாகப் பெற்றேழ்
முழுது நமக்கவை பொழுது போக்காகப் பெற்றேழ்
பிள்ளையொவற தன்னெஞ்சு பேராமந் பெற்றேழ்
பிரமீனுக்கம் பொருநாயினப் பெருமையும் பெற்றேழே”

மணவாளமா முனிகளின் முநீதியமான வைபவங்களெல்லாம்
இப்பாசுரத்தில் அடக்கியுள்ளனவென்று கண்டுகொள்வது.....

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்காந்த. பிரவரத பயங்கரம் அன்னங்காசாரியபெருந்த
மணவாள மாமுனிகள் வைபவம்
முற்றப்பெற்றது.

ஸ்ரீலோகாசார்ய வேதாந்தாசார்ய ஸிந்தாந்த ஸாமரஸ்யம்

அத்வைதிகளின் கொள்கைக்கும் விசிஷ்டாத்வைதிகளின் கொள்கைக்கும் பலவிஷயங்களில் வேற்றுமையிருந்தாலும் நம்மவர்களால் முக்கியமாக ஒரே ஒரு விஷயத்தான் வாதவிஜயத்திற்கு உயிராகக் கொள்ளப்படுகிறது ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் சரீராத்மபாவம் என்பதேயாம். இதனை உள்ள படி உணரப்பெற்றார்க்கு ஸகல வேதாந்தலாக்யங்களும் ஒருவிரோதமுமின்றியே ஸமரஸமாக அந்வயிக்கப் பெறுமென்றும், இதுகொண்டே ஸகலவாதிகளையும் எளிதாக வென்றுவிட முடியுமென்றும் வேதாந்த தேசிகன் உறுதியாக உரைத்தருளுகிறார். *யத்யேதம் யதிஸார்வபௌம கதிதம் வித்யாத் அனந்த்யாதம: ப்ரத்யூஷம் ப்ரதிதந்த்ரம் அந்திமயுகே கச்சித் ஸிபச்சித்தம:, தத்ரைகத்ர ஜடித்யுபைதி விலயம் தத்தந்தமஸ்தாபநா ஹேவாகப்ரதமாநஹைதுககதா கல்லோல கோலாஹல: * என்பது (ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில்) தேசிகனுடைய திவ்ய ஸூக்தி. இந்த சரீராத்மபாவத்திற்கு ப்ரதானபரித்தந்த்ர மென்று பெயரிடப்பட்டிருக்கின்றது.

வேதாந்தங்களில் *ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ் ஸேந்தரஸ் ஸேரக்ஷர: பரமஸ், ஸ்வராட்: * என்றும் *ததேவாகநிஸ் தத் வாயுஸ் தத் ஸூரியஸ் தத் சந்திரம: * என்று மிவ்வாறாகப் பலலாக்யங்களும், *பூத்தண்டமுராய் முடியாய் புணிகொன்றையஞ் செஞ்சடையாய் வாய்தத வென்னான் முகனே! * என்றும், *நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய், சீராக் கடல்களிரண்டாய் சிவனாயனனாய் * என்று மிவ்வாறாகப் பலபாகரங்களும் உண்டாக்குகின்ற மருளை அலலையாகப் போக்குவதற்கு சரீராத்ம பாவமென்கிற ப்ரதரநப்ரதிதந்த்ரத்தின் தெளிவான உணர்ச்சி யொன்றே பர்யாப்தமென்பதை உபயவேதாந்த நிர்வாஹர்கள் நன்கறிவார்கள். ஆக, சரீராத்மபாவ ஜ்ஞானமே வேதாந்திகளுக்குத் தலையான தென்று தேறிற்று. இதை வேதாந்தத் திஷ்டகோல் என்று கொள்க.

இவ்வண்ணமாகவே ரஹஸ்யார்த்த நிர்வாஹத்திற்கும் ஒரு திறவுகோலுள்ளது. ஸர்வேச்வரனைப் பெறுவது சேதநனுக்குப் பேரூ?

சேதநனைப் பெறுவது ஸ வேச்வரனுக்குப் பேறு? என்னும் விசாரணையில் 'சேதநனைப் பெறுவதுதான் ஸர்வேச்வரனுக்குப் பேறு' என்று நிஷக்ஷிப்பதுண்டே, இதுதான் அந்தத் திறவுகோலாம். எம்பெருமானுடைய கிருபை ஸஹேதுகமா? நிஹேதுகமா? ப்ரபத்தி உபாயமா? அதிகாரி விசேஷணமா? இத்யாதி 'விசாரங்களைத் தனிப்படச் செய்ய வேண்டிய ஆவச்யகதையில்லை; "சேதநனைப் பெறுவது ஸர்வேச்வரனுக்குத் தான் புருஷார்த்தம்" என்று நிரூபாதமாகத் தேறிவிட்டால் பகவத்க்ருபா நிஹேதுகத்வமும் ப்ரபத்தயதூபாயத்வமும் மற்றும் தன்னடையே தேற்றிருக்கும். இம்முன்னு விஷயங்களிலும் ஸ்ரீலோகாசார்யாதிகளின் எரித்தாந்தம் வேறென்றும் ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகனுடைய எரித்தாந்தம் வேறென்றும் இக்காலத்து ஒருவகுப்பினர் (இரண்டொரு நூற்றாண்டாக) ப்ரசாரம் செய்யத் தலைப்பட்டனர் இஃது உண்மைக்கு மிகவும் மாறானது, அடியேனுடைய நூல்களில் நவீனர்களைன்று பெயரிடப் பெற்றவர்களின் கொள்கையாம் இவை இவற்றை தேசிகனுடைய எரித்தாந்தமாகக் கூறுவதற்கு அனுமாதமும் அவகாசமில்லை. இதை நாம் ஒருதலையாக நின்று உபபாதிப்பதன்றிக் தேசிக திவ்யஸூக்திகளைக் கொண்டே உபபாதிக்கக்கடவோம். இந்த உபபாதனம் இன்னாகச் செய்வதன்று. நமது பலநூல்களில் ஏறியுள்ளதே இது. இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸாரமாகவும் ஸம்ஷேபமாகவும் உணர்த்துகிறபடி, ஸ்ரீலோகாசார்ய எரித்தாந்தமிது என்பதில் நவீனர்களுக்கும் விஸம்வாதமில்லாமையாலே அவ்வாசார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை யெடுத்துக்காட்டி நூல்விரிவு செய்ய நினைக்கின்றலோம். ஸ்ரீதேசிக திவ்யஸூக்திகளையும், அவற்றுக்கு மூலமான ஸர்வஸம்ப்ரதிபத்த ப்ரமாணங்களையுமே காட்டி, தேசிகஸூக்திகளுக்கும் நவீனர்களின் கொள்கைகளுக்கும் ஸம்பந்தகத்தமும் கிடையாதென்பது முதலிக்கப் படுகிறது.

ஸ்வகதஸ்வீகார பரகதஸ்வீகாரங்களை

தவயமென்கிற மந்திரத்தனத்தின் சரீரம் * ஸ்ரீமந்தாராயண சரணை சரணம் ப்ரபத்யே * என்று எம்பெருமான் திருவடிகளை நாம் பற்றுவதாகவுள்ளது. இதை யடியொற்றி *புகலொன்றில்லாலடியேன் உன்னடிக்கீழமர்ந்து புருந்தேனே * என்றும் * அகிலஞ்சந அநந்யகதிச் சரண்ய! தவத்பாதமூலம் சரணம் ப்ரபத்யே * என்றும் ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் அநுஸித்தெய்யக் காண்கிறோம். சில பாகரங்களையே,

சுலோகங்களைப்போ விசேஷம் எடுத்துக்காட்டவேண்டுமோ? யாரும் எம் பெருமானைத் தாம் ஸ்ரீகரிப்பதாகப் பேசுவது காண்கிறோமெயொழிய வேறுவிதமாகக் காண்பதில்லை; ஆகவே ஸ்வகதஸ்வீகார மென்ப துண்டேயல்லது பரகதஸ்வீகாரமென்று ஒன்றிருப்பதாகச் சொல்லுவ தானது அஸங்கதமான வார்த்தை—என்பர் நவீனர்.

இந்த விஷயத்தில் தெளிவு எப்போது பிறக்குமென்றால், நம்மைப் பெறுவது எம்பெருமானாகுதல் போ? எம்பெருமானைப் பெறுவது நமக்குப் போ? என்று விசாரித்து முடிவுகட்டுப்போதுதான் பிறக்கும். தேசிகன் தாம் அவதரித்தவிடமாகிய திருத்தண்காவில் ஸேவைஸாதிக்கின்ற விளக்கொளியெம்பெருமானாகுதல் இட்டருளின ஸ்தோத்ரத்திற்கு சரணாகதி தீபிகை யென்று பெயர். இது மற்ற ஸ்துதிகளைப் போலல்லாமல் தத்வார்த்த ஸாரங்களை வெளியிடுதற்கென்றே இயற்றப்பட்டதென்பது தோன்றவே சரணாகதி தீபிகையென்று நாமுணர்வம் செய்தார். தீபப்ர காசனுக்கும் தீபிகை காட்டினபடி. இதில் பதினான்காவது சுலோகத்தில் ஸகல சாஸ்த்ரஸாரப் பொருளையும் கைகள்சுத்தேற்றிக் காட்டிவைத் துள்ளார்.

“கரிமஞ்சாத்விஷோஷ” ஸ்ரீம தயாது:

ஸ்வேதவக்ரப்தமபதேசமவக்ஷமாண;

ஸ்வப்ராப்தயே ததங்குதாம் த்வரணே முகுத்த!

ஸ்வாபாசிகம் தவ ஸுஹ்ருத்கவரிதம் கருணத்தி.”

என்பது அந்த சுலோகம். கீழே நிதியுள்ளவிடத்தில் மேலே நடந்து செல்வார்க்கு உள்ளே நிதியுள்ளதென்று தெரியாதாப்போலே, இந்த சுலோகத்தை [இந்த சுலோகத்தையென்று என்ன? தேசிகனுடைய எந்த, சுலோகத்தையும்] உருப்போடுவார்க்கு உள்ளுள்ள பொருள் தெரிய விரகில்லையன்றோ? நிதியை நானே யெடுத்துக் காட்டுகிறேன். இது பதினான்காவது சுலோகம். கீழே பன்னிரண்டாவதான சத்வாம் மாதரஞ்ச பிதரஞ்சஃ என்கற சுலோகத்தில் உபாதசமான ச்ருதியில் ஸுஹ்ருத் எனப்பட்ட மஹாகுணத்தாக இந்த சுலோகத்தினால் விவரிக்கின்றார். எம்பெருமான் தனது ஸஹ்யு ஸௌஹார்த்த குணத்தினால் தான் சரணாகதியில் ஆழ்ந்துக்கயத்தை விளைவித்தருளுகிறுனென்பதை சுலோகத்தின் முடிவில் காட்டியருளினார். “சேஷநம் ஹ்ருத் யஸ்ய ஸா—ஸுஹ்ருத்” என்று வ்யுத்பத்தியென்பதை வ்யுத்பந்தர் உணர்வர் சேஷநாசம்ஸியான ஹ்ருதயத்தையுடையவன் எம்பெருமான். இந்த

ஸுஹ்ருத்தவம் செய்யுமத்தைக் கேள்வி. எம்பெருமான், விழுக்கக்கூடியும் வாரிப் பிடியாகப் பிடிக்கவேண்டி ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தமாகச் சில வியாஜங்களை ஸ்வயமேவ உபயித்துக்கொள்வதை சாஸ்த்ர முகத்தினுலறிகிறோம். இதை தேசிகன் பரமபதஸோபாஸத்திலே நன்கு காட்டியிருக்கிறார். அதில் ஆரம்பத்திலேயே எழுதி உள்ள வாக்கியங்கள் இவை:—

“அனைத்துலகுமுடைய அரவந்தலோசனகளைத் தினைத்தனையும் விடாதே அறுபலிக்க ப்ராப்தரான சேஷத்ரஜ்ஞர் அநாத்யவித்யா கர்மாதி ப்ரலாஹத்திலொழுங்கி களையேற விரகற்று அலமருகின்ற படியைக் கண்டருளின பரமகாருணிகனான பரமசேஷிதானே ஞானக் கைகொடுத்து இவர் உகாயெடுக்க இடம்பார்த்து அஜ்ஞாத யாத்ருச்சிக ஆநுஷங்கிக ப்ராஸங்கிக ஸாமாக்யபுக்திமூல ஸுக்ருத விசேஷங்களை வ்யாஜமாகக்கொண்டு விசேஷ கடாசுகம்பண்ணி அத்வேஷ ஆபி முக்கிய ஸாதங்க ஸம்பாஷணாதிக்கள் யுண்டாக்கி” இத்தயாதிகள். இவை கிடக்க; ப்ரவருதல்லோகத்தின் உஸ்வேதைவ கல்ப்தம் அபதேசம் அவேஷமாண: உ என்றதை ஆபித்து நோக்கவேண்டாம்; மேலெழ நோக்கினாலும் போதும். பதத்தினமேல் பொருள் என்னவென்றால்,

ஸ்வேதைவ — தானாகவே, கல்ப்தம் — உபயித்துக்கொண்ட, அபதேசம்—வ்யாஜஸசேஷத்தை, அவேஷமாண:—கடாசுகித்தவனாய்.

இப்படியெல்லாம் தேசிகன் சொல்லிவைத்ததானது உண்மையில் ஸ்ரீ வசனபூஷணத்தின்—

“என்னுரைச் சொன்னாய் என்பேரைச் சொன்னாய் என்னடியாரை நோக்கியாய் அவர்கள் விடையைத் தீர்த்தாய் அவர்களுக்கொதுங்க உதவிக்கொடுத்தாய் என்றப் போலே சிலவற்றை ஏறிட்டு மகிழ்வாயிட்டு... ஜன்மபரம்பரைகள் தோறும் யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆநுஷங்கிகமென்ற ஸுக்ருத விசேஷங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு தானே அவற்றை ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போகும்”

என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி மூலங்களை எந்தத் சிந்தனை பண்ணியே யென்பதில் ஐயறவேண்டா. மேலெழுந்துக்காட்டிய ஸ்ரீவசனபூஷண ஸ்ரீஸூக்திகளில் காணும் பொருள் உஸ்வேதைவ கல்ப்தமபதேசமவேஷமாண: உ

என்கிற இந்த ச்லோகத்தில் கண்ணாடியிற்போல் அப்படியே பிரதிபலிக்கவில்லையா? இதெல்லாம் அதிவாதம் ப்ரௌடவாதம் ப்ரசம்ஸாவாதம் என்று கண்ணாழிக்க வெண்ணுமா?

இதற்கு மேலும் நோக்கவேணும். *வெப்பாய்தயே த்லப்துதாம் த்வரே முக்தத் !* என்பது மூன்றாவது பாதம். இதில் த்வரே என்கிற க்ரியாபதம் பேறு யாகுடையதென்பதை நிஸ்ஸந்தேஹ விபர்யயமாகக் காட்டித்தரவில்லையா? *இன்று விண்ணுலகம் த்ருவானாய் விவாக்ஷிநுக்* என்ற திருவாய்மொழிப் பாகரத்தை மொழிபெயர்த்தவத்தனையேயோ? சாஸ்தரர்த்தத்தைச் சித்தித்து உள்ளமுருகியன்றே உரைத்திருக்கிறார். *மாறிமாறிய் பலபிறப்பும் பிரந்து தொலையட்டுகிவன் என்று கைவாங்கியிராதே, *கூலிக்கொள்ளுங்கால மின்னங்குருகாதோ!* என்று இவன் கதறுவது அற்பமென்னும்படி 'கூடி வரமுங்காலகின்னுங் குருகாதோ' என்று அவன் பதறியிருப்பது பெருமட்டல் போன்றது என்கிற தத்துவத்தையன்றோ த்வரே என்பதனால் தெள்ளிதாக உணர்த்தியிருக்கின்றார் தேசிகன்.

உபநிஷத்தானது, *ரஸோ வை ஸா, ரஸம் நம்யேவாயம் லப்த்வா ஆநந்தீ பவதி* என்றது. இதில் [அயம் லப்த்வா] என்று லாபத்தை சேதநகதமாக ஒதியிருக்கச் செய்தேயும், ஸ்வாமி பாஷ்ய காரர் *அநாவ்ருத்திஸ்தேர ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் "பரம புருஷஃ ஸத்ய ஸங்கல்பஃ அதயர்த்த பிரியம் ஜ்ஞாநிதம் லப்த்வா" என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தியானது ஸாம்ப்ரதாயிக தத்வர்த்தங்களுக்கெல்லாம் வெற்றிக்கொடி நாட்டினது போலன்றோவுள்ளது *அநாவ்ருத்தீர்ப்தாத்* என்கிற ஸூக்தியும் இங்கு மூலம். முக்தாத்மாவைக்குப் புநராவ்ருத்தி கிடைப்பதென்பதைக் கூறுகின்ற ப்ரமாணங்களைக் காட்டுவதொன்றே இங்கு வேண்டுவது. அதை அழகுபடக் காட்டியருளியாயிற்று. அடியில் "ஸூத்ரஃ ஸாநி வ்யாக்யாய்யத்தே" என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தருளினவர் நம் ஸ்வாமி உதகூரமென்று தோஷம் கூறவொண்ணாதபடி அக்ஷரஸப்பமான அர்த்தத்திற்கு மேற்பட எழுதமாட்டேனென்று உறுதிக்கொண்டவர் நமது பாஷ்யகார ரொருவரே, அப்படிப்பட்டவர் இங்கு மூலத்திற்கு ஸம்பந்தமற்ற இந்த வாக்கியத்தை எதற்காக வருளிச்செய்தாரென்கிற விசாரம் நமக்கு வேண்டா. உள்ள வாக்கியத்தின் சரிய பொருளைச் சித்தனை செய்து நுண்பொருளுணர்வாத் மஹாபாக்யசாரிகள்.

கீழே யெடுத்ததுக்காட்டிய ச. னுத்தி தீகோரலோகமும் இந்த பாஷ்யஸூக்தியைப்பற்றி அளவாதவாகக் கொண்டது. மறுபடியும் அதை நினைவூட்டுகிறேன். * பஸ்யப்ரபந்தமே ந நு நுதாம் த்வானே * என்கிற கலோகமிதக்கட்டும். மந்திரோதிததத் திறகு முரணாகச் சொல்லியிருப்பதாகச் சிலர் காட்டவுங் கூடும். வேறு சில விஷயங்களில் முரண்பாடு காணக்கூடுமென்று கொண்டாலும் இவ்விஷயத்தில் அது ஸர்வாதமநா நியமமே. * சொய தாழ்மஸகன் தாம் தெனிய வேதித் தெனியாத மஹநிலங்கள் தெனிகொடுமே * என்று சொல்லியுள்ள ஸ்வாமி இத்தகைய விஷயத்தைப்பற்றி முக்கியமாக நெஞ்சிற் கொண்டது. * வாரிகொண்டுநீர் விழுங்குவன் காணி லென்று. ஆர்வற்ற என்னையொழிய என்னில் முன்னம பரித்துத் தானென்னை முற்றப் பருகினான் * என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசாமன்றோ நமது ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்க்கு ஸ்வாதுவாயிருத்தது.

திருவாய்மொழி காட்டுவது "தக்கட்டும். பகவத் பாஷ்யகார ஸூக்தியையும் அவா தாம் தமக்கு ஜீவநாடியாகக் கொண்ட கீதாசலோகத்தையும் ஆராய்வேம. * சப்தாத * என்று ஸூக்தரகாரர் சொன்ன படியாலே பாஷ்யகாரர் "சப்தாத—ஸகல்வேலம் வர்த்தயத் பாவதா யுஷம் ப்ரஹ்மலோகப அஸிஸம்பதயதே ந ச புநராவர்த்ததே ந ச புநராவர்த்ததே இத்யாதிக:" என்றார். அதற்குமேலும் "ததா ச பகவதா ஸ்வயமேவோக்தம்" என்று தொடங்கி * மாமுபேத்ய து கௌந்தேய! புநர்ஹ்ம ந வித்யதே * என்கிற கீதாசலோகத்தையு மெடுத்துக் காட்டியருளினார். இதற்கு மேலும் என்ன காட்டவேண்டியிருக்கிறது? ஆனாலும் இந்த ப்ரஸங்கத்தில், மதாந்தரஸ்தர்களுக்கு ஸர்வாதமநா நிலமல்லாத அருமந்தன்ன அர்த்த விசேஷத்தைக் காட்டியருள வேணுமென்று மதிதேவேச முண்டாசி. இந்த ப்ரகரணம் விட்டால் வேறு ப்ரகரணம் இதற்கு வாய்ப்பதரிது என்றும் திருவுள்ளம் பற்றி "ந ச ப்ரமபுருஷன் ஸத்யஸங்கப: அத்யந்த ப்ரீயம் ஜ்ஞாதம் பப்தவ: கதாசித் ஆவர்த்தயிஷ்யதி" என்கிற அநரிக் ஸ்ரீஸூக்தியை யருளிச் செய்தாராயிற்று.

அந்த பங்கதியை அப்படி யெழுதாமல் "ந ச ப்ரமபுருஷ: அத்யந்தம் ஆர்தயா உபஸ்திதம் பக்தம் ஆவர்த்தயிஷ்யதி" என்று எழுதியிருக்கலாமா கூடாதா? என்று பார்ப்போம். நாராயண எழுதி

யிருக்கலாம், ஏன் அப்படி யெழுதவில்லை? என்று விவேக குசலர்கள் விமர்சிக்கவேண்டும். நெஞ்சை நடுதலையில் வைத்து விமர்சித்தால் என்ன தேறுமோ, அதை விளக்கிக் காட்டுகிறேன். 'எம்பெருமான் விஷயத்தில் சேதநனுடைய பரி அதிகமா? சேதநன் விஷயத்தில் எம்பெருமானுடைய பரி அதிகமா?' என்று ஒரு கேள்வி. 'எம்பெருமானை யறுபவிப்பதால் சேதநனுக்கு ஆனந்தம் அதிகமா? சேதநனை யறுபவிப்பதால் எம்பெருமானுக்கு ஆனந்தம் அதிகமா?' என்று மற்றொரு கேள்வி. இக் கேள்விகளிரண்டும் பர்யாயத். ஒன்றுபோலிருக்கிறதே யென்று சொல்லிவிடலாம்; அஃதிருக்கட்டும். வெவ்வேறு கேள்விகளாகவே கொண்டு விடையிறுப்பது நலம்.

ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யத்தில் *கதா அஹம் பகவந்தம் ..கதா மாம் பகவாந்* இத்யாதி ஸாதித்திருக்கிறபடியே ஆர்ந்தியிக்குக் கதறுகிறவன் சேதநனுக்கையாலே இவனுடைய பரிதான் அஃகம் என்றும்; பரி தீர்ந்த வனுக்கே ஆனந்தம் ப்ராப்தமாகையாலே இவனுடைய ஆனந்தமே அதிகமென்றும் நினைக்கக்கூடும். *அயம் உப்தஸா ஆநந்தீ பவதி* என்று உபநிஷத்து ஒதியிருக்கையாலே அதை உபஷ்டம்பகமாகவும் காட்டக் கூடும். இது மருஹேயபதே தூனி உபபாதிக்கிறேன். முக்தன் அங்குச் சென்று ஏதோ ஸாமகாயபயணனுவதாக அந்த உபநிஷத்தே ஒதிற்று. ***[ஏதத் ஸாம காயந் நாஸ்தே]*** அந்த ஸாமம் எது வென்பதையும் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம்; அதை இந் நிலத்திலேயே நாம் ஒதுகிறோம். *அஹமன்னம் அஹமன்னம் அஹமன்னம்* என்று முத்துற முன்னம் ஒதுவது. பின்பு *அஹமந்நாத: அஹமந்நாத: அஹமந்நாத:*

அஹமந்நம் அஹமந்நம் அஹமந்நம் என்று ஒரு தடவைக்கு மூன்று தடவையாக ஒதுவதுடன் என்னிடம் முன்னமபாரித்து விடாய்த் திருக்கிற எம்பெருமானுடைய பரியைத் தீர்க்க அவனுக்கு நான் அன்னமாகிறேனென்றதாயிற்று. எம்பெருமானுக்கு மட்டுமன்றே விடாய்; சேதநனுள் இவனுடைய விடாயுண்டே; அவனுடைய விடாயை

முன்னம் தீர்த்தபிறகு தன்விடாயும் தீர்ப்பெறுகையை *அஹமந்தநாது
அஹமந்தநாது அஹமந்தநாது* எவ்வித அனுஸந்தான முணர்ந்துகிறது.
இங்ஙனே இரண்டு வாக்கியங்களினால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை
அஹமந்தம் அத்தமதத்தம் அதமீ என்கிற முன்குவது வாக்கியம்
தன்கு விவரிக்கின்றது. இதன்பொருளாவது—'என் முத்துறமுன்னம்
எம்பெருமானுக்கு அன்னமாகியிருந்து, என்னை யநுபவித்து மகிழ்கிற
அவனை நானுமநுபவித்து மகிழ்கிறேன் என்பதாம். முக்தனாகிய
தன்னை யநுபவித்து எம்பெருமான் நெடு என்னை விடைய தீர்த்து மகிழ்ந்து
நிற்கையில் அத்த மகிழ்ச்சியைக் கண்டு தான் மகிழ்கிறான். இவன்
அசேதனமல்லாமல் சேதனனாய் ஞானானந்தங்களை வடிவாகவுடையனா
யிருக்கையாலே தன்னுடைய ஆனந்தமும் பயன் பெற்றதாக வேணுமே
அசித்திற்காட்டில் ஒருவாசி ஏற்படவேணுமே. தன்னைப்பெற்று
எம்பெருமான் ஆனந்திப்பதைக் கண்டு 'நமமால் எம்பெருமானுக்கு
இப்படியொரு ஆனந்தமுண்டாயிற்றே!' என்று அனுஸந்தித்து அதனால்
தான் ஆனந்திப்பதை அவர்ஜநீயம். இதுதான் *அஹமந்தமந்த
மந்தம்மதமீ* என்கிற சரமவாக்கியத்தின் பரமதாத்பரியம்.

ஆத்மாவுக்கு சைதன்யதீனமான போக்தருத்வம் இருந்தாலும்,
அது பாரதந்தரியத்தையும் போக்யதைதையையும் எவ்ருபவுண்மையாகத்
திரும்பித்திரித்தினால் கண்டறித்தவனுடைய போக்தருத்வமாவில் தன்னு
டைய ரஸத்துக்கு உடலன்றிக்கே சேஷியினுடைய ரஸத்துக்கே
உடலாயிருக்குமென்று கிடாய்யெப்புள்ளார் பலகால் பணிக்கக் கேட்
டிருக்கிறார். *படியாய்க் கிடந்துள் பலளவாய் காண்பேனே* என்கிற
குலசேகரப்பெருமான பாசுரத்தில் *படியாய்க் கிடந்து* என்பதனால்
அசேதனவ்ருத்தியை முன்னம் அபேஷித்து, பின்னை *உன்பலளவாய்
காண்பேனே* என்று சேதனவ்ருத்தியை அபேஷிக்குப்பட்டது. இத்
தலையை விநியோகிக்கொண்ட எம்பெருமானுக்கு விடையும் உகப்பைக்
கண்டு உகப்பதுதவிர வேறு பயனில்லை சேதனனுடைய ஆனந்தித்தவத்
திற்கு—என்று நம் ஆசாசியர்களனைவரும் பணிக்கும்படி.

— ப்ரபத்தியின் உபாயத்தவ விசாரம் —

சாஸ்த்ரஜ்ஞான சில விஷயங்களை தீயிக்ரஹகமாநித்தம்
என்பார்கள், அதற்குரிய ப்ரபத்தியின் அதுபாயதவமும் தீயிக்ரஹக

மாநளித்தமென்று கொள்ளவேணும். ப்ரபத்தி இன்னதென்பதைக் கட்டும் வசனம் யாவருமறிந்தது; உதவமே உபாயமுதோ மே பவேதி ப்ரபத்தநாமநி, எனுத்தேயுத்தா என்பது. நீயே உபாயமாயிருக்க வேணுமென்கதான் ப்ரபத்தி—என்னுநிற்க, ப்ரபத்தியும் உபாயமென்றால் இதற்கு ஏதேனும் அர்த்தமுண்டோ?

ஆளவந்தார் தாம் அருளிச்செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் உதிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரிக, உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத் தேவே து தாம் அபிஃ என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிவைத்தார். இது விவாகத்தியான ஸாபேஷமல்லாத மூலம். ஆனாலும் இங்கு தேசிகன பரக்க விவாகத்தியானமிட்டிருக்கிறார். என்ன இட்டிருக்கிறாரென்றால், [ரக்ஷாயாம்] "முக்தவ்யாபாரத்யாயேந ஸ்வயம் ஸ்வாதுத்வாத் ஷுணிகஸ்ய காலாந்தரபாவி பலஸாதந்தவ அநுபபத்தி தர்சநாச்ச நாய்ய ஸ்வஸ்யாபாரே மோக்ஷோபாயதாபுத்திரபி ஸ்யாத் இதி பாவா, அதி தைஸ்தைராராதிதோ பகவாதேவ ஸர்வாத்ர உபாய" என்று கல்வெட்டாக எழுதியிருக்கிறார். இங்கு 'முக்தவ்யாபாரத்யாயேந' என்றெழுதியிருக்கிற இதுதான் இவ்விஷயத்தில் ஜீவநாடியானது. கேவலம் பலாநுபவத்தில் ஊன்றின முக்தனுக்கு ஸாதநாநுஷ்டான ரூபமான செயல் லவலேசமும்பலம், அது அபேக்ஷிதமும்; ஆனாலும் முக்தன் வாளாவிரூப்பதில்லை. செய்வனவெல்லாம் ஸ்வயம் போக்யமாகக்கொண்டு செய்கிறான். பரமைகாந்திகளான முமுக்ஷுக்களின் விவாபாரங்களும் அப்படிப்பட்டவையே யென்று நிரூபித்திருக்கிறார்.

தேசிகனுக்கு வழிகாட்டியாக ரஹஸ்யக்ரந்தங்கள் பணித்தவர் "ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது; ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்" என்றருளிச்செய்ததை நிதியாகக் கொண்டே தேசிகன் கற்பபத்யங்களை அபரிமிதமாக எழுதிவைத்துள்ளார். அவற்றில் தலையானது உபாயஸ் ஸ்வப்ராப்தேரூபநிஷததீதஸ் ஸ பகவாத் ப்ரஸத்த்யை தஸ்யோக்தே ப்ரபதந நிதித்யாஸநகதி, ததாரோஹ பும்ஸாம் ஸுக்ருதபரிபாகேந மஹதா நிதாதம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாணநிபுணா என்கிற (தேசிகனுடைய) ச்லோகரத்தனம். இதில் "நிதாதம் தத்ராபி ஸ்வயம் அகிலநிர்மாணநிபுணா" என்ற நான் காவது பாதமானது "ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்" என்கிற ஸ்ரீலோகாசாய திவ்ய ஸூக்தியின் ப்ரதிச்சந்த

மென்பதில் ஐயமுண்டோ? எஸ்வப்ராபதேஸ் எஸ்வயமேவ ஸாதததயா ஜோகுஷ்யமாணா: சாக்தௌ: இத்யாதிகளும் அபரிமிதம். “எம்பெருமானை அடிபணிகிற நபர்களாகச் சொல்லப்படுமவர்கள் உண்மையில் தாமத அடிபணிகின்றார்களல்லர்; பின்னையோவென்னில், புழுகுறித்தது எழுத்தாமாப்போலே யத்தனை” என்கிற நம்பிக்கை ஸூக்தியைப் பெரியவாச்சான் பின்னையின் வியாக்கியானங்களிலேகண்ட தேசிகள் அதை ச்லோகபத்தமாக்கினார்; குணசுதலிபிக்ரமாத் உபநிபாதிந: பாதிந: என்று; இதைத்தான் குணசுரந்யாயமென்பது. இந்த கணக்கிலே தேறுகிற நம்முடைய பகவதுபஸாப்பணத்தை உபாயமாகக் கொள்ளலாகாதென்று நினைத்திருப்பவர் தேசிகள். தியாஸதிலகத்தில் உதவியேகஸ்மித்தநி விஜ்ஜஹதோ முக்தவத் ஸாததத்வம் ஸூரியோமே எஸ்வதத்தாம: என்று, எம்பெருமானைக்கூட உபாயமென்ன ஸஹியாத நித்ய முக்தகல்பர்களான மஹான்கள் திறத்திலே எனக்குப் ப்ராவண்யாதிசயமுள்ளதாகக் கூறியிருக்கிறார்.

கீதா பாஷ்யத்தில் (8—14.) “அநந்யசேதாஸ் ஸததம் யோமாம் ஸமரதி நித்யச: தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந:” என்றவிடத்து “தத்வியோகம் அஸஹமாந: அஹமேவ தம் ஸ்குணே; மத்ப்ராப்த்யநுசுண—உபாஸநவிபாகம் தத்விரோதிதிரஸநம் அத்யர்த்தமத்ப்ரியத்வாதிகஞ்ச அஹமேவ ததாமி” இதுவர்த்த: “யமே வைஷ ஸ்குணுதே தேத ஸப்ய:” இதி ஹி “சுருயதே.” என்றுள்ள விடத்தில் தாத்பரய சந்த்ரிகையில் “உக்தஸ்ய அதிவாதமாத்ரத்வசங்கா வ்யுதாஸாய ச்ருதிமூலதாம் ஆஹ—யமே வேத:” என்றெழுதிவைத்திருக்கிறார். “உக்தஸ்ய ச்ருதிமூலதாம் ஆஹ” என்றோ “ச்ருதபநுக்ருஹீதோயம் அர்த்த இதி ப்ரகாசயதி” என்றோ அவதாரிகை வைக்கலாமாயிருக்க, பலவிடங்களில் வைப்பற்றின அந்த பத்ததியை இங்கே விட்டு “அதிவாத மாத்ரத்வ சங்காவ்யுதாஸாய ச்ருதிமூலதாமாஹ” என்று அவதாரிகை யிட்டிருப்பதை உற்று நோக்கவேண்டும்.

ப்ரபத்தி பக்ஷணவேணுமென்கிற புத்தி தமக்கேயுண்டானதா? எம்பெருமான் தந்தருளினதா? என்பதை நாம் முக்கியமாக ஆராய வேண்டும். தமக்கேயுண்டானதென்று தேறிவிடுமாயின் அதை உபாயமென்னத் தட்டில்லை. உபாயமென்றே சொல்லியாகவேண்டும். *வரத! தவ கலு ப்ரஸாதாத் ருதே சரணமிதி வசோபிமே நோதியந்*

என்று ஆழ்வானருளிச் செய்ததை யடியொற்றி தேசிகனும் *ஸ்வரமீ
ஸ்வசேஷம் ஸ்வவசம் ஸ்வ பரத்வேத நிப்பரம, ஸ்வதத்த ஸ்வதியா
ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மித் ந்யஸயதி மாம் ஸ்வயம் * என்று நியாஸதச
கத்தில் சொன்னார். இதில் ஸ்வசப்தத்தை எத்தனை தடவை ப்ரயோ
கித்திருக்கிறாரென்று எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். இதில் பூர்வார்த்த
மிருக்கட்டும். உத்தார்த்தத்தாக உற்று நோக்கவேண்டும் "ஸ்வதத்
தயா தியா" என்னவாமே அந்தாக "ஸ்வதத்த ஸ்வதியா" என்று
சொல்லியிருப்பதை நோக்குவாசிரியே. *மருளித்தொழும் மனமே
தந்தாய்* என்று ஆழ்வார். முன்னங்கொடுத்த மனம் தொழுமனமன்
றிக்கே அழும்மனமா உருந்தபடியால் அதைத் தவிர்த்து, தொழுகைக்
காகப் புதியதொருமனம் தந்தருளினாய் மெய்குமான் அவ்வருளிச்
செயலை யடியொற்றி தேசிகன் பேசியதாக, இந்தச் சுவடறியாதார்க்கு
என் சொல்லுவது? ஊமைப்போடு செவிடர்வார்த்தை

நியாயவிதிகாந்தனுத்தில் *இயம் கேவல ஸ்வரமீசோபாயத்வ
ப்ரத்யயாத்மிகா* என்றதையும், உடனே *ஸ்வவேறுருக்வதியம் ருந்தே
என்றதையும் *கிம் புதல் ஸஹசாரீணாம்* என்றதையும் தனித்தனியே
ஆழ்ந்து பார்க்கவேண்டாவா? ப்ரபத்தி யென்கிற வஸ்துதேறும்போதே
தன்னிடத்தில் உபாயத்வத்தை அணுபளவும் ஸஹியாமலே தேறுவத
னால்என்றேழத்தையர் தந்தே* என்று வெட்டொன்று துண்டிரண்டாகச்
சொல்லியுள்ளதன்றோ?

சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்று விதிக்கப்படுமானால் அது ஸாதனமாக
இருந்தே தீருமென்றும், ஸாதனமாக காட்டாததை சாஸ்த்ரம் விதியா
தென்றும், விதிவிஷயமானதன்ற ஸாதந்தவம் அநிலார்யமென்றும்,
சரமச்சலோகத்தில் மோமேகமே சாணம் வீரஜை என்று விதிக்கப்பட்டிருக்
கின்ற ப்ரபத்திக்கு *பிடி உபாயதவம் இல்லாமல் போதுமென்றும் சிலர்
சங்கிப்பதுண்டு; இந்த சங்கைவை பொஸ்திலகத்தி நேசிகனே வேரற
அறிந்து பெரகட்டிநுக்கினா; எரிவனையெண்ணி; *தேறதுர் வைதே
விமர்சே பரநகக் இவரக, கீதவ ரமணா ராஜனே வேத்யஸ் தவத்தவா
பேதோ விஸத திஸவ ஸயா... * உபாய ஸாதனம் என்று கையிலங்கு
நெல்லிக்கனியாகக் காட்டிவிட்டுத் தத்துவத்தை. இதன் கருத்து
யாதெனில்; ப்ரபத்தியானது வதிக்கப்பட்ட நயதனால் பக்திபோலே
இதுவும் உபாயமென்று சொல்லக்கூடியதாயிருந்தாலும் இங்கு

அங்ஙனே கொள்வதற்கிடமில்லை; ஒவ்வொரு விதமையிலும் எம்பெருமானுக்கு ஒவ்வொரு ரூபம் அறிபக்கடவதாயிருக்கிற கணக்கிலே இந்தப் பரபத்திவிதமையிலே இதரநபேஷ உபாயத்வம் [அதாவது, பிரதிதொன்றை எதிர்பாராத உபாயத்வம்] வேத்யாகாரமாக இருக்கையாலே என்கை. இப்படி தேசிகன் சொட்ட வெளிச்சமாகச் சொல்லியிருக்க, இன்னமும் இதில் விவரிக்க விஷயமேயில்லையே. ...

ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின் மோக்ஷப்ரதத்வ விசாரம்

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த சதுச்சலோகியில் முன்னுவது கலோகத்தில் க்ரேயோ ந ஹ்யரஸிந்த லோசனமநாகந்தா ப்ரஸாதாநுருதே ஸம்ஸுருத்யக்ஷர வைஷ்ணவாத்வஸ* த்ருணாம் ஸம்பாஸ்யதே கர்ஹிசித்* என்பது உத்தரார்த்தம். மோக்ஷபரீயத்தமான எல்லாப் பேறுகளும் பிராட்டியின் அநுகரணத்தாலல்லது ஸம்பவிக்கமாட்டா, தென்பது இதன் பொருள். இவ்விடத்தில் ஒரு சங்கை யுண்டாகும் (அதாவது) அபார கருண்ய வாத்யல்யாதி ஸகல ஸத்ருண நிதியான எம்பெருமான் தமது இடர்களைக் களைத்து இன்பங்களைப்பறிக்கவல்லவனு யிருக்க, அவனுடைய அநுகரணத்தினாலாகாதது ஒன்றுண்டோ? பிராட்டியின் அநுகரணம் எதற்காக? என்று; இங்கு இந்த சங்கையை ஸ்ரீதிகமாத்ருகு தோன்றுவித்து அந்தச்லோகத்தின் பாஷ்யத்திலும் வேறிடங்களிலும் பரஹார முணர்த்தியிருக்கிறார். “தது மோக்ஷப்ரதத்வம் பகவத ஏவேதி ஸர்வத்ர ஸ்தாபிதம்” என்று தொடங்கி சங்கையை உத்தேசித்து ‘மைவம்’ என்று தொடங்கி தத்பரிஹாரம் பண்ணியிருப்பதைக் காணவேண்டும். ப்ரக்குத ச்லோகபாஷ்யத்தின் முடிவில் நிஷ்கர்ஷம் செய்திருப்பது என்னவென்றால், “மோக்ஷப்ரதே பகவதி முமுக்ஷுவிணாம் கடகதயா ஏஷா திஷ்டதீதி ஸர்வஸம்மதம்” என்பது முதல்வாக்கியம். இதன் பொருளாவது மோக்ஷமளிப்பவன் எம்பெருமானே; பிராட்டியோவென்னில், பூருஷகாரபூதையா யிருக்கிறாள் என்பது யாவருமறிசந்தது—என்பதாம்.

(அந்த சதுச்சலோகியில்தானே) இரண்டாவது கலோகத்தில் மோக்ஷ ப்ரதாந ப்ரஸ்தாவமே யில்லாதிருக்கவும் ப்ராஸங்கிகமாகக் கொண்ட விசாரத்தில் தேசிகனே காரிகை பொன்று இட்டிருக்கிறார். (அதாவது) *அஸ்தி கர்மாஹபலதே பத்யென க்ருத்ய த்வயம்* சரியி, திக்ரஹாத ஸாரணம் காலே ஸத்துக்ஷண மதுக்ரஹே* என்பது

தாம்: இதன் பொருளாவது, கர்மாநு ரூபமாகப் போறு பெறுவிக்குமவன் எம்பெருமானே; பிராட்டி தான் இரண்டு க்ருத்யங்களை வைத்துக் கொள்ளுகிறாள். அவள் தீக்ரஹிக்கும்போது அதைத் தடுப்பதும் அநுக்ரஹிக்கும்போது அதை மேன்மேலும் வளரச்செய்வது மென்கை, அதற்குமேல் "அத்ர வரதகுருபதேச அநுஸாரி: வ்யாஸார்யைச் ச உக்தம்—ப்ரதாபேஷமல பித்ருத்வ துராஸத பகவத் ஸமாச்ரயண-ஸித்தயே புருஷகாராநுப்ரஸிஷ்ட யாத்ஸல்ய தீர்ப்பர லக்ஷமீ ஸமாச்ர யணம் ஸ்ரீமச்சப்தவிவரணமுகேந அபிதீயதே இதி" என்றெழுதியுள் ளார் ஸ்ரீதேசிகன். மேலெடுத்தவாக்யத்தில் வ்யாஸார்ய: ரென்னப் பட்டவர்: ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர்; அவர்க்கு வரதகுருபதேசாநுஸாரித்வ விசேஷணமிட்டதனால் ஸத்ஸம்ப்ரதாயகத்தி காட்டப்பட்டதாயிற்று. தேசிகனுக்குப் ப்ராசார்யரான நட துராயபாள் உபதேசத்த யதார்த்தமான-அகத்தத்தையே அவருடைய திருவடியான ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் பொறித்துவைத்தாரென்று தெரிவித்துக்கொண்டபடி. ச்ருதப்ரகாசிகா-பட்டர்:பொறித்துவைத்ததென்னவென்றால்; நாம்: ருமான் வாத்யல்யாதி குணநிதியாயிருக்கச் செய்தேயும் சீற்றங்கொள்ளும்படியான பிதாலாயு மிருக்கையாலே அணுகுறொண்ணுதபடி யாகவுமிருக்க நோருமாகையாலே அணுகுணிப்பதற்குப் பாங்கான தண்ணளியாய்த்த பிராட்டியைப் புருஷ காரமாக விரிப்பது ஸ்ரீமச்சப்தவிவரண முகத்தாலே சொல்லப்படுகிறது என்பதாம். லக்ஷமீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி: மமாயி-ஸமதம்:ஹ்யேதத் தாத்யதா லக்ஷணம் பவேத் * என்கிற ப்ரமாணத்தை யாத் தாம்:மீறமுடியும். நீரிலே நெருப்புக்கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தாலே சீறம் பிறத்தேதீரும். அப்போது தீர்ப்பயமாக அணுகுவதற்குப் பிராட்டியின் புரககரணம் அவர்ஜநிய-மானதே. ஆனதுபற்றியே ஆளலத்தார் * ச்ரேயோ நஹ்யரஸித்தேத்-யாநியை யகுளிச்செய்தார்—என்று விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்.

மேலேகுறித்த ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டருடைய ஸ்ரீஸூக்திக்கும் முன்னே "உக்தஞ்ச ஸ்ரீவிஷ்ணு சித்தை: கத்யல்யாக்கயாதாரம்பே; மாத்ருத்வைக்ருபாம் சரியம் ப்ரபத்யதே; மாதா ஹிதாதபி புத்ரஸ்ய ப்ரியமேவ பச்யதி: பிதா து உபயம் பச்யதி அதோ தண்டதரத்வ ஹந்தைவ அவலம்பநம் அஸ்யாந் தாயம் அதேத் இதி" என்று எங்களாழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியையு கொடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார் தேசிகன். வாத்யல்யாதிகளைப்போலே தண்டதரத்வமுடைய எம்பெருமானே

யணுகுவதற்கு உதியமஜ்ஞாத நிக்ரஹையான பிராட்டியைப் புரஸ்கரிக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது—என்பதையே தேசிகனைப்போல் ஒவ்வோராசாயரும் அருளிச்செய்து வைத்துள்ளார். எங்கனாழ்வானுடைய ஸ்ரீஸக்திகு முன்னே பட்டருடைய ஸ்ரீகுணாத்மகோச ஸ்ரீஸக்தியையும் உதாஹரித்திருக்கிறார். “ஆஹம் ச சகலவிதேஷத்வத்ப்ரேயாந் இத்யாரப்ய மாதா ததளி ந: இதி” என்று இவ்வளவோடும் நின்றில்; உடனே “ஏவம் அதப்யுபகமே தாம் புரஸ்க்ருத்ய பகவதாநிவரணம் ததரதத்ரோகதம் துஸஸ்தம் ஸ்யாத்” என்று மெழுதியிருக்கிறார். இதன் பொருள்—தண்டதரண எம்பெருமானுடைய சீர்தந்தையாற்றுகிறதற்குப் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று இசையாதொழியில் ஆங்காங்கு சாஸ்த்ரங்களில் பிராட்டியைப் புரஸ்கரித்து எம்பெருமானை ஆசிரயிக்க வேண்டுமென்று கூறியிருப்பது பொருந்தாமற்போகும்—என்கை. இஃதொன்று போதும் பிராட்டி விஷயத்தில் தேசிக எரித்தாந்தத்தையுணர.

இதே இடத்தில்தான் (கீழே சொன்ன) உஸ்தி கரிமாந்தர பலதே பத்யௌ க்ருத்யத்வம் சரிய: நிக்ரஹாத் வாரணம் காலே ஸந்துஷண மதுக்ரஹே உள்ளும் காலையை தேசிகனிட்டிருக்கிறார். இந்த காலையானது ப்ரக்ருதநிஷபத்தில் தோன்றும் ஸகலஸந்தேஹங்களையும் வேரறுக்கவல்லது. பிராட்டியின் இத்தகைய இரண்டு க்ருத்யங்களைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஆளவந்தார் உசரேயோந்ஹயர விந்த லோசந..... இத்யாதியை யருளிச்செய்தாரென்று குஞ்சலோகி பாஷ்யத்தில் நிகமனம் செய்திருக்கிறார் தேசிகன்.

மீண்டும் ஸாரமாகச் சொல்லுகிறேன்—அவ்விடத்து புரஸ்யத்தில் “நநு மோஷ ப்ரதத்வம் பகவத ஏவேதி ஸர்வதர ஸ்தாபிதம்” என்று தேசிகன் உத்கேஷித்த ஆசங்கையைப் பரிஹரிக்கும்படி “மோஷப்ரதே பகவதி முமுக்ஷுணாம் கடகதயா ஏஷா நிஷ்டதி ஸர்வ ஸம்மதம்” என்றெழுதியிருப்பதுண்டே, இஃதொன்றே பேரூழ்மே. இதற்கு அடுத்த வாக்யமோ, “பரிபூர்ணாபவ ப்ரதாத ஸங்கல்பஸ்து பகவத: ஸகலஸ்யைவ வா ஸபதந்தஸ்ய வா இதி யதாப்ரமாணம் பவது” என்பதாம். பரமாணஸாகரபாரங்கதரான தேசிகன், ப்ரமாண பரிசீலநபூர்வமாகவும் ஆசாயோபதேசாதுஸாரமாகவும் எரித்தாந்தப் பொருளை விவரியாதே “யதாப்ரமாணம் பவது” என்றது ஏன்? என்கிற

விசாரம் வேண்டா; உள்ள வாத்தத்தை விமர்சிக்க. பலனளிப்பவன் பலப்ரதான ஸங்கல்பம் செய்யவேண்டியவன்; எவன் பலனளிப்பவனோ அவன் ஸங்கல்ப கர்த்தாவாவான். ப்ரக்ருதமான மோஷப்ரதானத்தில் ஸங்கல்பக்ருதபாதிசாரியைத் தெரிவிக்கின்ற தேசிகள் "ஸங்கல்ப பகவத: ஸ்வஸ்தையவ வா? பத்ர்யா அபிவா?" என்று விகல்ப சரீரத்தை வைத்திடாதது முக்கியமாகக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

தியாயஸித்தாஞ்ஜனத்தில் • இயம் கேவலலக்ஷ்மீசோபாய த்வப்ரத்யயாத்மிகா, ஸவஹேதுத்வதியம் குந்தே • என்கிற காரிகை யானது ப்ரபத்தியின் உபாயத்வத்தைமட்டும் தவிர்ப்பதன்று; பிராட்டியின் உபாயத்வத்தைத்தான் முத்தூற முன்னம் தவிர்ப்பது. பிராட்டிக்கும் உபாயத்வ முண்டென்று எண்ணமிருந்தால் • லக்ஷ்மீ ததீசோபாயத்வப்ரத்யயாத்மிகா என்றன்றோ வசனவ்யக்தி வெளிவந்திருக்கும், இச் சிறுவிஷயத்தையும் காணிக்கமாட்டிற்றில் இதாநீந்தனர்.

ஸம்ஸ்க்ருத நூல்களில் இங்ஙனே விமர்சித்து விளக்கின தேசிகனே சில்லரை ரஹஸ்யங்களில் எழுதிவைத்தவைகளையும் தெரிவிக்கிறேன்—ரஹஸ்ய ரத்நாவளி யென்றும் அதன் ஹ்ருதயமென்றும் இரண்டு ரஹஸ்யங்கள் எழுதியிருக்கிறார். முப்பது வாக்யங்கள் கொண்ட ரஹஸ்ய ரத்நாவளியில் தான்காவது வாக்யம்—“ஸர்வஸ்வாமிதியாய் ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷமாய் ஸஹதர்மசாரினியான பெரிய பிராட்டியார் இத்தலையில் வாத்தஸ்யாதிசயத்தாலும் அத்தலையில் வால்லப்பாதிசயத்தாலும் புருஷகாரமாகக்கொண்டு இஜ்ஜீவர்களுக்குத் தஞ்சமாகிளுள். இவளைப் புருஷகாரமாக்கவேண்டுகிறது ஈச்வரன் தண்டதரணாகையாலே” என்று பணித்தார் இதன் விவரணமான ரஹஸ்ய ரத்நாவலி ஹ்ருதயத்தில் “இஜ்ஜீவர்களுக்குத் தஞ்சமாகிளுள்” என்ற தற்கு—“பவேயம் சரணம் ஹி வ: • என்றருளிச் செய்தபடியே இவர்களுக்கு ரக்ஷாஹேதுவெகிறுள்ளென்படி” என்று விவரணம் காட்டி, ஞாந்தாமே, ரக்ஷகத்வமும் ரக்ஷாஹேதுத்வமும் பர்யாயமன்று; ஈச்வரனை ரக்ஷாஹேதுவென்று யாரும் சொல்லுவதில்லையே, ரக்ஷாஹேதுத்வமே பிராட்டிக்குப் பெருந்துமென்று காட்டி ஞராயிற்று. ... •

ஸ்காஞ்சீ அன்னங்கரோடையர் எழுதிய உபயஸித்தாத்நைமரஸ்யம்

முற்றப்பெற்றது.

தேவாலயங்களும்-ஸத்ஸம்ப்ரதாயவிஜயமும்

— மூமத் வரவரமுநிஸம்ப்ரதாயத்தின் தன்னோற்றம் —

திவ்ய தேசங்களான விஷ்ணுவாலயங்களெல்லாம் அநாதிகாலமாக ஸ்ரீவரவரமுநி ஸம்ப்ரதாயமாகவே விளங்கிவருகின்றனவென்பதில் யார்க்கும் விவாதமிராது. சோழநாட்டில் மூன்று நான்கு அல்லது ஐந்தாறு, நடுநாட்டில் ஒன்று, தொண்டைநாட்டில் இரண்டு மூன்று, ஆக பத்தெட்டு ஸ்தலங்கள் தவிர மற்ற ஸ்தலங்களெல்லாம் தென்கலையாகவே விளங்கி வருகின்றன. வடகலையாகக் காணும் சில திவ்ய தேசங்கள் ஸமீபகாலத்தில் வடகலையாக்கப்பட்டன வென்பதிலும் யார்க்கும் ஸந்தேஹமிராது. சோழநாட்டில் கண்டிபூரையும் தஞ்சை மாமணிக் கோயிலையும் தென்கலையாக ஸேவித்தவர்கள் நாளைக்கும் பல்லாயிரவர் உளர். அடியேனும் பலகால் ஸேவித்தவன். இவை வடகலையாக மாறினது அறுபது வருஷங்களுக்கு மேல் இராது. திருக்குடந்தைத் தலவந்திரபுரம் திருவெவ்வுளூர் முதலிய திருப்பதிகள் மாறுபட்டு 80, 50 ஆண்டுகட்கு மேலே ஆய்விட்டதென்று வடகலையார்களே சொல்லுகிறார்கள். எப்படியானாலும் கி. பி. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்தான் இப்படி தேவாலயங்களில் திருமண்காப்பு மாறுபட ஆரம்பித்ததென்பது அனேக ஆதாரங்களால் ஊர்ஜிதமான விஷயம்.

நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்தில் ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் முக்கியமானவர்கள். இவ்வாழ்வாசாரியர்களின் அவதார ஸ்தலங்களில் ஒன்று தப்பாமல் எல்லாம் தென்கலைஸ்தானங்களாகவே நாளைக்கும் விளங்கிவருகின்றன. அந்த அடைவையும் கீழே சுருக்கமாகக் காட்டுகிறேன் :—

(ஆழ்வார்கள்)

1. பெய்கையாழ்வார்
2. புத்தாயாழ்வார்
3. பெயாழ்வார்
4. திருமழிசையாழ்வார்

(அவதாரஸ்தலங்கள்)

- ஸ்ரீகங்கை யதோக்தகாரிணன்விதி
திருக்கடல்மண்டி னன்விதி
மயிலைப் பெருமான் னன்விதி
திருமழிசைய பெருமான் னன்விதி

5. நம்மாழ்வார்

6. நமதுரடிகன்

7. குமகோழ்வார்

திருக்குருகர் ஸன்னிதி

திருக்கோரூர் ஸன்னிதி

(அவதாரஸ்தலம் ஒரு கலையார்க்கும்
அதீனமாக இல்லை)

8. பெரியாழ்வார்

ஸ்ரீ கீடிலிபுத்தூர் ஸன்னிதி

9. தொண்டரடிப் போடியாழ்வார்

திருமண்டங்குடி ஸன்னிதி

10. திருப்பாணாழ்வார்

உறையூர் தாச்சியார் ஸன்னிதி

11. திருமங்கையாழ்வார்

திருவாரூர் திருநகர் ஸன்னிதி

ஆக ஆழ்வார்களின் அவதார ஸ்தலங்கள் யாவும் தென்கலை ஸ்தலங்களாக விளங்கிவருவதோடு இவற்றில் வேறு கலையின் ஸம்பந்தம் இல்லாதவிஷயமாகக்கூட இல்லை என்பது அனைவருமறிந்ததே.

இனி ஆசாரியர்களின் அவதார ஸ்தலங்களைப்பற்றித் தெரிவிக்கிறேன். சில ஆசாரியர்களின் அவதார ஸ்தலங்கள் அப்ரஸித்தங்களும் விசேஷ வைபவமில்லாதவைகளுமாதலால் அவை விடப்படுகின்றன. ஆனால் அவை வேறுகலையாருடைய அதீனமல்லவேயல்ல என்பது மாதிரித் ஞாபகத்திலிருக்கவேண்டும்.

1. நமத்தாதமுனிகள்

2. ஆனந்தர்

3. திருக்கச்சிதம்பிகன்

4. எம்பெருமானார் (உடையவர்)

5. எம்பார்

6. ஆழ்வான்

7. முதலியாண்டான்

8. பட்டர்

9. நஞ்சியர்

10. பிள்ளைகோசாரியர்

11. திருவாய்மொழப்பிள்ளை

12. மனவாழ்வானிகள்

காட்டுமன்னார் ஸன்னிதி

டி

பூரித்தவகலி

ஸ்ரீபெரும்புதூர் ஸன்னிதி

மழலைமங்கலம் ஸன்னிதி

கடம்ஸன்னிதி

பச்சைப் பெருமாங்கோவிலி

திருவரங்கம் பெரியகோயில்

திருநாராயணபுரம்

திருவரங்கம் பெரியகோயில்

குத்தங்கரம் ஸன்னிதி

ஆழ்வார் திருநகர்

இவ்வாசாரியர்கள் தவிர மற்ற ஆசாரியர்களுக்கு அவரவர்களின் அவதார ஸ்தலங்களில் ஸன்னிதி வைபவங்கள் இருப்பதாகத் தெரியாமையாலே அவற்றைப்பற்றி இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்கவில்லை.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் ஸன்னிதி வீணையாகத் தெரிவிக்கவேண்டியது வற்றை மேலே தெரிவிக்கின்றேன்.

எம்பெருமானார் தொடங்கி ஆசார்ய பரம்பரைபானது இரண்டு வகுப்பாகப் பிரியலுற்றது. ஆழ்வான், முதலியாண்டான். எம்பரர், பட்டர்—என்று நாம் இங்குத் தெரிவித்த ஆசாரியர்கள் ஒருவகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். மற்றொரு வகுப்பைச் சேர்ந்த ஆசாரியர்களுக்கு அவதாரஸ்தலங்களில் அர்ச்சா விசேஷமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இதர ஸன்னிதிகளிலும் அவ்வாசாரியர்களுக்குப் பரதிஷ்டாதிகள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே அவர்களைப்பற்றி இங்கு எழுத வேண்டியதொன்றுமில்லையென நினைக்கிறேன்.

ஆசாரியவகுப்பில் முக்கியமாகவொன்று தெரிவிக்க வேண்டியது முண்டு அவர்களின் அவதார ஸ்தலங்களெல்லாம் தென்கலை ஸ்தலங்கள். ஆகவே நாளைக்கும் விளங்குகின்றனவென்பது மாத்திரமேயன்றிக்கே அவர்களின் ஸந்ததியில் நோன்றினவர்கள் என்கிற காரணத்தினாலும் தத்வம்சியர்கள் பலர்க்கு ஸ்ரீரங்கம் முதலான ஸுப்ரஸித்த திவ்யதேசங்களில் விசேஷ மரியாதைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அந்த மரியாதைகளைத் தொன்று தொட்டு அதுபலித்து வருகின்ற ஆசார்யபுருஷர்கள் பலரும் நாளைக்கும் தென்கலையாகவே விளங்கி வருகிறார்களென்பது பரத்யக்ஷம். ஸ்ரீரங்கத்தில் இன்று நேற்று ஒருவரால் ஏற்படுத்த முடியாதபடிக்கும் 'ராமாஜாய த்வயாஜ்ஞா வந்ததாம் அபிவந்ததாம்' என்று தேசமெல்லாம் கொண்டாடும்படிக்கும் எம்பெருமானுடைய திவ்யாஜ்ஞாஸித்தமாக விளங்கிவருகின்ற ஆசார்யபுருஷ மரியாதைகளை நாம் எடுத்துக்காட்ட வேண்டாதே பரத்யக்ஷிக்கின்ற வுலகத்திற்கு இங்கு விரிவு வேணுமோ?

ஜீயர்களைப்பற்றியும் சிதிது தெரிவிக்கிறோம். ஸன்னிதிகளின் கைங்கர்ய நிர்வாஹத்திற்கென்றே ஆங்காங்கு மடாதிபதிகளாக விளங்கி வருகின்ற யதிகள் யாவரும் தென்கலையர்களே. வானமாமின் 'ஜீயர், திருக்குறுங்குடி ஜீயர், ஸ்ரீரங்கநாராயண ஜீயர், எம்பெருமானார் ஜீயர், திருமலை ஜீயர், அழகியமணவாள ஜீயர், திருமாலிகுஞ்சோலை ஜீயர், யதிராஜ ஜீயர்' என்றெல்லாம் வழங்கிவரும் யதிவார்களெல்லாரும் திவ்யதேச யோகக்ஷேம பரிபாலனத்திற்காகவே தியமனம்பெற்றவர்கள். இப்படி இதரகலையில் ஸந்திதி பரிபாலனத்திற்கென்று ஒரு யதியும்

நியமிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை யென்பது ப்ரதயசுடம். அன்னவர்கள் வாழுமிடமெல்லாம் ஆற்றங்கரைபோரமாகவேயிருக்குமாதலால் ஆச்ரம தர்ம பரிபாலனாத்கமாக அவர்கள் ஸந்தியளித்து இரு முப்பொழுதேத் தும் பரமைகாத்திகளாக விளங்கிவருவது ஒருவிதமான பெருமையாகும். ப்ரக்ருதத்தில் திவ்யதேச பரிபாலனமே விஷயமாதலால் இந்தப் பெருமையை யடைந்த ஜீயர்கள் தென்கலையார்களே. "பதியே பரனித் தொழும் தொண்டர்தமக்குக் கதியே என்றும், உண்டிபூரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர்மல்லென்று மண்டி னுருய்பலல்லால் மற்றையார்க்கு உய்யலாமே" என்றும், உன்கடைத்தலை யிருந்துவாழும் சோம்பரை யுகத்திபோலும் சூழ்புனரைக்கத்தானே என்றும் ஆழ்வார்கள் பேசின பெருமையையும். "செங்கடொடிக் கூறை வெண்பல் தலத்தவர் தங்கள் திருக்கோயில் சங்கடுவான் போகின்றர்" என்று ஆண்டா னுடைய மங்களாசாஸனத்தையும் பெற்றவர்கள் வர்களேயென்று தெரிவித்துக்கொண்டபடி. மேலே குறித்த ஆண்டாள் பாசுரத்திற் குள்ள நிரவாஹங்களில் இதுவுமொன்று.

கோயில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், ஆழ்வார்திருநகர், திருக்குறைய்குடி முதலிய திவ்யதேசங்களில் ஸ்ரீமந்தாதமுதிகள் காலம்தொடங்கி அரையொன்று நியமிக்கப்பட்டுள்ளாருடைய திருவம்சஸ்தர்களும் தென்கலையே.

ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகனுடைய திருவவதார ஸ்தலத்தைப் பற்றித் தெரிவிப்போம். ஸ்ரீரங்கத்தில் நாச்சியார் ஸந்நிதியெதிரில் விளங்காநின்ற ஸ்ரீதேசிகள் ஸந்நித் நாளைக்கும் எப்படி தென்கலைத் திருமண்காப்பு திகழநின்றதோ, அப்படியே விளக்கொளி தேசிகன் ஸந்நிதியும் கி. பி. 1874-ஆம் ஓடு வரை தென்கலைத் திருமண்காப் புடன் விளங்கிநின்றது.

காஞ்சீபுரத்தில் மஹாவ்யாபகராகவும் ஸ்ரீதேவராஜஸ்வாமிதேவஸ் தான தர்மகத்தாவாகவுமெழுந்தருளியிருந்த திருப்புக்குழியப்பாஸ்வாமி யென்று ஸுப்ரஸித்தான உ. வே. ஸ்ரீ கிருஷ்ணதாதாசாரியர் ஸ்வாமி 1874-ஆம் வருஷத்தில் செங்கற்பட்டு ஜாயகிண்டு மேஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டில் ஒரு கிரிமினல் தாளாவில் பிரதிவாதிபாக எழுந்தருளும்படி நேரிட்டது. விளக்கொளி தேசிகன் ஸன்னிதி முன்னணியில் விளங்கா நின்றிருந்த புராதன காரைக்கட்டிடமான தென்கலைத் திருமண்காப்பைச்

சில வடகணியார்கள் இடித்துவிட்டார்கள் என்று ஸ்ப்கலெக்டர் மிஸ்டர் கும்துரை முன்னிலையில் தொடுக்கப்பட்டிருந்த தாவாஸில் ஷெ திருப்புக்குழி ஸ்வாமியும் ஒரு எதிரியாக இருந்தார். அந்த தாவாஸின் நம்பர் 72. அதில் ஷெ திருப்புக்குழி ஸ்வாமி கொடுத்த வாக்குமூலம் அப்படியே அச்சாகி வெளிவந்திருக்கிறது 18-8-1874ல் ஷெ ஸ்வாமி கொடுத்த அந்த ஸ்டேட்மெண்டில் விளங்குகின்ற வரலாறுகள் எவ்வளவு :

"பிளக்கோஸ் பத்திகள் என்னித வரலாறு தென்கலைத் திருமண்தான் இருந்தது ..... ஆக மதத்திற்கு மூன் நான் வெளியுப் போயிருந்த போது யாரோ வடகணியார் அதை யிடித்துவிட்டதாக கேள்விப்பட்டேன்..... அந்த தேசிகள் எவ்விதயினங்கூட தென்கணியார்களோ தென்கலை மத்தியம் சோவியே தீவ்யப்படுத்த வேண்டுகிறது வகுக்கிகள். அவரு வடகணியார் வடகலை மத்தியம் சோவியைக் காணும்." .....

இதுதான் திருப்புக்குழி ஸ்வாமியின் ஸ்டேட்மெண்டு.

இதனால் வேதாந்த தேசிகனுடைய அவதார ஸ்தலமும் புராதன மாகத் தென்கணியாமிருந்ததென்பது நிஸ்ஸந்தேஹமாக விளங்கும். வடகலைத் திருமண்ப்ரவேசத்திற்கு ப்ரஸக்தியே யிலலாத திருவல்லிக் கேணி, திருவித்தனூர், ஸ்ரீபெருமபூதூர் முதலான லிடங்களில் நானாக் கும் ஸ்ரீதேசிகன் தென்கலைத் திருமண்காப்புடனே திகழ்கின்றமை ப்ரஸித்தமாதலாலும், அதை ஸஹியாமலே இக்காலத்தவர்கள் நூதன, மாக ஆங்காங்கு மூலை முடுக்குகளில் வேறு தேசிகன ஸார்ஸிதிகளைக் கட்டுவித்து ஸ்வேஷ்ஸயாக ஏதோ செய்குகொண்டு வகுக்கிறார்கள்.

தீக்மனவிஜ்ஞாபனம்:—ஏறக்குறைய பத்து தீவ்யதேசங்களில் ஸன் னிதிகளுக்கு வெளி நிலங்களிலே தேசிகனுக்குத் தனியே கோவில் கட்டி வழிபாடுகள் செய்துவருகிறார்களென்பதை அறையாதாரிலலை, இது எதற் றாக? என்று நாம் கேட்கின்றலோம். இத்தகைய காரியங்கள் என்றைக்கு ஆங்காங்கு ஆரம்பிக்கப்பட்டனவோ, அந்தாளுக்குச் சிறிது முற்பட்ட வகுடங்களில்தான் இவர்கள் தேசிகனோடு உறவுகொண்டாடத் தொடங்கினவர்களோ என்பதை அறுதியிடுவதில் அருமைப்டலை. ....

* * * * *

தென்னாசார்யஸித்தாந்த தத்துவம்

* * * * *

விசிஷ்டாத்வைத எரித்தாந்தத்திற்கு ஒரு திறவுகோல் முக்கியமாகத் தெரிந்துகொள்ளத்தக்கது. சீராத்மபாவம் என்பது விசிஷ்டாத்வைத எரித்தாந்தத் திறவுகோல். 'ஸர்வேச்சரன் ஸகல சேதநா சேதநங்கனாயும் சரீரமாகக் கொண்டவன்' என்கிற உண்மையைச் செல்வனே தெரிந்துகொள்ளும் வேதாந்திக்கு எவ்வ உபநிஷத் வாக்யங்களும் எளிதாக அந்வயித்துவிடும், ஒன்றிலும் ஒரு அவத்யமும் தோன்ற மாட்டாது—என்பது சரீயதோர் கொள்கை இதை நன்கு தெரிந்து கொண்ட வித்வான் முன்னிஸ்யில் எந்த மதாத்தரஸ்தனும் பங்கு மடைந்தே தீர்வன் என்கிறார் ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகர் "யத்யேதம் யதிஸர்வபேஷமகந்தம்" இத்யா தியான ச்லோகத்தினால்.

அதுபோல, ஸம்ப்ரதாயத்தில் "எந்தவிதத்திலும் எம்பெருமானுடைய பெருமையிலேயே முழுநோக்கு" என்பதே தென்னாசார்ய எரித்தாந்தத்தின் ஸாரம் என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் இதுவே இந்த ஸம்பிரதாயத்திற்குத் திறவுகோல் இதர ஸம்ப்ரதாயங்களில் சேதநக்ருஷிக்கே ஆதிக்கம் தெரியவரும். இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தில் அப்படியன் நிக்கே ஸர்வேச்சரனுக்கே ஸர்வாத்மநா ஆதிக்கம் தெரியவரும். இதனை முதலில் ஸுப்ரஸித்தமானவொரு அனுஷ்டானத்தினால் நன்குதெளிவிக்கின்றேன். இந்த ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் ஒருதடவை நமஸ்காரம் செய்யவென்றும் பிறர் பல தடவை நமஸ்காரம் செய்யவென்றும் காண்கின்றது. பகவானை நமஸ்கரிப்பதென்பது மிகச் சிறந்ததொரு காரியமே. இதனை ஒருதடவைக்குப் பலதடவையாகச் செய்தால் நல்லதல்லவென்று யாரோரும் நினைக்க முடியுமே? நமஸ்கரிப்பவனுடைய கரணக்ராமமுந் கருதாத்தமாய், நமஸ்கரிக்கப்படுவானான எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளமும் ஸுப்ரஸித்தமாவதற்கு உறுப்பான காரியமன்றோ இது. அப்படியிருக்க, ஒருதடவைதான் நமஸ்காரம் செய்யவேணுமென்று ஒரு விதமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? என்று ஒவ்வொரு விவேசிக்கும் இந்தசங்கை தோன்றவேண்டும்.

இங்குத் தென்னாசார்யர்களின் திருவுள்ளம் கேண்மின். நம்மைப் பார்த்தால் நாம் எத்தனை தடவை நமஸ்கரித்தாலும் போராது. எம்பெருமானைப் பார்த்தால் ஒரு தடவை நமஸ்கரிப்பதும் மிகையாகும்.

அப்பெருமான் தீவிர முதலியவற்றில் தன்னை ஆட்ப ஸத்துஷ்டகுக்
சொல்லிக்கொள். (3-52) * மத்திய புஷ்பம் பசும் தாயம் * இத்யாதிகள்
அவனுடைய அழகு உடையவர்களுக்கு உபதேசம். தேவதாந்தரங்கள்
மிகவும் சீரமைப்பட்டு ஆராதிக்கப்படவேண்டியவை. பெரும்பு
மான் ஆராதனைக்கு மிக உரியவை. (3-53) ப்ரஸித்தம். ஆழ்வார்கள்
அவனுடைய பெருமையைப் பேசுகிற தத்துவம். *தொழுது மாமலர் நீர்கடர்
தூபங்கொண்டு எழுதுமென்னுமிது மிகக்கூடலின் * என்றும், *தொழக்
கருதுவதே தணிவதற்குதே * என்று மருளிச்செய்கிறார்கள்.

* (பூயிஷ்டாம் தே நம உக்திம் விதேம) என்கிற உபதிஷத்
வாக்யத்திற்கு "தே பூயிஷ்டாம் தம உக்திம் விதேம" என்று அந்வயம்
காட்டி. 'நம' என்று வாயினுற் சொல்லுவதும் அப்பெருமான் திருவுள்ளத்
தாலே மிகக் கவனத்தோடு என்று நம் முருவர்கள்! ஆர்த்தம் செய்
தருளுகிறார்கள். (3-54) * அஞ்ஜயே பரிவருஷத் * என்கிறார். நாம் ஒரு
அஞ்ஜலி செய்துவிட்டால் நாம் அது அநந்தனைக்குப் பெரிய பளுவாகத்
தோன்றுமென்பதை நான் காட்டுகிறேன். ஆகவே ஸ்வாராதனா
எம்பெருமான் முன்னிலையில் நாம் பலகால வழுந்தெழுந்தால் அவன்
திருவுள்ளம் எவ்வாறு? 'நம்மவரையும் தேவதாந்தரங்களைப்போலே
தினைத்துவிட்டார்கள் போலும்' என்று அவன் திருவுள்ளம் புண்பட
லாகுமோ என்னபோல என்று அஞ்ஜலி. "ஆராதனைக் கெளரியன்" என்கிற
அவனுடைய பெருமைக்குக் கறைவு வராதபடி நடந்துகொள்ளவே
மென்றே நமஸ்காரத்தில் ஆஸ்குதம் ஸாதிக்கப்படவில்லை.

இந்த ஸக்ருத் ப்ராணம் விஷயத்தில் சாஸ்திர ஸரணியில் தெரி
விக்கவேண்டிய விஷயங்கள் பலவுண்டு; அவை நமது பல நூல்களில்
தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன. தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயம் முக்கியமாக எந்த
அடிப்படையின்மீது திற்திறதென்பவை முதலிக்கவே இவ்விஷயம் இங்கு
எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. நாம் சேதநாகப்பிறத்திருக்கிறவாசிக்கு ஏதோ
சைதத்ய காரியமாக ஸ்வலம்பம்செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்; இது

1 இவ்வந்தம் திருவாய்மொழியல் (3-3-6) * அது கமந்தாசுட்டமே
என்றந்தத்து உட்டிலும் ஆசார்ய நந்ததபத்தல் "அகில பரதமையும் ஸமஸ்கே
அது கமந்து" (3-53) என்றவிடத்து விவாகவிவரனத்திலும் வணத்தக்கது.
ஸாகாரதஸவாயி பெய்கிற இதர ஸம்பிரதாய ஆசார்யரும் இவ்வந்தத்தந்தைய
ஆதரித்துத் தமது விவாகவிவரனத்தில் எழுதிவைத்துள்ளார்.

கார்யகரமேயன்று, அவன் திருவுள்ளத்திலிருக்கமே கார்யகரம்; அது நம்முடைய ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமுமடியாக விளையக் கூடியது; ஆகிஞ்சந்யத்துக்கு எதிராக அதிகப்ரவ்ருத்திகராக காட்டி னோமாகில் நாம் ஏதோ உபாயாநுஷ்டாநம் செய்கிறோமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி எம்பெருமான் கைவாங்கி நிற்கநேரும்; அப்படி அவன் உதாளீத னாகைக்கு நாம் அவகாசம் கொடுக்கலாகாது

உபாயாநுஷ்டானங்கள் செய்யும்படி அவனே சாஸ்த்ரங்களில் விதித்திருக்கும்போது அவற்றை யதேஷ்டமாக நாம் செய்தாலென்ன? செய்யவேண்டியதுதானே என்று நிறைக்கலாம். தென்னாசார்யர்கள் அங்ஙனம் நிரூப்பவர்களல்ல. *தெற்காட்டி நீக்குதியோ? * என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தபடி, தனக்காவிட்டு நீக்குவதற்காக (நம்மை நன்கு சோதிப்பதற்காக) அவன் காட்டின வழிகளிலே நாம் கிடந்து துவளலாகாது; *காம்பறத்தலைசிறந்து உன் கடைத்தலை யிருந்து வாழுஞ் சோம்பரை யுகத்திபோலும் குழ்பனலரங்கத்தானே * என்று தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாரருளிச் செய்த படி. திண்ணிதான அத்யலஸாயங் கொண்டிருப்பதே உற்றது.—என்கிற உறுதி தென்னாசார்யர்களின் கருவியேயே ஊதக்கிடப்பதாகும்.

நம்பிள்ளையினுடைய தீவ்ய ஸூகந்தியால இரண்டொன்றை இங்கெடுத்துக்காட்டி இவ்விஷயத்தை தெஞ்சில் பதியவைக்கின்றேன். திருவாய்மொழியில் *பததுடையடிமவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக்கு அரிப வித்தகன்* என்றவிடத்து கூட்டில்—

“நம்முடையவர்கள் என்மேலுமானேயே உபாயமாகப் பற்குநிற்க, அல்லாதார் அசேதநக்ரியாகலாபங்களைப் ப்ருகிநுப்போலேயேநே துரியோதனைய தமது பணியுள்ளது

இதனால் நம்முடையவர்கள் படியும் அல்லாதார்படியும் அறியத் தக்கது. மேலே அந்தப் பதிகத்திற்கு அடுத்த பதிகத்திலே (1—4—7) *என் பிழைத்தான் தருவடியின் தகவனுக்கு* என்றவிடத்து கூட்டில்—

“தேவரீர் கருபைக்குத் தண்ணீர்த் துருப்புக யதேனும்ப் ப்ரதகிண நமஸ்காராதிகள் பண்ணிற்றுண்டோலென்று நம்பிள்ளையருளிச் செய்யும்படி.”—என்றுள்ளது.

இந்த ஸூஸூக்தியை நன்கு விமர்சிக்கவேண்டும். எம்பெருமானிடத்தில் தூதுவாடுகிற ப்ரதக்ஷணம் இது. என்னதப்பு செய்துவிட்டதாக உபேக்ஷித்திருக்கிறீரென்று கேளுங்கோளென்று இங்கே மூலமுள்ளது. 'நாங்கள் ஏதேனும் ப்ரதக்ஷண நமஸ்காராதிகள் செய்துவிட்டதாக எண்ணி உபேக்ஷித்திருக்கிறீராவென்று கேளுங்கோள்' என்பதாக நம்பிள்ளை விவரணம் செய்தருளினர். இதனால் ப்ரதக்ஷண நமஸ்காராதிகள் செய்வது எம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கு ப்ரதிபந்தகம் என்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகின்றது. இப்படி யருளிச்செய்திருக்கிற நம்பிள்ளை பகவத் ஸந்நிதியில் ப்ரதக்ஷண நமஸ்காராதிகள் செய்திருக்கமாட்டாரா? செய்திலர் என்றால் இதை யாரேனும் தம்பமுடியுமா? அது சாஸ்த்ரார்த தந்தானாகுமா? எதற்காக இங்ஙனே நம்பிள்ளை யருளிச்செய்தார்? என்று விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டுமன்றோ? விமர்சித்தால், அதிகப்ரவ்ருத்தி அவத்யமென்றதாகத் தேறும்.

சிறிய திருமடலில் "செங்குறிஞ்சித் தாரார் நறுமாலைச் சாத்தற்குத் தான் பின்னும் நேராதனவொன்று நேர்ந்தான்" என்றுள்ளது. இங்கு மூலத்தின் மேல் அர்த்தமென்ன வென்றால், செங்குறிஞ்சி மாலையை அணிவின்ற 'சாஸ்தா' என்கிற தேவதாந்தரத்தைநோக்கி ஓர் அஞ்சலியும் பண்ணிவிட்டாள் என்பதாம். 'ஒன்று நேர்ந்தான்' என்ற மூலத்திற்கு ஓர் அஞ்சலி செய்தாள் என்று அர்த்தம். இங்கே "தான் பின்னும் நேராதனவொன்று நேர்ந்தான்" என்ற சொற்களையைய நோக்கிப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை என்ன விவாக்கியானம் செய்தருளியிருக்கிறாரென்றால்;

"(தான்) வகுந்த விஷயத்திலே ஓர் அஞ்சலி பண்ணினால் அது ஸாதனத்தில் அந்வயிக்கில் செய்வதென்? என்றிருக்கக்கடவ தான்"

என்று அருளிச்செய்துள்ளார்.

இந்த ஸூஸூக்தியோடுஞ் சேர்த்து முன்னேகாட்டிய நம்பிள்ளை ஸூஸூக்திக்கு அர்த்தம் செய்யுமளவில் தென்னாசார்யர்களின் திருவுள்ளம் புலப்படும். உபாயகோடியில் எள்ளளவும் அந்வயியாமல் ஸ்வரூபத்தளவிலே நிற்கும்படி சில செய்வதே உற்றது; எதையேனும் அதிகப்படியாகச்செய்தால் அது உபாயகோடியிலே அந்வயித்து ஆகிஞ் சந்யத்தைக் குலைத்து எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கு இடையூறு

நிற்குங்கொல்! என்கிற அதிசயங்க இவர்களுக்கு உள்ளதென்னுமிடம் விளங்காதின்றது.

இதன்மேல் பிறர் பலவகையான ஆசோபங்களைக்கொண்டு புகுத்தக்கூடும். அவற்றுக்கு ஸமாதானங்களுக்கும் பலவுள்ளன. ஆனால் அந்தப் ப்ரபஞ்சனங்களுக்கு இடமளிக்கும் நூல் இதுவன்று. ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்குக் காப்பாக ஆளவந்தார் உடையவர் ஆழ்வான் பட்டர் முதலானார் ஒருமிடமாக அருளிச்செய்து போந்த அந்த விசேஷம் அறிவிக்கப்பட்டதத்தனை.

எந்த விஷயத்திலும் சாஸ்திரங்கள் ஒரு வழியையே காட்ட மாட்டா: பல வழிகளையும் காட்டி நிற்கும்; ஒவ்வொரு அதிகாரிகள் ஒவ்வொரு வழியைப் பற்றி நிற்பது ஸஹஜம். ...

பகவத் கீதையில் (10-10) "தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜநாம் ப்ரீதிபூர்வகம், ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாம் உபயாந்தி தே." என்ற சுலோகத்தில் சங்கரபாஷ்யத்தில் "ப்ரீதிபூர்வகம் பஜநாம்" என்று அந்வயம் காட்டப்பட்டது. ஸ்வாமிபாஷ்யத்தில் (ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி) என்று மேலோடே அந்வயம் காட்டப்பட்டது. சங்கராசாரியர் காட்டின யோஜனையில் ஏதாவது தவறு தினைக்கமுடியுமோ? என்னில் முடியாது. ஸ்வாம் எதற்காக வேறு யோஜனை காட்டினாரென்று விமர்சிக்கவேண்டாமா? தேசிகன் விமர்சித்தார், கைவ பெருக எழுதினார். என்ன எழுதினார்? "ப்ரீதி பூர்வக மித்யஸ்ய பஜநாத்வயே ப்ரயோஜநம் மந்தம்" என்று சங்கராசார்ய யோஜனையில் குறைகாட்டி விட்டு "ததாமித்யநேந அந்வயே மஹத் ப்ரயோஜனம் அஸ்தி" என்றார்; அந்த மஹத்தான ப்ரயோஜனம் இன்னதென்பதை "பரமோதாரதவாதி பகவத்குண கணப்ரகாசநேந" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியால் விளக்கி யருளினார். இங்கு விஷயம் புரிந்ததா? எம்பெருமானை நாம் நிரதிசய கல்யாண குணநிதியாகக் கொள்ளுமவர்கள் அவனுடைய திருக் குணத்திற்கு ஏற்றம் விளங்கும் வகையை நாம் ஆதரிக்கக் கடமைபட்டிருக்கிறோம். இதுதான் தென்னாசார்ய ஸித்தாந்த ஸாரமென்று இவ்வளவோடு நிற்கிறோம்.

உபஸம்ஹார விஜ்ஞாபனம்

உபயஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் ஆதரித்துப்போருகிற அர்த்தங்
களில் பலபலவாசிகள் இருந்தாலும், முக்கியமாகப் பிள்ளை லோகாசாரி
யரும் மணவாளமாமுனிகளும் முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமல்
கேட்டுப் பின்னோர்ந்து பேசியருளின பொருள்களில் தலையானது எது
வென்றால், *காம்பறத் தலையிரைத்து* என்று திருமாலையிலருளிச்செய்த
படி சேதநன் தலையில் *எதொன்று மிருக்கத்தகாதென்பதே; உபாயா
நுஷ்டானம் என்று வாய்மறப் பதுங்குட ஸ்வரூபவிருத்தம் என்பதே.
இதை ஸ்ரீமத் நிகமாந்ததேசிகள் ஸர்வாத்மநா தமுனியே தாம் அர்த்த
நிர்ணயங்கள் செய்தருளியிருக்கிறுரென்பதைப் பரக்க நிரூபித்தாயிற்று.
தேசிக ஸம்பந்தத்தை இடையில் ஆவாஹனம் செய்துகொண்டுள்ள
நவீனர்கள் நிச்சலம் சிந்தைசெய்யவேண்டிய ஸ்ரீஸூக்திகள் இவை;
தேசிகனருளிச்செய்ததும் ஸாரசாஸ்திரமென்று இவர்கள் கொண்டாடு
வதுமான ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் சரமச்சோகாதிகாரத்தில் *மாமேகம்
சரணம் வ்ரஜ* என்றவிடத்து ஏகபதார்த்த விவரணம் செய்
தருளுகையில் அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளிலை—

கர்த்தா சாஸ்திரார்த்தவத்த்வாத் என்கிறபடியே ஜீவனுக்கு
கர்த்துவம் ப்ராமானிகமே யாகிலும் இது பராதீனமுமாய் அல்ப
விஷயமுமாய் ப்ரதிஹதி யோக்யமுமா யிருக்குமாகையால் இவன்
தான் உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணிற்றும் *வரத! தவ கலு ப்ரஸாதாத்
ருதே சரணமீதி வசோபி மே நோதியாத்* என்று சொல்லுகிற
படியே அவன் கடாஷமடியாக வருகையால் அவனாலே ப்ரேரித
னாய், அவன் ஸஹகரியாதபோது நீட்ட முடக்கமாட்டாதே அவன்
கொடுத்த கரணம்? எ பரங்களைக் கொண்டு அவன் காட்டின வுபா
யத்தை அவன் துணைசெய்ய அநுஷ்டித்து அவனால் கொடுக்கப்
படுகிற புலத்துக்கு சாதகம்போலே அண்ணாத்திருக்கிறவிவனை
ஸ்வாதீந ஸர்வவிஷய அப்ரதிஹதகர்த்துவ முடையவனோடே
துல்யமாக இரண்டாம் எத்தோபாயமாக வெண்ணுக விவேகி
யான முமுக்ஷுவுக்கு உசிதமன்று—என்று ஏக சப்தத்தாலே சொல்
வ்ற்றாயிற்று" (மறுபடியும் பத்துவரி கடத்து மேலும் ஸாதிக்
கிருத்)—*என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன் அதுவுமவனதின்

னருளே யென்றும் * இசைவித் தென்னையுன் தாளினைக் கீழிருத்து
மம்மானே யென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உபாய பூதனான அவன்
செய்விக்கச் செய்கிற வ்யாஜமாத்ரத்தை அவனோடொக்க உபாய
மாக வெண்ணுகை உசிதமன்றென்று ஏக சப்தத்துக்கு தாத்பர்யம்'

பேர்க்கவும் பேராதாவையான இந்த பங்க்திகளின் அர்த்தமறிவதற்கு ஏதே
னும் வியாக்கியானம்வேணுமோ? ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேட்டழகியசிங்கர் போல்
வார் வியாக்கியானமும் செய்தருளியுள்ளார்கள். * அபிநிவேச வசீக்ருத
சேதஸாம் பஹுவிதாமபி ஸம்பவதி ப்ரமஃ என்று விமதர்கள் திறத்தில்
ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார். ப்ரக்ருதவிஷயத்தில் நவீனர்களுக்கு
ப்ரமமிருப்பதாகச் சொல்லப்போகாது. வீணான பிடிவாதமத்தனை.
அதனை விலக்கி ஆர்ஜவத்துடன் உபயாசார்ய ஸூக்திகளையெல்லாம்
நோக்குமவர்கள் பின்னை லோகாசார்யரையும் மணவாளமாமுனிகளையும்
தேசிகனுக்கும் மேலாகப் போற்றக் கடமைப்பட்டவர்கள். இதி ஸர்வம்
ஸ மஞ்ஜஸம்.

அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்

பின்னை லோகாசார்யர்,
வேதாந்த தேசிகன், மணவாள
மாமுனிகள் ஆகிய மூவரும்
அருளிச்செய்த தீவ்ய கிரந்தங்
களை யெல்லாம் பலகால் பரி
சீலனை செய்து அடியேன் நிரு
பிக்கும் அர்த்த விசேஷங்கள்
இப் புத்தகத்தில் ஸாரமாகவும்
சுருக்கமாகவும் பொறிக்கப்பட்
டுள்ளன. இவற்றை எனது
வடமொழி நூல்களிலும் வடுகு
மொழி நூல்களிலும் விரிவாக
விளக்கியுள்ளேன். ப்ராமாணி
கீதனான ப்ராஜ்ஞர்கள் கண்டு
உகந்து வருகிறார்கள். ... *

— தழைநிலவிற்பத்தலைப்பெய்
தெங்குந்தழைக்கவே. —

K. P. சந்தரகாசன்.

K. P. சந்தரகாசன்.

சென்னை.

— லோகாநி.